COLECȚIA

Iubiri de poveste

ana maria

SABRINA JEFFRIES

Plăcerile pasiunii

Scanned by CamScanner

SERIA „PEȚITORII PĂCĂTOȘI"

Când Niall Lindsey, conte de Margrave, este obligat să fugă din țară după ce a ucis un bărbat în duel, el speră ca iubita lui secretă, Brilliana Trevor, să-l însoțească în exil sau cel puțin să-l aștepte. Spre surprinderea lui, ea refuză și nu-i face nici o promisiune pentru viitor.

Șapte ani mai târziu, Niall este grațiat și se întoarce în Anglia deziluzionat și cinic. Faptul că este forțat de împrejurări să colaboreze cu fosta iubită pentru a ajuta la prinderea unui falsificator de bani care are legături cu tatăl ei nu-i îmbunătățește starea de spirit. Dar pe măsură ce rolul de logodnic fals al Brillianei aduce la suprafață sentimente de mult îngropate, se întreabă cine este mai periculos – falsificatorul sau femeia care îi fură, din nou, inima?

Silită să se mărite cu alt bărbat după plecarea lui Niall, Brilliana, acum văduvă, nu vrea să aibă nimic de-a face cu nemernicul despre care crede că a lăsat-o pradă unei vieți triste, lipsite de dragoste. Astfel încât ultimul lucru pe care îl dorește este să se bazeze pe el pentru a-și salva tatăl, mai ales că nu i se pare deloc demn de încredere...

Dar pe măsură ce misiunea lor îndepărtează minciunile și secretele trecutului lor comun, amândoi încep să se întrebe dacă nu cumva pot da uitării vechea suferință, lăsând plăcerile pasiunii lor reînnoite să îi ajute să redescopere dragostea.

Sabrina Jeffries este autoarea a 38 de romane, vândute în peste 8 milioane de exemplare. Aflate în permanență în topurile de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*, cărțile ei au fost traduse în 20 de limbi din întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2331-7
9 786063 323317
Alma

Scanned by CamScanner

Prolog

Londra, 1823

Brilliana Payne, tânăra în vârstă de șaptesprezece ani, ascunse în buzunar scrisoarea de la Niall Lindsey, moștenitorul lordului Margrave. După care se strecură în camera mamei sale.

– Mamă? șopti ea. Dormi?

Mama ei tresări speriată de sub așternuturile de satin și pernele pufoase. Brilliana se întristă când văzu chipul îndurerat al mamei sale și privirea amețită de opiu, chiar și într-o după-amiază târzie.

– Ce s-a întâmplat, copila mea? o întrebă mama ei cu vocea sa veșnic suavă.

Oh, cât de mult ura să își mintă mama. Însă relația lor trebuia să rămână un secret până ce pretendentul ei avea să discute cu părinții săi despre nunta lor.

– Mă duc să mă plimb în Green Park. „Acolo unde mă așteaptă Niall, iubitul meu." Ai nevoie de ceva înainte să plec?

Mama ei îi zâmbi în ciuda durerilor.

– Nu, draga mea. Du-te la plimbare. Și vorbește cu Gilly să fie cu băgare de seamă că nu te pierzi prin pădure.

– Desigur.

Ce minciună! Căci tocmai în pădure intenționa să se vadă cu Niall, iar Gilly avea să stea de pază. Slavă Domnului că avea o cameristă cu adevărat loială.

Brilliana dădu să plece, dar se opri.

– Mama, tata m-a rugat să-ți spun că o să fie plecat până diseară. Ceea ce înseamnă că urma să se întoarcă acasă de-abia după ce avea să-și piardă toți banii într-un tripou. Ești absolut *sigură* că nu vrei să rămân cu tine?

Spera din tot sufletul ca mama ei să îi spună că nu. Scrisoarea lui Niall o înspăimântase, îndeosebi pentru că se întâmpla rar să îi scrie.

Scanned by CamScanner

De regulă, obișnuia să iasă în întâmpinarea ei la Green Park când reușea să se ascundă de prieteni și de familie. Ceva nu era în regulă.

Și totuși, știa prea bine că nu avea să dureze mai mult de un ceas să afle ce era cu el. Și poate că avea să-l lase să îi fure și o sărutare.

Brilliana se făcu roșie în obraji. Da, Niall se pricepea foarte bine la *asta*.

Cum altfel? Se zvonea că era tare popular în rândul tinerelor domnișoare, cu toate că Brilliana era sigură că reputația lui se datora vărului său fustangiu, Lord Knightford, alături de care petrecea mult prea mult timp. Sau cel puțin așa spunea camerista ei.

– Sunt bine. Am doctoria la nevoie.

Halal doctorie! Căci părea să o facă să se simtă chiar mai rău decât boala misterioasă care pusese stăpânire pe ea. Doctorii încă nu reușiseră să descopere de ce anume suferea mama ei, așa că încercau să o trateze în fel și chip – luându-i sânge, punându-i ventuze, îndemnând-o să ia fel de fel de poțiuni. Și cu fiecare tratament nou, Brilliana spera că acesta va funcționa, că-i va alina durerile.

– Dacă ești sigură... zise ea, măcinată de vinovăție.

– Du-te, fată dragă! Oricum aveam de gând să mă culc.

Așa că Brilliana nu mai stătu pe gânduri și plecă degrabă.

Câteva clipe mai târziu, Brilliana și Gilly se opriră sub stejarul impunător din Green Park în așteptarea lui Niall.

– Domnișoară, nu v-a zis de ce v-a dat întâlnire? o întrebă Gilly.

– Nu. Mi-a spus doar că este vorba despre ceva urgent. Și că e esențial să ne vedem astăzi.

– Poate că vrea să vă ceară în căsătorie de data asta.

– Mă îndoiesc, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Ar fi mers mai întâi să discute cu tata dacă ar fi fost vorba despre așa ceva.

– Atunci ar fi mai bine să fiți cu băgare de seamă, îi spuse Gilly îngrijorată. Pentru că dacă e adevărat că petrece mult timp cu femei ușoare, s-ar putea să fie genul de individ care să încerce să profite de...

– Nu a încercat niciodată așa ceva, zise Brilliana. Nu cu mine.

În afară de acele câteva săruturi înduioșătoare, se purtase întotdeauna respectuos față de ea. În plus, bârfele era întotdeauna menite că fie scandaloase – de ce altfel s-ar fi numit bârfe? Însă, în toate aceste întâlniri secrete din ultimele săptămâni, ajunsese

Scanned by CamScanner

să-l cunoască bine, și era un om bun. Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială.

– Ei bine, îndrăznesc să cred că aveți dreptate în privința lui, spuse Gilly, încercând să o liniștească. Și, cine știe, poate chiar are de gând să vă ceară de soție. Poate că vrea să primească încuviințarea dumneavoastră înainte de a sta de vorbă cu tatăl dumneavoastră, zise ea cu o expresie entuziastă pe chip. Am înțeles că așa fac mai nou bărbații. Dumnezeule, ce-o să se mai bucure mama dumneavoastră când o să afle că ați pus mâna pe moștenitorul unui conte!

– Deocamdată nu am pus mâna pe nimeni.

În plus, nu voia *să pună mâna* pe Niall – ci tânjea după mintea, inima și sufletul lui. Căci ea deja i le dăruise.

– În sfârșit, se auzi o voce de bărbat în spatele lor. Slavă Domnului că ai venit.

Brilliana își simți inima sărindu-i din piept și se întoarse spre Niall, care se îndrepta grăbit spre ele. La cei douăzeci și trei de ani ai săi, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată – înalt, zvelt, cu cei mai frumoși ochi căprui care își schimbau nuanța din castaniu în verde măsliniu în funcție de lumina soarelui. Și de-abia aștepta să îi domolească claia de păr bălai.

Cu toate că nu ar fi îndrăznit niciodată să facă una ca asta, nu înainte să devină soț și soție. Presupunând că asta avea să se întâmple.

Niall îi întinse brațul și îi aruncă o privire cu subînțeles lui Gilly.

– Am nevoie de câteva clipe între patru ochi cu stăpâna ta. Vrei să ne ții de șase?

– Desigur, milord, răspunse Gilly cu o reverență politicoasă.

De regulă, camerista obișnuia să comenteze la o astfel de propunere, dar era nerăbdătoare să-l lase pe Niall să o ceară de soție.

Într-adevăr, comportamentul lui dădea de înțeles că nu era o întâlnire ca oricare alta.

Fără să se mai sinchisească cu politeturi, o conduse pe Brilliana printre copaci, în pădurricea în care obișnuiau să stea de vorbă.

Gestul lui umbri ușor bucuria revederii.

– Sper că-ți dai seama cât suntem de norocoși că Gilly este o romantică incurabilă. Altfel nu ne-ar lăsa în veci să facem astfel de lucruri.

– Știu, Bree.

Scanned by CamScanner

El era sigurul care îi spunea așa și ajunsese să îi placă această poreclă. O făcea să se simtă lipsită de griji, chiar dacă nu era nici pe departe adevărat.

Niall avu grijă să o ducă departe de Gilly.

– Și nici n-aș mai avea cum să fac *asta*.

O luă în brațe și-i dădu un sărut lung și fierbinte, iar ea se topi. O săruta, așa că era evident că nu avea de gând să se despartă de ea. Atâta timp cât exista pasiunea asta între ei...

Dar sărutul se termină mult prea repede. Iar când făcu un pas în spate și se uită la ea cu o privire bântuită, teama de mai devreme încolți din nou în sufletul ei.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea.

Niall aruncă o privire în jur și-i scăpă o înjurătură nedemnă de un gentleman.

– O să te superi pe mine.

Brilliana simți un gol în stomac.

– N-aș putea să mă supăr niciodată pe tine. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

– În dimineața asta m-am duelat cu cineva.

– Poftim? Brillianei i se opri inima în loc. Cum era posibil? Nu... nu înțeleg.

Cu siguranță nu îl auzise bine. Cu siguranță că bărbatul de care se îndrăgostise nu era capabil de violență.

– Bree, am omorât un om. În duel.

Deci auzise bine. Brilliana începu să se plimbe, cu sângele pulsându-i în vene, încă nevenindu-i să creadă.

– Ce Dumnezeu a fost în capul tău?

– Nu mai contează, zise el, ducându-și mâinile la cap. Ce a fost a fost, și acum risc să fiu trimis la spânzurătoare.

Pentru că duelul era considerat crimă. Brilliana încremeni. Iubitul ei era un ucigaș. Și risca să fie osândit la moarte!

– Așa că n-am încotro decât să părăsesc Anglia în seara asta, continuă el. Pentru totdeauna.

De-abia atunci înțelese efectele spuselor lui.

– Așa că... o să părăsești Anglia, repetă ea, cu glas pierdut. „Și pe mine."

– Da, răspunse el, privind-o drept în ochi. Și vreau să vii cu mine.

Scanned by CamScanner

Cuvintele lui o treziră la realitate.

– Pof... poftim?

– Vreau să măriți cu mine, spuse el, luând-o de mână. Mă rog, să fugim în lume să ne căsătorim. Luăm un vas până în Spania și ne căsătorim acolo. Am prieteni în Coruna care o să ne ajute să ne instalăm.

Brilliana îl privi șocată. Chiar vorbea *serios*. Chiar îi cerea să-și părăsească familia și casa ca să fugă în lume cu el, și asta doar pentru că el avusese o clipă de rătăcire și *omorâse* un om!

Într-un duel. Oare ce îl împinsese să facă una ca asta?

– Chiar *trebuie* să pleci? îl întrebă ea. Au fost cazuri în care curtea a renunțat la toate acuzațiile, dacă duelul a fost...

– Așa e, se grăbi el să răspundă. Dar e un risc prea mare să mă apăr în instanță.

– Ce vrei să spui? De ce?

– Nu pot să vorbească despre asta. E... complicat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să spui că e mai complicat decât să dai bir cu fugiții pe continent?

Niall își încordă maxilarul.

– Uite ce, am jurat că nu voi destăinui nimănui motivul pentru care am ajuns la duel. Și trebuie să-mi respect cuvântul.

– Nici mie? îl întrebă, fără să-și poată ascunde durerea din voce. De ce? Cine ți-ar putea cere una ca asta?

– La naiba, chiar nu pot să-ți spun! Brilliana tresări, iar Niall adăugă: Nu e important.

– Dar e important pentru *mine*. Vrei să fug în lume cu tine, dar nu vrei să-mi dezvălui ce anume te-a făcut să te duelezi sau măcar cu cine te-ai duelat?

Niall lăsă să-i scape o nouă înjurătură și aruncă o privire peste umărul ei.

– Presupun că pot să-ți spun cu cine m-am duelat, de vreme ce o să se afle oricum cât de curând. Numele lui e Joseph Whiting.

Brilliana nu cunoștea nici un Joseph Whiting, așa că această informație nu o ajuta cu nimic.

– Asta e tot ce pot să-ți spun, zise el, țintuind-o cu privirea. Tot ce trebuie să faci e să ai încredere în mine. Vino cu mine și o să am grijă de tine.

Scanned by CamScanner

– Și plecăm fără pașapoarte? De unde știi că ne vom putea căsători în Spania?

– Nu ne oprește nimic. Eu am pașaport... o să-ți facem și ție rost de unul de îndată ce ajungem.

Brilliana nu știa nimic despre călătorii internaționale, însă planul lui părea îngrozitor de nesigur.

– Dacă e un mandat pe numele tău, sunt sigură că nici un consulat britanic...

– Îți promit că totul o să fie bine.

– Nu ai cum să-ți promiți asta.

– La naiba, *te iubesc,* îi spuse el deja disperat. Nu-ți ajunge?

– Nu! Îmi ceri să-mi risc întregul viitor ca să fug cu tine în lumea largă. Să uit de familie și de casa mea, poate pentru totdeauna. Așa că nu, *nu-mi ajunge,* la naiba!

– Vrei să spui că nu-mi împărtășești sentimentele? o întrebă el, strângându-o de mână.

– Știi bine că da, răspunse ea cu inima îndurerată. Și te-aș urma până la capătul pământului dacă aș putea, dar nu pot în clipa asta.

Și cu siguranță nu avea să facă una ca asta fără o garanție că intenționa, într-adevăr, să se însoare cu ea și nu doar să... fugă cu ea în lume și să îi distrugă reputația.

Oh, Dumnezeule, ce gând absurd! Doar pentru că el era moștenitorul unui conte, iar ea, fiica unui cavaler ajuns la sapă de lemn, asta nu însemna că Niall ar fi fost în stare de un gest atât de josnic. Era sigură de asta. Mai auzise de femei care fuseseră păcălite să fugă, dar erau părăsite după ce nu mai erau de folos vreunui lord profitor. Dar știa că Niall nu i-ar fi făcut una ca asta. Era un bărbat onorabil.

„Exceptând faptul că s-a duelat și nu vrea să-mi spună nimic despre asta."

Tresări. Nu mai conta. Știa că Niall nu avea să-i facă niciodată rău. Nu îl credea în stare de una ca asta. Și, preț de o clipă, ideea de a-și petrece viața alături de el, cutreierând lumea în lung și-n lat, departe de părinții care erau împotriva lor...

Părinții. Gândul aceasta o trezi la realitate.

– Știi prea bine că nu pot să plec de lângă mama, zise ea îndurerată, eliberându-se din strânsoarea lui. Are nevoie de mine.

Scanned by CamScanner

– Dar și *eu* am nevoie de tine. Ochii lui minunați o implorau. Tatăl tău va avea grijă de ea.

– Da, un om care își petrece fiecare clipă din zi și din noapte jucând cărți în clubul său sau într-un tripou, aruncând pe apa sâmbetei viitorul meu și pe cel al mamei, spuse ea cu amărăciune. Ea ar putea să moară, iar el nici nu ar observa.

Nu exista nici un joc de noroc care să nu-i placă lui *papa*. Doar că norocul nu părea să fie niciodată de partea lui. Dar asta nu-l împiedica să-și petreacă tot timpul și să-și cheltuie toți banii încercând să-l găsească.

Prin urmare, mama ei obișnuia să-și petreacă timpul cu Brilliana sau cu servitoarele. Brilliana spera ca în clipa în care Nial avea să o ceară în căsătorie – *dacă* avea să facă acest lucru – să încerce să îl convingă să o ia și pe mama să stea cu ei. Dar asta ar fi imposibil dacă planul lui era să fugă pe continent.

– Și cum rămâne cu familia ta? îl întrebă.

Deveni încordat.

– La ce te referi?

– Părinții tăi știu că ai de gând să fugi din Londra? Ai vorbit cu tatăl tău despre... noi?

Expresia uimită de pe chipul lui îi zise totul.

– Știe că o să plec din Londra. Dar nu, nu știe despre noi, pentru că am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. În caz că... refuzi să vii.

Reticența lui de a vorbi cu părinții săi despre relația lor înainte de a purta o discuție cu părinții *ei* fusese întotdeauna un subiect sensibil între ei.

Îi înțelesese reținerea – chiar o înțelesese. Probabil că nu era suficient de sofisticată pentru gusturile familiei lui, iar Niall ar fi vrut să aștepte până la balul debutantelor pentru ca părinții săi să aibă ocazia să o cunoască într-un mediu potrivit. Așa ar fi putut să accepte mai ușor ideea ca el să se însoare cu ea.

Dar acum...

– Dar încă mai e timp să stai de vorbă cu părinții mei, să obții binecuvântarea lor și să facem toate pregătirile pentru nuntă. Ca să... ca să obținem o autorizație specială și să ne căsătorim înainte

Scanned by CamScanner

– Nu avem timp de toate astea! În plus, durează cel puțin două zile să obții o astfel de autorizație specială. Iar corabia mea pleacă în seara asta, îi spuse el, strângând-o la piept. Iubita mea, măcar o dată în viața ta, nu te mai gândi la consecințe. Mă iubești. Iar eu te iubesc pe tine. Suntem sortiți să fim împreună. Nu știu cum voi suporta totul dacă nu vii cu mine.

Cuvintele lui îi sfâșiară inima. Ar fi dat *orice* să fugă cu el.

Iar el citi ezitarea din ochii ei și profită de ea, prinzându-i chipul între palme și sărutând-o pătimaș.

Oh, Dumnezeule, ce sărut! Un sărut care îi făcu inima să plutească și sângele să i se înfierbinte. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și și încercă să-și închipuie cum ar arăta viitorul lor împreună... dacă ar fi găsit în ea puterea să îl accepte.

Dar cum ar putut? Întrerupse sărutul, chiar dacă era conștientă că putea să fie ultimul.

Ochii lui străluciră triumfător, știind cât de ușor o putea convinge mereu.

– Bree, știu că nu așa ți-ai fi dorit să ne începem viața împreună, dar o să mă revanșez față de tine. Tata va continua să-mi trimită bani, iar prietenii mei ne vor ajuta până ne stabilim la casa noastră. Poate c-o să găsesc și ceva de lucru în Spania.

Brilliana ezită. Totul suna minunat, incitant și, ah, atât de tentant.

El o prinse ușor de obraji.

– Tot ce rămâne de făcut este să plecăm diseară, odată cu fluxul. Și vom petrece tot restul vieții împreună. Crede-mă, n-o să-ți pară rău.

Ba da.

Da, se credea în stare să călătorească într-o țară necunoscută, cu tot ce presupunea acest lucru. Se știa în stare să trăiască în condiții modeste. Și, da, și-ar fi riscat propria reputație, dacă asta ar fi însemnat să fie cu el.

Dar nu-și putea abandona mama. Tatăl ei nu s-ar fi descurcat niciodată cu doctorii și nici ar fi stat la căpătâiul soției sale, să-i șteargă fruntea de sudoare, când avea febră. De-abia dacă suporta să stea în camera ei suferință. Iar banii erau oricum puțini pentru că îi risipise pe jocurile de noroc, nu și-ar fi permis încă o servitoare care

Scanned by CamScanner

să o îngrijească zi și noapte. În plus, ea nu și-ar fi lăsat niciodată mama pe mâna unei simple servitoare.

Brilliana îl împinse ușor.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Adică nu vrei, spuse el cu o privire neînduplecată.

– Dacă aș putea să o iau pe mama cu noi, aș veni, dar așa ceva e imposibil. E prea bolnavă ca să pornească la drum.

– Nu te preface că e vorba de mama ta, îi spuse el pe un ton aspru. Când e vorba doar de teama asta a ta blestemată. De câte săptămâni am avut nevoie ca să te conving să ne întâlnim în parc? Sau să mă lași să te sărut? Ești o lașă, și tu știi asta.

Cuvintele lui o răniră profund.

– Ei bine, măcar eu nu mă aventurez în dueluri nesăbuite ca să dau apoi bir cu fugiții!

Își regretă spusele de îndată ce îl văzu îndreptându-se demn de spate – lord până în măduva oaselor.

– Deci, asta crezi tu despre mine? Prea bine. Și dădu să plece.

– Stai! strigă ea. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun una ca asta. Presupun că ai avut... motivele tale să te duelezi.

Niall lăsă să-i scape o sudalmă, după care se întoarse spre ea.

– Și mie îmi pare rău. Nu cred că ești o lașă.

Brilliana se abținu să nu-i dea o replică ironică. Asta era o minciună. Bărbații se așteptau întotdeauna ca femeile să se arunce cu capul înainte, dar asta pentru că ei nu aveau nimic de pierdut. Femeia risca să piardă *totul* dacă avea încredere în bărbatul nepotrivit. Cum făcuse mama ei.

– Bree, șopti el. Nu vreau ca lucrurile să se termine așa.

– Nici eu nu vreau, dar... Încercă disperată să se gândească la altă soluție. Aș putea să-ți scriu când mama se simte mai bine. Cu toate că se temea că asta nu avea să se întâmple niciodată. Și atunci ai putea să trimiți pe cineva după mine.

– Ai călători singură ca să vii la mine? o întrebă el sceptic.

– Aș găsi eu o soluție ca să ajung la tine, zise ea cu lacrimi în ochi.

– Nu plânge, iubita mea. Te rog, nu suport să te văd plângând, îi spuse el, ștergându-i lacrimile. N-am de gând să renunț la tine, la noi. Dacă ai nevoie să iei legătura cu mine – *când* vei avea nevoie să iei

Scanned by CamScanner

legătura cu mine – du-te să vorbești cu tatăl meu. O să-i spun să se aștepte să-l cauți. El o să-mi scrie o scrisoare și o să aranjăm în așa fel încât să vii la mine.

– Așa o să fac, îți promit, răspunse ea. Se uită la bărbatul pe care îl iubea atât de mult, reținându-și cu greu lacrimile. Dar nu pot pleca acum cu tine.

El încuviință cu o mișcare scurtă din cap, de parcă nu ar fi îndrăznit să vorbească.

– Presupun că a venit momentul să ne luăm rămas-bun.

– *Au revoir,* spuse el. Niciodată rămas-bun. Niciodată rămas-bun. O sărută pe buze, după care se uită cu atâta jind în ochii ei, că o întristă și mai mult. Dacă te răzgândești și vrei să pleci cu mine în seara asta, o să fiu pe vasul *Cordovan*. O să ridicăm ancora imediat după apusul soarelui. Întreabă de domnul Lindsey – este numele pe care îl voi folosi în străinătate –, și cineva o să te aducă la mine.

– Ai grijă de tine, șopti ea.

Și apoi, înainte să se piardă cu totul cu firea, se dezlipi de el și se îndreptă spre Gilly. Părăsiră parcul și, în timp ce Gilly o bombarda cu întrebări, singurul lucru la care se putea gândi era: „Oare o să-l mai văd vreodată?"

În ciuda acelui *au revoir* al lui, se temea că nu avea să-l mai vadă niciodată. Iar gândul acesta îi sfâșie sufletul.

Soarele apunea peste Tamisa în timp ce Niall stătea pe puntea vasului *Cordovan,* cercetând fiecare bonetă de pe docul ticsit de oameni, sperând să zărească chipul lui Bree și buclele ei castanii. Însă golul din stomac îl obligă să accepte adevărul. Bree nu avea să vină. Era complet singur.

Dintr-odată îi veni în minte frântura de discuție pe care o auzise fără să vrea între ea și Gilly.

„– Dumnezeule, ce-o să se mai bucure mama dumneavoastră când o să afle că ați pus mâna pe moștenitorul unui conte!

– Momentan nu am pus mâna pe nimeni."

Își încleștă pumnii în jurul balustradei. Cu siguranță că Bree nu intenționase să pară atât de... calculată. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă chiar ar fi avut de gând să îl prindă în mreje, ar fi acceptat să plece cu el.

Scanned by CamScanner

– Căpitanul mi-a spus că o să aveți parte de vreme bună.

Niall pufni. Tatăl său venise să îl conducă.

Uitându-se la bărbatul care îl ajutase să și pună la cale fuga, îl întrebă:

– Cum se mai simte Clarissa?

Având în vedere prin ce a trecut, destul de bine, răspunse tatăl său, cu ochii scăpărând de furie. Tot nu pot să cred că fata asta a fost atât de nesăbuită încât aibă încredere în netrebnicul acela de Whiting, fie și numai preț de câteva clipe.

– Nu a fost vina ei. Și-a închipuit că era îndrăgostită.

La fel ca Bree, care își făcuse un obicei din a se întâlni singură cu *el*, pentru că avea încredere că nu avea să-i facă rău. Pentru că Niall reușise să o convingă că putea să aibă încredere în el, că reputația lui de petrecăreț era adesea exagerată.

Se pare că Whiting reușise să o convingă pe Clarissa de același lucru. Așa că Niall nu-și putea învinovăți sora că se întâlnise singură cu individul. Dar, cu siguranță, o învinovățea pe mama lor, cea mai neglijentă însoțitoare din Londra. Ar fi trebuit să o avertizeze pe sora lui despre pericolul pe care îl reprezenta o haimana ca Whiting.

Cu o noapte în urmă, Clarissa fusese violată. În acea dimineață, Niall îl omorâse pe atacator. Dar nu putea să vorbească despre asta cu nimeni, pentru că lumea nu știa altceva decât că el și Joseph Whiting se duelaseră. Reputația și viitorul Clarissei erau nepătate și așa aveau să rămână atât timp cât nimeni nu avea să sufle o vorbă despre povestea asta.

– Ai reușit să o convingi pe doamna Whiting să-și țină gura despre adevăratul motiv pentru care eu și fiul ei ne-am duelat? îl întrebă pe tatăl său.

– Deocamdată da. Norocul nostru că Whiting spera să se însoare cu Clarissa, astfel că nu a povestit nimănui de ce v-ați certat. Acum că a murit, nimeni n-o să afle vreodată adevăratul, decât dacă doamna Whiting hotărăște să povestească cuiva și mi-a jurat că n-o s-o facă. Nu vrea ca numele fiului ei să fie împroșcat cu noroi, la fel cum nici noi nu vrem ca reputația Clarissei să fie ruinată. Dar nu am cum să garantez să doamna Whiting o să-și țină cuvântul dacă vei fi trimis în judecată.

– Încă un motiv pentru care trebuie să părăsesc Anglia.

Scanned by CamScanner

– Da. Poate că într-o bună zi o să găsesc o soluție, dar momentan...

Era puțin probabil ca Niall să se poată întoarce prea curând. Cu toate astea, nu-și regreta alegerea, ci doar faptul că nu-i putuse mărturisi adevărul lui Bree.

Dar nu îndrăznea. Nici măcar de dragul ei. Clarissa avea șansa să aibă o viață bună, în ciuda a ceea ce i se întâmplase, și asta era tot ce conta.

Chiar dacă asta însemna să o piardă pe Bree.

Nu, la naiba, nu voia să o piardă! Nu putea permite să se întâmple una ca asta. Motiv pentru care trebuia să îi mărturisească tatălui său despre ea.

– E o femeie pe care o las în urmă, spuse Niall. Am rugat-o să vină cu mine, dar m-a refuzat, pentru că mama ei este bolnavă. Dar este posibil să vină la tine peste câteva luni, să te roage să-mi trimiți o scrisoare, iar dacă o va face, o să te rog să te porți frumos cu ea și să o ajuți cum poți, zise el, întâlnind privirea tatălui său. I-am promis că o să trimit după ea când o să poată să mi se alăture. O iubesc. Vreau să mă însor cu ea, dacă va fi posibil.

Pe chipul tatălui său apăru o expresie alarmată.

– Sper că nu i-ai spus despre Clarissa, nu?

– Bineînțeles că nu. Am jurat că nu o să spun nimănui.

– Slavă Domnului! Dacă eu nu-i spun adevărul nici măcar mamei tale, ai face bine să nu-i spui nimic unei aventuriere de care crezi că ești îndrăgostit.

Niall îngheță. Tatăl său încă nu avea întru totul încredere în el. Și nu-l putea învinovăți, bineînțeles. El era un adevărat gentleman, cu un cod al onoarei foarte strict. Nu avea nici cea mai mică înțelegere față de junii nesăbuiți care acționau după cum îi tăia capul. Și pentru că Niall fusese puțin prea entuziast în tinerețea sa, tatăl său părea întotdeauna să aștepte să-i demonstreze că se schimbase.

Dumnezeule, ce trebuia să mai facă ca să-i dovedească cât de mult se schimbase în ultimul an?

– Nu „cred" că sunt îndrăgostit de ea. Chiar *sunt* îndrăgostit de ea. Și nu e o „aventurieră". Este o domnișoară respectabilă.

– Măcar atât, răspunse tatăl său, uitându-se lung la el. Despre cine e vorba? O cunosc?

Acum urma partea cu adevărat dificilă.

Scanned by CamScanner

– Nu cred. Numele ei este domnișoara Payne, este fiica unui anumit Sir Oswald Payne. E un...

– Îl cunosc pe Sir Oswald, răspunse tatăl său, întunecându-se la față. Nesăbuitul acela și-a risipit întreaga avere la jocuri de noroc. Mă mir că n-a ajuns încă la închisoarea datornicilor. Are prea puține relații și nici un ban.

Niall oftă. Tocmai acesta fusese motiv pentru care ezitase să le povestească părinților săi despre Bree.

– Și când naiba ai cunoscut-o tu pe fiica lui? îl întrebă tatăl său.

– Vara trecută, când erai prea ocupat să renovezi Margrave Manor ca să o însoțești pe mama la tratament la Bath. Domnișoara Payne era acolo cu părinții ei, iar eu cu mama.

– Mama ta nu mi-a zis nimic.

– Pentru că mama nu a cunoscut-o încă. Domnișoara Payne încă nu și-a făcut... debutul în societate.

– Dumnezeule mare, mormăi tatăl său. Deci, câți ani are? Cincisprezece? Șaisprezece?

– Șaptesprezece, răspunse Niall sfidător. O să-și facă debutul în următorul sezon. Ne-am întâlnit din întâmplare în parcul din Bath, ieșiserăm amândoi la plimbare. Un prieten comun ne-a făcut cunoștință.

– Ah, spuse tatăl său, răsuflând ușurat. Să înțeleg că încă nu i-ai cunoscut părinții.

– Nu. Voiam să aștept până la balul ei de debut și să vă fac cunoștință cu ea în mod oficial, dar...

– Foarte bine, e important să fii cu băgare de seamă în astfel de situații. Dacă Sir Oswald ar ști că un bărbat de rangul tău e interesat de fiica lui, nu ar ezita să încerce să profite de pe urma noastră. Măcar de data asta nu te-ai lăsat prostit.

Niall nu rămase deloc surprins în fața atitudinii defensive a tatălui său.

– Nu cred că m-am lăsat deloc prostit. Nu m-am grăbit în prietenia mea cu domnișoara Payne. Am investit suficient timp cât să mă asigur că ar fi o soție potrivită pentru mine. Și sunt sigur că așa o să fie.

– Fiica unui pierde-vară? zise tatăl său pe un ton deloc aprobator. Fii cu băgare de seamă, băiete. Nu degeaba oamenii sunt împărțiți

Scanned by CamScanner

în categorii sociale. Nu vezi ce s-a ales de sora ta pentru că a avut încredere în Whiting? Mă așteptam la mai multă înțelepciune din partea ta.

– Spre deosebire de tine, nu-i așa? răbufni Niall. Tu care te-ai căsătorit cu fiica unui negustor care s-a dovedit a fi o frivolă.

– Da, dar doar pentru că bunicul tău a pierdut atât de mult la cărți, că nu mi-a lăsat altă soluție, răspunse tatăl său iritat. Dar tu n-ai nici un motiv pentru care să faci vreun compromis. Ai noroc că poți să te căsătorești cu o fată serioasă, o domnișoară potrivită, dintr-o familie bună și cu relații.

– Sau aș putea să mă căsătoresc din dragoste. Și asta prefer să fac.

– Din dragoste? pufni tatăl său. Ce simți tu acum este dorință carnală, atâta tot. Presupun că este vorba despre o domnișoară drăguță, nu-i așa?

– Da, dar...

– Îți garantez că nu te-a refuzat din cauza mamei sale bolnave, ci pentru că nu mai poți să fii salvatorul ei.

– Ce vrei să spui?

Tatăl său îi aruncă o privire compătimitoare, care îi puse la încercare încrederea.

– Cu ce o ajută dacă fugiți împreună în Spania? Când n-o să mai poată să se mândrească în fața prietenelor sale cu titlul de vicontesă, să se dea mare cu noua ei casă sau să pășească mândră în sălile de bal la brațul moștenitorului unui conte. Iar după moartea mea, n-o să se mai bucure de avantajele de a fi contesă.

„Momentan nu am pus mâna pe nimeni."

Alungă cuvintele acelea din minte.

– Domnișoara Payne e diferită. Nu vrea altceva decât să fie cu mine.

– Ești sigur de asta? Toată viața ei a fost un lung șir de așteptări neîmplinite, din cauza tatălui său idiot. Dar, brusc, apari tu în calea ei, iar lumea i se deschide la picioare. Până când tu te implici într-un duel și totul ia o altă întorsătură. Așa că îți spune că nu poate să fugă cu tine pentru că mama ei e bolnavă. Ți-a mai spus vreodată cum că mama ei ar fi bolnavă?

Scanned by CamScanner

Niall încercă din răsputeri să nu plece urechea la spusele tatălui său și aruncă o privire spre râu.

– De-abia dacă am vorbit despre căsătorie. Și, da, mi-a mai spus că mama ei este bolnavă.

Cu toate că nu îi dăduse niciodată de înțeles că boala mamei sale reprezenta un impediment în calea căsătoriei lor.

Citi îngrijorarea de pe chipul tatălui său.

– Nu te lăsa păcălit, băiete. Ultimul lucru de care ai nevoie acum când pornești la drum având în față un viitor nesigur este să te legi la cap cu o soție care este nemulțumită de exilul tău. Nu înțelegi că ți-a făcut un bine? Acum poți să începi o viață nouă fără această povară. Sunt sigur că poți să-ți construiești o viață bună dacă-ți vezi de treabă.

– Și dacă o am alături pe domnișoara Payne, răspunse Niall cu înverșunare. Am nevoie de ea.

– Fete frumoase se găsesc pe toate drumurile, și aici, și în Spania. Nu văd de ce insiști să te căsătorești tocmai cu fata *asta*.

– Pentru că o iubesc. Nu există nimic mai important decât asta. Și sunt sigură că o să vină după mine odată ce mama ei o să... moară.

– Sper să ai dreptate. Nu aș vrea să te văd... Își îndreptă umerii. Dacă pe ea o vrei de soție, atunci ea o să-ți devină soție. Dar să nu rămâi dezamăgit dacă se va dovedi a nu fi... cum crezi, bine?

– N-o să se ajungă la asta, zise Niall, luându-l de braț de tatăl său. Așadar, ești dispus să o ajuți când îți va cere ajutorul? Măcar atâta lucru îmi datorezi.

– Da, presupun că ai dreptate, spuse tatăl său cu un surâs îndurerat.

– Îmi dai cuvântul? insistă Niall.

Tatăl său punea mare valoare pe astfel de jurăminte.

– Da, oftă el. Dar numai dacă și tu îmi dai cuvântul că n-o să te mai gândești la asta și că o să te concentrezi pe cum să scapi. Nu uita că încă nu ești un bărbat liber.

Amintirea situației sale critice îl trezi la realitate. Nimeni nu ar fi avut de câștigat dacă s-ar fi lăsat prins și trimis în judecată.

– Îți dau cuvântul meu, îi răspunse Niall.

Scanned by CamScanner

Cu toate că nu era sigur că își putea ține această promisiune. Cu toate avertizările tatălui său, Bree își făcuse loc pentru totdeauna în inima lui. Nu avea cum să nu-și facă griji pentru ea, devenise ceva absolut normal.

Îl aștepta un drum lung și obositor spre Spania.

Scanned by CamScanner

Capitolul 1

Septembrie 1830
Londra

Niall se plimbă nerăbdător prin salonul reședinței Margrave, în timp ce își aștepta mama să se pregătească pentru a merge împreună la cină la Clarissa. Era pentru prima oară în oraș după ce fusese grațiat și se întorsese în Anglia în urmă cu o lună, dar unele lucruri păreau să nu se schimbe niciodată.

Mama lui tot nu înțelegea noțiunea de a fi gata la timp. Și devenise chiar mai îngrozitoare după moartea tatălui său și după ce Clarissa se căsătorise cu unul dintre prietenii săi din copilărie – Edwin Barlow, conte de Blakeborough. Nu mai era nimeni care să stea cu ochii pe mama lor.

Noul său valet intră în cameră.

– Îmi cer scuze, milord, dar în timp ce despachetam am găsit plicul acesta pe fundul cufărului pe care l-ați trimis din Portugalia, îi spuse el, întinzându-i scrisoarea. Nu știu dacă este vorba despre ceva important.

Niall luă plicul, recunoscu scrisul tatălui său și se întrebă oare de ce păstrase această veche scrisoare. De-abia după ce deschise plicul și scoase bucata de ziar, își aminti tot.

La câteva luni după ce ajunsese în Spania, tatăl său îi trimisese un articol din *La Belle Assemblee*, o revistă pentru femei. Era rubrica de „Știri provinciale" – o listă de aniversări, decese și nunți din afara Londrei.

Iar Niall își aminti conținutul articolului cuvânt cu cuvânt:

Cheshire

Domnul Reynold Trevor, fiul căpitanului Mace Trevor, se căsătorește în Chester cu domnișoara Brilliana Payne, din Londra, singura fiică a lui Sir Oswald și a lui Mariah Payne.

Scanned by CamScanner

Scrisoarea care însoțea acest articol spunea doar că: „M-am gândit că ar fi bine să știi".

Bree se măritase la doar câteva luni după plecarea lui Niall.

Niall simți din nou durerea aceea, chiar dacă trecuseră atâția ani de atunci. Era evident că tatăl său avusese dreptate – Bree așteptase să primească o ofertă mai bună. Poate că domnul Trevor nu era moștenitorul unui conte, dar era suficient de înstărit încât să aibă în proprietate o moșie în stare bună, iar tatăl lui avea o oarecare influență în societate. Se pare că aceste două lucruri fuseseră suficiente pentru ca Bree să îl dea uitării.

Asta dacă chiar îl iubise vreodată, bineînțeles.

Niall observă din nou, cum o făcuse și atunci, că ziarul nu făcuse referire la mama lui Bree ca la *răposata* Mariah Payne. Carevasăzică, tatăl lui nu se înșelase nici de data asta. Toate scuzele acelea cum că nu voia să se mărite din cauza mamei sale bolnave se dovediseră a fi o minciună.

– Milord?

Niall tresări și își dădu seama că valetul încă aștepta un răspuns.

– Scuze, visam cu ochii deschiși. Ce spuneai?

– Vreți să păstrați scrisoarea? E ceva important?

Într-un acces de furie, Niall mototoli pagina de ziar în mână și o aruncă în foc.

– E doar o bârfă prea puțin importantă.

O bârfă atât de puțin importantă încât reușise să îl distrugă după ce o citise. Dar trecuse peste asta.

E drept, Bree îl luase prin surprindere acum câteva săptămâni după ce apăruse din senin la Stoke Towers, moșia lui Edwin și a Clarissei și mai apoi la nunta vărului său Warren cu Delia. Cum ar fi putut să știe că soțul lui Bree era fratele Deliei? Sau că, mai degrabă, *fusese* fratele Deliei, căci bărbatul murise în urmă cu un an într-un accident tragic.

Niall simțise că îi alunecă pământul de sub picioare când o văzuse pe văduva Bree – nu, pe actuala doamnă Trevor – care era mai frumoasă ca niciodată, cu forme mai voluptuoase și cu o tristețe profundă în ochii aceia de culoarea ciocolatei. Nici măcar nu mai era în doliu, ceea ce însemna că era din nou disponibilă.

Scanned by CamScanner

Scrâșni din dinți. Poate că era disponibilă, dar nu pentru el. În toți acești ani nu-i trimisese nici măcar o scrisoare. Dacă nu ar fi fost tatăl lui, nici măcar nu ar fi aflat că se căsătorise. Dacă nu ar fi dat nas în nas cu ea la nuntă, nici măcar nu ar fi știut că rămăsese văduvă și că avea un băiat. Era clar că nu-i mai păsa pe el.

Asta dacă îi păsase vreodată.

Valetul lui Niall își drese glasul:

– Încă ceva, domnule. Vreți să vă pregătesc câteva ținute pentru când vă întoarceți de la cină? O să mergeți la St. George în seara aceasta?

Niall devenise membru onorific la clubul St. George din simplu motiv că era cumnatul lui Edwin. Și pentru tot ce făcuse ca să-și protejeze sora, cu toate că nimeni nu știa adevărata poveste, în afară de Edwin și Warren.

– Poate, dacă o să vrea Edwin. Dar dacă e să mă duc, nu mă mai schimb.

– Prea bine, sir. Încuviințând din cap, valetul ieși din cameră.

Niall aruncă o privire spre ceas și lăsă să-i scape o sudalmă. Ieși furios pe hol și strigă spre scări:

– Mamă! Ar fi trebuit să fim la Clarissa acum o jumătate de oră!

– Vin, vin, bombăni mama lui, ivindu-se în capătul scărilor.

Niall simți un nod în gât. Poate că mama sa era frivolă și capricioasă până la exagerare, dar chiar îi fusese dor de ea. În timpul exilului său în Spania și mai apoi în Portugalia, îi fusese foarte greu să stea departe de familia lui. Încă nu reușea să se obișnuiască să o vadă pe mama sa atât de îmbătrânită.

– Nu știu ce ai făcut tu acolo unde ai fost plecat, îi zise ea, coborând cu grijă treptele, menajându-și șoldul care o durea, dar pe cuvânt că ai devenit cu mare afurisit.

– Îmi pare rău, mamă, spuse el, grăbindu-se să o ajute. Doar că de data asta nu e vorba de unul dintre acele baluri mondene la care poți să ajungi la ce oră vrei tu. Ci este vorba despre o cină cu fiica ta și cu soțul ei. De a căror companie ne bucurăm amândoi.

Cei doi păreau îndrăgostiți până peste cap, iar Clarissa era însărcinată cu primul lor copil. Ceea ce însemna că merita toate sacrificiile lui din ultimii șapte ani.

Chiar și faptul că o pierduse pe Bree.

Scanned by CamScanner

Doar că Bree nu *fusese* niciodată cu adevărat a lui, își zise cu amărăciune. Ci pur și simplu așa crezuse el.

– Nu fi ridicol, îi zise mama sa. Clarissa mă cunoaște prea bine. N-o să se supere dacă întârziem puțin. În plus, cele mai bune bârfe se servesc mai târziu, așa că n-are nici un rost să ajungi devreme.

– Nu *devreme*, mamă – ci *la timp*. Și vrei să-mi spui că singurul motiv pentru care mergi la cină la fiica ta este ca să te pui la curent cu ultimele bârfe?

– Bineînțeles că nu. Îmi place o cină delicioasă, iar bucătăreasa lui Edwin este desăvârșită.

Dumnezeule, măcar atât. Singurul lucru care îi lipsea din Spania și Portugalia era mâncarea – brânzeturi excelente, mâncăruri bine condimentate, fructe exotice. Se îndoia că avea să se obișnuiască ușor cu tipica tocană britanică de oaie; ar fi dat orice pentru o farfurie de paella sau de *pulpo*.

Da, poate că n-ar fi fost o idee rea să înceapă să caute o bucătăreasă spaniolă...

– Și vreau să stau de vorbă cu Clarissa, să văd cum se mai simte, continuă mama lui, aruncându-i o privire vicleană. După cum bine știi, *ea* îl poartă în pântec pe cel dintâi nepot al meu.

Ceea ce în limbajul unei mame însemna: „Tu când ai de gând să-mi faci un nepot?"

Din fericire, nu era deloc greu să îi distragă atenția de la astfel de gânduri.

– Și zici că cele mai bune bârfe se servesc mai târziu?

– Oh, da! răspunse încântată mama lui, cu un zâmbet larg. Poate că o să reușim să-l convingem pe Lord Fulkham să ne povestească detalii ascunse despre moartea regelui, îi spuse ea conspirativ. Dacă cineva care știe astfel de detalii, cu siguranță acesta e ministrul adjunct pentru... pentru... Nu știu, pentru ceva important, zise ea, fluturând din mâini.

– Pentru Război și Colonii. Dar Fulkham nu este genul care să plece ureche la bârfe. Și ce caută *el* la cină?

– De unde să știu eu? Dar a acceptat invitația.

– S-au trimis invitații? Niall se așteptase la o cină retrasă în familie. Cine altcineva a mai fost invitat?

Scanned by CamScanner

– Ei bine, cumnata lui Lord Fulkham, domnișoara Vyse, spuse ea, aruncându-i o privire atotștiutoare. O tânără foarte frumoasă. Și o văduvă foarte vânată.

Niall dădu ochii peste cap. Căci în limbajul unei mame asta însemna: „Tu când ai de gând să te însori?" Până acum nici nu-i trecuse prin minte că mama lui și Clarissa intenționau să se folosească de cina asta ca să facă pe peţitoarele.

– Cu toate că, din păcate, nu este o femeie înstărită, continuă mama. Văduva pe care ar trebui să o iei în considerare este doamna Trevor – mătușa ei i-a oferit o zestre frumușică și, ca să fiu sinceră, nu ar strica niște bani în plus pentru Margrave Manor.

Niall tresări. Dumnezeule, până și ea era invitată la cina asta afurisită?

– Încă n-am apucat să fac cunoștință cu ea, continuă să spună mama lui, așa că nu știu dacă doamna Trevor este suficient de frumoasă pentru tine – sau suficient de tânără. Dar...

– Ajunge, mamă. Nu vreau să mai aud astfel prostii despre cum e cazul să mă însor. Am nevoie de timp să mă reacomodez. În plus, prefer să-mi aleg chiar eu viitoarea soție, nu am nevoie de tine și de Clarissa ca să-mi băgați una pe gât. Nici măcar dacă e vorba despre o văduvă bogată.

– Tot ce voiam să spun e că...

– *Știu* prea bine ce voiai să spui. Dar *eu* îți spun să nu mă mai bați la cap. Dacă o să am nevoie de ajutorul tău în găsirea unei contese, o să te anunț.

Iar asta nu avea să se întâmple *niciodată*.

Mama i-ar fi ales o soție doar pe baza statutului, ceea ce era ultimul lucru de care era el interesat.

– Dumnezeule, ești tare irascibil în ultimul timp, pufni mama lui.

Niall își mijii ochii.

– Așadar, Fulkham și doamna Vyse vor fi și ei acolo. Cine altcineva mai vine? Câte persoane a invitat Clarissa?

– Zece.

– Zece!

– Sau poate cincisprezece. Se bătu cu degetul în bărbie. Sincer, nu sunt sigură. Trebuie să recunosc că nu eram foarte atentă când a început să-mi înșiruie lista de invitați. În afară de Fulkham

Scanned by CamScanner

și de doamna Vyse, toți ceilalți păreau groaznic de plictisitori. Din păcate, nu e aceeași adunare veselă ca de obicei. Familia Keane a plecat la noua lor casă din Hertfordshire. Iar Warren și Delia sunt încă în luna de miere în Italia.

Niall răsuflă ușurat. Carevasăzică, nimeni din familia Deliei nu avea să vină la cină. În mod evident, nici Bree.

Nici nu mai conta. După toate ororile la care fusese martor în Portugalia în timpul conflictelor sângeroase dintre liberalii susținuți de forțele britanice și absolutiști, nu-și dorea decât un singur lucru: pace. Nu o femeie prefăcută care nu voia altceva decât să profite de „avantajele de a fi contesă".

Nu, de data asta avea de gând să-și găsească o femeie care chiar să țină la el, care să îl ajute să uite amintirile zbuciumate ale exilului. De data asta nu avea să cadă din nou în capcana în care Bree reușise să îl atragă cu vorbele ei duioase și cu zâmbetul sfios, atât de fals. Văduva Trevor avea să facă bine să-și caute soț în altă parte. El nu era disponibil.

Brilliana Trevor stătea în salonul familiei Blakeborough, urmărind concentrată discuția dintre Lord Fulkham și Lord Blakeborough despre avantajele cultivării ovăzului și orzului. Și-ar fi dorit să-și ia notițe, dar nu se cuvenea să facă una ca asta la o cină elegantă.

Clarissa trecu prin dreptul soțului său și îi aruncă o privire încruntată.

– Serios, Edwin, chiar nu știi să vorbești despre altceva, în afară de afaceri? Sunt sigură că sărmana Brilliana s-a plictisit de moarte.

– Nicidecum! răspunse aceasta. Acum că administrez Camden Hall, încerc să aflu cât mai multe despre cum să fac o treabă bună.

Mai ales acum că nu mai stătea cu teama creditorilor.

– Foarte bine, zise Lord Blakeborough. Mi-ar plăcea să văd mai multe femei interesate de aceste discuții. Chiar și Clarissa are mai multe cunoștințe despre aceste subiecte decât o soție obișnuită.

– Ah, dar asta pentru că și tu ai ales să o implici în afacerile familiei, spuse Brilliana cu amărăciune în glas. De fiecare dată când am încercat să-l fac pe răposatul meu soț să mă implice, a refuzat. Obișnuia să-mi spună să nu-mi bat capul meu frumos cu astfel de lucruri.

Scanned by CamScanner

– Cu siguranță, este vorba despre un cap foarte frumos, spuse Lord Fulkham.

– Din păcate, frumusețea nu mă ajută foarte mult când vine vorba despre ce să cultiv sau cum să mă descurc cu arendașii, domnule, răspunse Brilliana, fulgerându-l cu privirea.

– *Touché*, doamnă Trevor, spuse acesta, cu un surâs în colțul buzelor.

Ce răspuns ciudat! Pe alți bărbați părea să-i deranjaze când nu se arăta flatată de complimentele lor găunoase.

Deloc surprinzător, Clarissa întrebă:

– Lord Fulkham, sper că nu ești unul dintre bărbații aceia care vede femeia ca pe un simplu ornament.

– Sigur că nu. Cu toate astea, chiar cred că ar fi mai bine ca doamna Trevor să angajeze un administrator, decât să încerce să-și însușească atâtea informații în doar câteva săptămâni.

– Sunt de acord, răspunse Brilliana. Dar, din păcate, nu-mi pot permite să angajez unul. În plus, cu cât învăț mai multe, cu atât o să pot să-l învăț pe Silas când se face mare. La urma urmei, Camden Hall o să fie a lui într-o bună zi.

– Da, așa este, spuse Lord Fulkham. Am uitat că ai un fiu. Câți ani are?

– Șaisprezece luni. Sper ca până când va ajunge el la vârsta la care să-și asume responsabilitatea, moșia să fie deja pe picioare.

Lord Blakeborough, soțul Clarissei, îi zâmbi larg Brillianei.

– Un scop cu adevărat nobil. Am câteva cărți pe care aș putea să ți le împrumut.

– Mulțumesc, mi-ar fi de mare ajutor.

Ce bine că reușise să dea măcar peste un bărbat care să nu o judece doar din prisma înfățișării sale.

– Și, bineînțeles, sunt aici să-ți răspund la orice fel de întrebări, adăugă el. Te ascult.

– Sau, și mai bine, spuse Lord Fulkham cu o privire voalată, să-l iei la întrebări pe Margrave odată ce ajunge și el. Sunt sigur că știe o mulțime de lucruri despre cum să pui pe picioare o moșie, de vreme ce ultima lună și-a petrecut-o încercând să-și pună proprietatea pe drumul cel bun.

Scanned by CamScanner

Brilliana simți un gol în stomac. Niall avea să vină și el aici. Oh, Dumnezeule! Clarissa ar fi putut măcar să o avertizeze.

Brilliana o fixă cu o privire aspră și spuse:

– Am presupus că fratele tău este încă la Margrave Manor.

Clarissa o întâmpină cu un surâs surprinzător de strălucitor.

– Oh, am uitat să-ți spun că s-a întors ieri? El și mama probabil că sunt deja în drum spre noi. Știi, că mama nu ajunge niciodată la timp.

Mătușa Agatha, mătușa prin alianță a Brilliana, zise:

– Mi-e teamă că încă nu am avut plăcerea de a face cunoștință cu mama ta.

Lord Blakeborough începu să râdă.

– Nu e neapărat o plăcere, mai mult o experiență. Contesa este o combinație între o vijelie și o lunatică.

Clarissa îl lovi ușor cu evantaiul.

– Nu pot să cred că tocmai ai spus despre mama că este lunatică! zise ea, uitându-se spre mătușa Agatha. Ce părere o să-și facă Lady Pensworth, când eu am invitat-o tocmai ca să-i fac cunoștință cu mama mea? Chiar cred că se vor simpatiza.

– De ce? Doar pentru că suntem amândouă văduve? întrebă mătușa Agatha deloc amuzată.

Dar Clarissa nu se lăsă deloc intimidată.

– Pentru că amândouă știți o mulțime de lucruri despre cum merg treburile în societate. Iar noi, doamnele mai tinere, am avea multe de câștigat din sfaturile dumneavoastră.

Mătușa Agatha se arătă mulțumită de răspunsul ei,

– Prea bine atunci. Mă bucur întotdeauna să vin cu un sfat bun în întâmpinarea tinerelor doamne. Mai ales când acestea știu să aprecieze valoarea vârstei și a experienței.

Extraordinar! Nimeni altcineva nu mai reușea să o liniștească atât de ușor pe mătușa Agatha. Dar Clarissa avea un talent deosebit de a se purta cu oamenii. Ceea ce o făcu și mai curioasă pe Brilliana să o cunoască pe mama ei.

Pe mama lui *Niall*. Ce ironie că era pe cale să o întâlnească pe femeia pe care el se încăpățânase să nu i-o prezinte în urmă cu câțiva ani.

Scanned by CamScanner

Pe atunci reținerea lui o mâhnise foarte tare, dar nu-l învinovățise niciodată. Bineînțeles, asta înainte să afle adevăratul motiv pentru care se duelase cu bărbatul acela – o femeie despre care se zvonea că era amanta lui. Se pare că el și domnul Whiting, un cunoscut crai, se duelaseră pentru inima acestei femei.

Nici nu era de mirare că netrebnicul refuzase să îi explice de ce se bătuse în duel. Știa că ea și-ar fi dat seama că era un mincinos afemeiat. Tot timpul cât o curtase în secret, el își petrecea nopțile în patul altei femei.

Desigur, nimeni nu-i spusese despre cealaltă femeie, căci se presupunea că domnișoarele inocente nu trebuiau să afle de existența unor astfel de femei. Avusese mare noroc că auzise bârfele despre duel, și acestea îi confirmaseră bănuielile.

Tatăl lui Niall fusese cel care îi deschisese ochii. Răposatul Lord Margrave, căruia mersese să îi ceară ajutorul la scurt timp după plecarea lui Niall în exil, nu se jenase să-i spună răspicat ce fel de bărbat era fiul său. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi ales de ea dacă ar fi acceptat să fugă cu Niall în Spania – reputația ei ar fi fost distrusă. Măcar scăpase de o astfel de soartă.

Câteva clipe mai târziu, lacheul anunță sosirea lui Lord Margrave și a lui Lady Margrave. Din fericire, Brilliana stătea în colțul camerei, având șansa să îi studieze fără să fie văzută.

De data asta nu avea să fie luată prin surprindere, ca în urmă cu două săptămâni, când îl revăzuse pe Niall pentru prima oară după șapte ani și se comportase ca o proastă, roșind și bâlbâindu-se.

Nu, de data asta avea să fie stăpână pe situație, de parcă nu îi lega nimic în afară de relația de rudenie. Și avea să păstreze aceeași atitudine și față de mama lui.

Doar că Lady Margrave, o femeie plină de viață, cu zâmbetul pe buze, nu era tocmai sperietoarea de ciori pe care și-o imaginase Brilliana. Iar Niall...

Arăta atât de bine, ar fi dat orice să îi poată schița chipul. Anii petrecuți în exil îi schimbaseră aspectul de tânăr, punându-i în valoare pomeții înalți și maxilarul ferm ale unui bărbat în floarea vârstei. Iar soarele fierbinte al Spaniei îi deschisese părul castaniu în nuanțe minunate de auriu și bronz, care se asortau cu haina elegantă de culoarea ciocolatei cu nasturi aurii.

Scanned by CamScanner

Îmi pare rău de întârziere, îi spuse Niall Clarissei. Știi și tu cum e mama. Cuvântul *punctualitate* nu există în vocabularul ei.

Ce ți mai place să comentezi, mormăi mama lui, sărutându-și fiica pe obraz. Punctualitatea e pentru oamenii plictisitori. Uită-te la sora ta; nici ea nu e niciodată punctuală. Și este întotdeauna sufletul petrecerii.

Așa e, spuse Lord Blakeborough cu afecțiune evidentă.

Dar Clarissa se uită lung la mama ei.

Mamă, îmi insulți toți ceilalți invitați care chiar au fost punctuali.

– Chiar așa? Nu înțeleg de ce, zise contesa. Cu majoritatea dintre ei nici măcar nu am făcut cunoștință încă.

Brilliana se abținu cu greu să nu bufnească în râs. Începu să înțeleagă descrierea neobișnuită pe care Lord Blakeborough i-o făcuse soacrei sale.

– Ei bine, în cazul acesta, e timpul să remediem situația. Mamă, ți-o prezint pe Lady Pensworth, mătușa Deliei.

Mătușa Agatha o salută cu o mișcare scurtă din cap.

– Eu sunt unul dintre invitații aceia plictisitori și punctuali.

– Chiar așa? Ei bine, sunt sigură că nu e vina ta. Nu toată lumea poate să fie sufletul petrecerii ca mine și Clarissa.

– Mamă! o certă Clarissa. Te asigur că Lady Pensworth este plină de viață.

Mătușa Agatha îi aruncă un surâs complice.

– Nu cred că a mai zis cineva vreodată despre mine cum că – Doamne ferește! – aș fi *plină de viață*. Stai liniștită, Lady Blakeborough. Nu mă deranjează câtuși de puțin să fiu considerată plictisitoare. Își aranjă ochelarii și îi aruncă o privire înțepată contesei. Mai bine plictisitoare, decât lunatică.

– Oh, da, ai mare dreptate, răspunse mama Clarissei pe un ton vesel. Nebunii sunt mult mai greu de controlat. Țin minte un duce care...

Și în timp ce văduva începu să povestească despre ducele cel nebun, Brilliana îl surprinse pe Niall cercetând din priviri camera până își ațintii ochii asupra ei, de parcă ea ar fi fost prada lui.

Niall se încruntă, iar ea îi ridică bărbia sfidătoare. Era perfect îndreptățită să fie în seara asta aici. Clarissa era prietena ei, chiar dacă

Scanned by CamScanner

nu se cunoșteau de mult timp. Dacă nu-i convenea, atunci să facă bine să plece.

– Mamă, interveni Clarissa, mai vreau să-ți fac cunoștință cu cineva, zise ea, întorcându-se spre Brilliana. Ea este doamna Trevor. E prietena noastră, a mea *și* a lui Niall.

Niall se crispă, iar Brilliana gemu. Oh, habar n-avea Clarissa ce o așteptă!

Între timp, Lady Margrave îl împunse ușor cu evantaiul pe fiul său.

– Vai, nu pot să cred că nu mi-ai spus că o cunoști deja pe doamna Trevor, îl certă ea, îndreptându-și curioasă atenția spre Brilliana. Doamnă Trevor, mă bucur să te cunosc. Înțeleg de la fiica mea că ești văduvă?

– Mă tem că așa este, doamnă. Totul s-a întâmplat relativ recent.

Contesa îi zâmbi larg.

– Și totuși, nu *foarte* recent, căci bag de seamă că nu mai ții doliu.

– Într-adevăr. Soțul meu a murit anul trecut.

Doamna Margrave îi aruncă fiului său o privire cu subînțeles.

– Cât de... interesant.

Când Niall își dădu ochii peste cap, Brillianei îi veni să râdă. Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost atât de furioasă să-l vadă.

Cu toate astea, mama lui nu păru să observe iritarea fiului său și continuă să o studieze pe Brilliana.

– Pari foarte tânără pentru o văduvă.

– Mi s-a mai spus. „De zece ori pe săptămână", își zise în gând. Dar sunt sigură că și dumneavoastră auziți același lucru la fel de des ca mine.

Contesa încuviință cu o mișcare scurtă din cap, trecându-și degetele prin părul blond încărunțit.

– Ce-i drept, sunt întrebată adesea dacă nu cumva sunt sora Clarissei.

Lord Blakeborough izbucni în râs pe care îl mască cu o tuse când Clarissa ridică o sprânceană la el.

– Cu siguranță semănați, zise Brilliana pe un ton diplomat.

Atât Niall, cât și Clarissa aveau ochii căprui și frumoși ai mamei lor. Aceiași ochi care o studiau acum din cap până-n picioare ca un soldat care își evalua inamicul.

Scanned by CamScanner

Dar oare chiar era ca mamicul? Nu chiar. Căci el era doar un simplu bărbat dintr-un lung șir care îi trădase încrederea, începând cu tatăl ei și terminând cu soțul ei, care o mințise când plecase la Londra să joace la cărți toți banii lor.

Fiecare dintre ei o părăsise mai devreme sau mai târziu, lăsând o pe drumuri, cu inima frântă. Niciodată nu avea să se mai încreadă în vreun bărbat. Niall fusese o greșeală, iar acum era hotărâtă să învețe din greșeli.

Clarissa continuă să îi facă mamei sale cunoștință cu ceilalți oaspeți, iar Brilliana răsuflă ușurată. Ei bine, măcar ajunseseră să se cunoască. Se întrebă totuși cum de ajunsese tatăl lui Niall să se însoare cu așa o gură-spartă ca Lady Margrave. I se păruse un bărbat destul de sobru atunci când se întâlnise cu el.

Cina fu anunțată, iar Brilliana nu putu să nu observe că Niall o ignoră complet.

Bine, fie. Mai ales că stătea lângă Lord Fulkham, un domn deosebit de amuzant, care o delectă pe toată durata mesei cu povești despre călătoriile lui în străinătate.

Însă la desert, el întoarse conversația la adresa ei.

– Cât crezi că vei mai rămâne în Londra?

– Nu sunt sigură. O să aștept cel puțin până când Delia și Lord Knightford se vor întoarce din luna de miere. Silas vrea să-și vadă mătușa înainte să ne întoarcem la moșia noastră.

– Carevasăzică, l-ai adus și pe cel mic la Londra cu tine?

– Da, bineînțeles. Mătușa a fost foarte amabilă și angajat o dădacă pentru el.

– Foarte generos din partea unei mătuși prin alianță.

– Așa e. S-a purtat foarte frumos cu mine și cu Silas.

Aruncă o privire spre mătușa Agatha care vorbea cu însuflețire cu un domn mai în vârstă, care părea destul de absent.

– Înțeleg că Lady Pensworth ți-a oferit chiar și o zestre.

I se puse un nod în gât. De ce îi vorbea despre *zestrea* ei? Refuza să creadă că Lord Fulkham ar putea fi interesat de ea în felul *acela*. Spera din suflet să nu fie cazul. Adevărat, era un bărbat chipeș, cu ochi albaștri limpezi și păr negru ca pana corbului, dar nu avea de gând să se recăsătorească. După Reynold și Niall era clar că nu avea noroc la bărbați.

Scanned by CamScanner

În plus, îi puse întrebarea pe un ton foarte calculat. Cu toate că nu era genul de vânător de zestre, trebuia să abordeze problema cu delicatețe.

– Nu-mi spune că ai de gând să faci pe peţitorul, zise ea zâmbind. Este suficient că mătușa și Clarissa se încăpățânează să-mi găsească un soț.

Răspunsul păru să-l ia prin surprindere pentru că se uită lung la ea.

– De unde știi că nu întreb chiar pentru mine? La urma urmei, sunt burlac.

– Da, dar ești un bărbat mult prea important ca să mă iei pe mine de soție. Sunt sigură că deja ai pus ochii pe o doamnă care să te ajute să-ți urmărești interesele politice. Eu, cu siguranță, nu pot face asta.

– Înțeleg, zise el, sfredelind-o cu privirea.

Brilliana avu senzația ciudată că Lord Fulkham o citea mult mai bine decât ar fi dorit ea. Asta o făcu să se simtă de-a dreptul inconfortabil.

– De fapt, continuă el, ce voiam să spun e că e oarecum ciudat că mătușa ta e cea care are grijă să-ți asigure zestrea. Când alți membri ai familiei tale ar trebui să-și asume această responsabilitate. Tatăl tău, spre exemplu, spuse el, curios să îi observe reacția.

Brilliana rămase cu răsuflarea tăiată. Își coborî privirea în poală și șopti:

– Eu și tatăl meu... nu suntem apropiați.

Nu îl mai văzuse de la moartea mamei sale, în urmă cu șase ani, și spera să nu-l mai vadă niciodată, după tot ce făcuse ca să îi distrugă viața.

Așa că se bucură când Clarissa se ridică în picioare și le întrebă pe doamne dacă nu voiau să se retragă în salon. Brilliana le urmă pe celelalte femei întrebându-se de ce Lord Fulkham părea atât de interesat de viața ei personală. Dacă nu voia s-o curteze, atunci nu avea nici o noimă.

Doamna Vyse o abordă în drum spre salon.

– Nu ai vrea să mă însoțești la o plimbare prin grădină? Găsesc că e puțin cam zăpușeală aici. Nu ți se pare?

Scanned by CamScanner

Asta o puse pe Brilliana în gardă. Mai întâi Lord Fulkham și acum cumnata acestuia. Ce naiba se întâmpla aici? Oare Lord Fulkham o trimisese să afle dacă interesată de el?

În orice caz, poate că venise momentul să elucideze misterul, ca să știe cum să se poarte de acum înainte.

– Desigur, doamnă Vyse, răspunse Brilliana cu zâmbetul pe buze. Plăcerea e de partea mea.

Scanned by CamScanner

Capitolul 2

De îndată ce doamnele ieșiră din încăpere, Niall se relaxă. Petrecuse ultima oră și jumătate încercând să nu se holbeze la Bree și să nu stea cu urechile ciulite la conversația dintre ea și Lord Fulkham. Seara aceasta începuse să îi dea dureri de cap.

S-ar fi așteptat ca după o căsnicie și după nașterea copilului, frumusețea și silueta ei să pălească. În schimb, pe lângă faptul că era la fel de încântătoare ca întotdeauna, reușise cumva să câștige mai multe încredere în ea însăși, o calitate foarte atrăgătoare la o femeie care cândva era destul de timidă și temătoare. Sau poate doar îl făcuse să creadă că era așa.

Și de unde pornirea asta a lui Fulkham de a o face să râdă, să zâmbească, să-i soarbă fiecare cuvințel? Oare își căuta soție?

Poate că da. Fulkham era cam de aceeași vârstă cu Niall și avea nevoie de o soție care să-l ajute să-și îndeplinească ambițiile politice. În politică nimeni nu avea încrederea într-un burlac. Dacă un bărbat nu se descurca cu o femeie, cum putea să se descurce cu o țară?

Fulkham se apropie și îi oferi un pahar.

– Un Porto, bătrâne?

– Mulțumesc.

Niall luă paharul și bău din el, disperat să găsească ceva de făcut ca să nu se mai gândească la Bree. Dacă putea.

– Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, îi șopti Fulkham. E o chestiune foarte importantă.

Niall pufni. Pentru Fulkham *orice* pe lumea asta era o chestiune foarte importantă. Acest lucru se datora probabil faptului că era spion, diplomat și mâna dreapta a unui ministru. Niall știa asta, căci și el fusese spion, subordonat aceluiași ministru în perioada exilului său în Spania și Portugalia.

Fulkham îi făcu semn spre ușa care dădea în hol.

Scanned by CamScanner

– Cumnatul tău mi-a dat voie să te invit în biblioteca lui să stăm de vorbă. Te rog să mă urmezi...

– Desigur, răspunse Niall, căci nu avea cum să-l refuze, având în vedere că Fulkham era în mare parte responsabil pentru grațierea pe care Niall o primise din partea Maiestății Sale, William al IV-lea, noul conducător al Angliei.

Din fericire, Edwin avea grijă să aibă întotdeauna biblioteca aprovizionată cu coniac franțuzesc de cea mai bună calitate, așa că, de îndată ce intrară în încăpere, Niall se descotorosi de paharul de vin și își turnă o porție zdravănă de alcool. Bănuia deja că vinul nu era suficient de tare pentru ce avea de spus ministrul adjunct.

Dar Fulkham nu se grăbi să treacă direct la subiect. Se plimbă încet pe lângă rafturile de cărți ale lui Edwin și zise:

– Te-ai acomodat ușor la Margrave Manor?

Conversație de complezență? Nu părea tocmai stilul lui Fulkham.

Niall luă o gură sănătoasă de coniac.

– Da. De ce întrebi?

– Blakeborough mi-a spus că te-ai arătat mulțumit de felul cum vărul tău s-a ocupat de proprietate în absența ta.

– Nu aș spune neapărat mulțumit, cât ușurat. Warren nu e genul de persoană de la care te-ai aștepta să se priceapă la astfel de probleme, dar e conștiincios, Slavă Domnului. Știi și tu cât de greu mi-ar fi fost să rezolv lucrurile de la distanță, prin administratori.

– Mai ales când erai destul de ocupat – să-l eviți pe Durand în încercarea lui nebunească de a-l răzbuna pe Whiting și, în același timp, să îndeplinești o serie de... misiuni pentru țara ta.

Niall înlemni.

– Sper că nu ai de gând să-mi ceri să îmi continui treaba pentru Ministerul de Externe, acum că m-am întors acasă. Am avut din belșug parte de înșelătorie, sânge și trădare în Portugalia.

O expresie îndurerată apăru pe chipul lui Fulkham.

– Chiar îmi pare rău că a trebuit să fii martor la represaliile împotriva aliaților noștri liberali din Porto.

– Represalii! pufni Niall. Vorbim despre asasinat în masă.

Uneori nu reușea nicicum să-și scape de amintirile acelea.

Scanned by CamScanner

– Măcar ai reușit să-i salvezi pe oamenii *noștri*. Dacă susținătorii regelui Miguel ar fi reușit să-i omoare, Anglia ar fi putut fi forțată să declare război. Ceea ce ar fi însemnat și mai multă vărsare de sânge.

– Poate că da, dar unii dintre acei soldați mi-au fost prieteni.

Într-adevăr, nu ar fi putut schimba nimic – *ei* aleseseră să se ridice împotriva absolutiștilor. Însă imagini cu o garnizoană ticsită cu trupurile măcelărite ale soldaților portughezi încă îi mai bântuiau visele.

– Nenorocitul de Miguel! Să-l fi văzut când a venit în Anglia cu doar câteva luni înainte de asta. Numai vorbe și maniere alese. Nici chiar Wellington nu avea nici cea mai vagă idee că...

– Că el și draga lui regină mamă ar fi atât de însetați de sânge? completă Niall, lăsând coniacul să-i alunece pe gât. Capacitatea umană pentru înșelătorie nu contenește niciodată să mă surprindă. Îi aruncă o privire dură. Și tocmai din acest motiv am terminat cu asta.

Dar înainte ca Fulkham să apuce să răspundă, ușa de la bibliotecă se deschise. Doamna Vyse și Bree intrară, luându-l pe Niall complet pe nepregătite.

Și nu fu singurul – Bree tresări când îl văzu. După care aruncă o scurtă privire spre Fulkham.

– Oh... vă rog să ne scuzați. Doamna Vyse voia să-mi arate unul dintre romanele Clarissei, dar ne putem întoarce mai târziu.

– Nici nu se pune problema, spuse Fulkham, spre surprinderea lui Niall. Doamna Trevor, te rog să iei loc. Vreau să discut ceva cu tine. Și cu Margrave.

Niall înlemni. Cu el și cu Bree? Oare ce punea la cale Fulkham?

Fulkham o văzu pe Bree ezitând și vorbi pe un ton care nu accepta refuz:

– Doamnă Trevor, mi-e teamă că mă văd nevoit să insist să ni te alături.

Bree încuviință, dar se așeză temătoare pe marginea scaunului.

Fulkham îi zâmbi doamnei Vyse.

– Mulțumesc că m-ai ajutat la acest subterfugiu, draga mea. Este foarte important ca nimeni în afară de gazdele noastre să nu știe că purtăm această discuție. O să ai grijă ca nimeni altcineva să nu afle, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

– Bineînțeles, răspunse doamna Vyse, cu o sclipire complice în ochi. Am învățat de la un adevărat maestru.

După care plecă, închizând ușa în urma ei.

La naiba! Fulkham reușise să îi ademenească în capcana sa.

– Fulkham, ce crezi că faci? Și de când doamna Vyse face ceea ce-i ceri?

– Încă de dinainte ca ea să se mărite cu fratele meu. Dar asta este altă poveste, spuse el, făcându-i semn spre scaun. Nu vrei să iei și tu loc?

– Prefer să rămân în picioare. Hai, spune odată, ce naiba se petrece aici? De ce ne-am întâlnit la cina asta? Și de ce trebuie să apelezi la un „subterfugiu", după cum te-ai exprimat, când ai fi putut pur și simplu să ne inviți la tine la birou?

– De fapt, n-aș fi putut. Fulkham se uită sever la Bree. Nimeni – dar absolut *nimeni* – nu trebuie să afle că ne-am întâlnit aici, altfel decât într-un context social.

– De ce? întrebă Bree, iar Niall rămase surprins de caracterul ei direct. Ea care fusese dintotdeauna atât de docilă, evitând orice conflicte.

Mariajul părea că o schimbase. Sau poate că fusese dintotdeauna așa, iar el nu observase, vrăjit cum era de ea.

– Pentru că am nevoie de ajutorul vostru într-o chestiune delicată care trebuie să rămână doar între noi trei. Fulkham își puse paharul de vin pe masa. Cel puțin, deocamdată.

– De ce noi? îl întrebă Niall.

– În primul rând, pentru că am aflat că voi doi vă cunoșteați destul de bine încă de dinainte ca tu să pleci din Anglia.

Bree îi aruncă o privire alarmată lui Niall.

– Nu te uita așa la mine, răbufni el. Eu nu i-am spus nimic.

– Poate că nu, dar tocmai i-ai confirmat, îi răspunse ea mânioasă.

Schimbul tăios de replici îl amuză copios pe Fulkham.

– Doamnă Trevor, informația era deja confirmată. Am reușit să dau de camerista ta de acum șapte ani, care mi-a mărturisit că tu și Margrave ați avut un soi de... prietenie.

– Dumnezeule, șopti Niall.

Scanned by CamScanner

– În plus, continuă Fulkham, mai mulți oameni v-au observat reacțiile dramatice în când v-ați revăzut acum câteva săptămâni. Așa că nu e nici un mare secret.

Ea se înroși de furie, făcându-l pe Niall să-și aducă aminte cu durere de Bree cea de demult. Cea care îi călcase inima în picioare cu pantofii ei delicați.

– Bine, admise Niall. Ne cunoaștem. Și ce-i cu asta?

Fulkham se uită lung la Bree.

– Mi-e teamă că e vorba despre tatăl doamnei Trevor, Sir Oswald Payne.

Încruntându-se, Bree se ridică în picioare.

– Atunci, asta nu are nimic de-a face cu *mine*. După cum ți-am spus mai devreme, nu păstrez legătura cu tatăl meu. Nu l-am văzut de mulți ani, de la înmormântarea mamei mele.

Niall tresări. Adică mama ei era moartă de mai mulți ani? Vestea aceasta îl luă prin surprindere, având în vedere scepticismul tatăl său cu privire la gravitatea bolii mamei ei. Oare câți ani trecuseră de la moartea acesteia? Trebuia să afle.

– Am înțeles că nu păstrezi legătura cu tatăl tău, spuse Fulkham. Din păcate, mi-e teamă că se află într-o situație delicată.

– Ca de obicei, răspunse Bree cu amărăciune.

– Da, doar că de data asta îl pândește ceva mai grav decât închisoarea datornicilor, zise Fulkham. Vezi tu, acum câteva săptămâni, au apărut pe piață mai multe bancnote contrafăcute de douăzeci și de cincizeci de lire. După îndelungi cercetări, căci astfel de bani dispar destul de repede, cei de la Ministerul de Interne au făcut legătura între aceste bancnote și tatăl tău, căci se pare că el a fost cel care le-a folosit ca să plătească creditorii.

Niall fluieră ușor, iar în ochii lui Bree apăru o sclipire periculoasă.

– Arestați-l! Nu vreau să știu nimic despre el.

– Dumnezeule, cum poți să ai atâta sânge-rece? o întrebă Niall. Știu că tatăl tău avea probleme cu jocurile de noroc, dar sunt sigur că...

– Domnule, nu știi nimic despre tatăl meu, îl repezi ea. Dacă ai ști, nu ai fi atât de șocat de posibilitatea de a se comporta în mod criminal.

Fulkham își mijii ochii la ea.

Scanned by CamScanner

– Dar înțelegi că pedeapsa pentru falsificare este moartea?

Bree trase adânc aer în piept. În mod evident, *nu* știa acest lucru.

– Așa că vezi tu, draga mea, continuă Fulkham, dacă îl arestăm pur și simplu, o să fie spânzurat. După care tu – și fiul tău – o să vă vedeți din nou prinși într-un scandal de proporții, unul chiar mai rușinos decât la moartea soțului tău anul trecut. Și nu cred că vrei una ca asta.

Lui Bree îi dispăru culoarea din obraji și se prăbuși în scaun, iar Niall simți brusc nevoia de a o proteja.

– Fulkham, mie asta-mi sună a amenințare.

– Nu e o amenințare, răspunse acesta pe un ton calm. Pur și simplu, îi explic doamnei Trevor situația, ca să știe exact ce o așteaptă, zise el, țintuind-o cu privirea. Dar dacă ești dispusă să mă ajuți, draga mea, o să am grijă să-l scap pe tatăl tău de la spânzurătoare, chiar dacă e vinovat.

– Dacă? întrebă Niall, uitându-se lung la el. Dar tocmai ai spus că e vinovat.

– Nu, am spus că cei de la Ministerul de Interne au făcut legătura între aceste bancnote și el. Problema este că nu știm dacă pur și simplu le-a primit de la cineva și le-a dat mai departe, fără să știe ce făcea, sau dacă el însuși le-a fabricat.

Bree pufni, iar Fulkham o întrebă:

– Ce?

– Tatăl meu nu este suficient de talentat ca să facă bancnote false. Îl cred în stare să le pună în circulație, dar să fie el într-atât de abil încât să fabrice bancnote care să pară reale? Scutură din cap. Asta e peste capacitățile lui.

– Te cred, răspunse Fulkham. Dar ar fi putut la fel de bine să angajeze artiști talentați, ceea ce e, practic, același lucru, dacă îi plătește pentru asta și dacă dirijează întreaga operațiune. Tocmai din acest motiv trebuie să aflăm de unde provin bancnotele, câte au fost puse în circulație și cine se află în spatele operațiunii.

Fulkham dădu pe gât ce mai rămăsese din vin.

– Dacă îl arestăm pe Sir Oswald, iar el e vinovat, n-o să ne spună nimic. Iar dacă nu e vinovat, o să-i punem în gardă pe adevărații infractori, care pur și simplu o să-și strângă lucrurile și o să fugă sau

Scanned by CamScanner

o să-și mute afacerea altundeva. Înainte de a aresta pe cineva, trebuie să aflăm mai multe informații.

Bree clipi.

– Nu văd cu ce anume te-aș putea ajuta.

– Fără îndoială că vrea să-l spionezi pe tatăl tău, spuse Niall, obișnuit cu tacticile lui Fulkham. După care își îndreptă atenția spre eminența cenușie a spionajului. De ce nu-l trimiți pur și simplu pe unul dintre numeroșii tăi lachei să iscodească?

– Știi că nu ar merge. Sir Oswald este un simplu cetățean. Nu caută să angajeze pe nimeni, clubul lui de prieteni pasionați de jocurile de noroc nu a mai primit membri noi de ani buni și nu are un rol activ în societate. În plus, dacă se află în spatele operațiunii, nu o să dezvăluie nimic față de un străin pe care-l cunoaște prea puțin. Fulkham începu să se joace cu paharul gol. Și tocmai din această cauză am nevoie de tine și de doamna Trevor.

– Nu înțeleg, spuse Bree.

Ah, dar Niall înțelegea. Din păcate. În timp ce-l țintuia cu o privire aspră pe Fulkham, ceva ce semăna cu vinovăția apăru pe fața celuilalt bărbat, dar dispăru atât de repede, încât Niall fu sigur că își închipuise doar.

– E chiar simplu, răspunse Fulkham, lăsând paharul pe masa. Vreau ca tu și Margrave să vă prefaceți că v-ați logodit, pentru ca el să se poată apropia suficient de Sir Oswald ca să descopere ce pune la cale acesta și prietenii săi.

– Nu, răspunse Niall fără ezitare. Nici nu mă gândesc.

Fulkham ridică din sprâncene.

– M-aș fi așteptat ca doamna Trevor să se împotrivească, nu tu. La urma urmei, știi prea bine că îmi ești dator.

Să-l ia naiba! Avea dreptate: Nimic din ce făcuse Niall la ordinul lui Fulkham nu se compara cu ce făcuse Fulkham pentru *el*. Iar Niall nu avea de gând să rămână dator.

Bree îi aruncă o privire curioasă.

– Cu ce îi ești dator?

– Fulkham este în mare parte responsabil pentru grațierea mea.

Tot Fulkham fusese cel care se îngrijise ca Edwin să nu fie trimis în judecată pentru moartea lui Durand, după încercarea lui Durand

Scanned by CamScanner

de a o răpi pe Clarissa. Ca să ajungă la Niall. Care îl omorâse pe vărul lui Durand, Whiting.

Numai datorită lui Fulkham nici el, nici Edwin nu atârnau de un șireang. Și că secretul Clarissei era încă în siguranță.

Dumnezeule, ce poveste întortocheată, iar Fulkham era prins la mijloc!

– Sunt perfect conștient că îți sunt dator vândut, îi spuse Niall spionului arogant, dar sunt sigur că există și alte modalități prin care să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Bree sări în picioare, sfredelindu-l cu privirea pe Fulkham.

– Iar eu nu-ți datorez nimic.

– În afară de viața tatălui tău, zise Fulkham.

Răspunsul lui o înmuie. Bree se întoarse spre Niall.

– Chiar... spune adevărul? Este posibil ca tata să ajungă la spânzurătoare?

Dumnezeule, îl lovi în plin s-o vadă atât de tulburată – și întorcându-se spre el pentru a o încuraja.

– Fără să se poată dovedi nevinovăția tatălui tău sau fără ajutorul cuiva ca „prietenul" nostru aici de față, mi-e teamă că da. Legile sunt încă aspre când vine vorba despre așa ceva. Îți vine sau nu să crezi, falsificarea de bani e considerată trădare.

– Însă judecătorii țin cont de părerea guvernului, zise Fulkham. Chiar dacă tatăl tău e vinovat, pot să insist să fie acuzat doar de fraudă, ceea ce ar însemna paisprezece ani de deportare, în loc de spânzurătoare. Asta *dacă* decid să intervin pe lângă judecător în favoarea tatălui tău.

– Ai o inimă de piatră, Fulkham, răbufni Niall.

– Când vine vorba despre țara mea, nu mă dau în lături de la nimic.

Niall o știa prea bine, din proprie experiență.

– Tot nu înțeleg de ce te ocupi tocmai *tu* de această chestiune. Nici măcar nu lucrezi la Ministerul de Interne.

– Pentru că vă cunosc pe voi doi.

– Cu alte cuvinte, cei de la Ministrul de Interne știu că tu ești singurul care ne-ar putea șantaja pe amândoi, i-o tăie Niall.

Scanned by CamScanner

– Da, presupun că ai dreptate. Fulkham se duse să toarne un pahar cu coniac, apoi i-l dădu lui Bree, care era pământie la față. Poftim, doamnă Trevor. Cred că ți-ar prinde bine puțin.

– Doamnele nu...

– Bea-l, îi porunci Niall.

De data asta fu de acord cu Fulkham. Bree arata de parcă urma să leșine în orice moment.

Ea luă o gură de coniac, tuși și mai luă o gură. Măcar băutura îi readucea puțină culoare în obraji.

Fulkham își îndreptă atenția spre Niall.

– Prietene, știi prea bine că tu ești singurul care poate descâlci povestea asta – singurul care o cunoaște îndeajuns de bine încât să o scoatem la capăt. Și dacă faci asta pentru mine, n-o să-mi mai fii dator cu nimic. N-am să-ți mai cer niciodată astfel de favoruri.

Să-l ia naiba. Fulkham știa exact cum să-l ademenească.

Și, la drept vorbind, povestea asta nu se compara nici pe departe cu ce văzuse și ce făcuse în Portugalia. Nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să se opună dacă n-ar fi trebuit să petreacă timp cu Bree.

Dar poate că tocmai acesta era un motiv bun pentru care să accepte. Dacă urma să descopere în ea mincinoasa șireată care era în realitate, și nu fata naivă pe care și-o imaginase el și de care se îndrăgostise, poate că avea să și-o scoată din minte, o dată pentru totdeauna. Da, o doză sănătoasă de realitate era cea mai bună soluție ca să dea uitării un vis ce nu dădea semne să piară.

– Bine, fie, spuse Niall. Sunt de acord. Dar trebuie să-mi promiți că e pentru ultima oară.

Fulkham răsuflă ușurat.

– Ai cuvântul meu de onoare.

– Bine. Acum că Niall își dăduse acordul, trebuia să afle imediat toate detaliile planului. Așadar, vrei ca Brilliana să mă prezinte tatălui său ca fiind logodnicul ei, pentru ca eu să mă infiltrez în cercul lui, corect?

– Întocmai.

– Și dacă n-o să vrea să mă vadă? întrebă Bree.

Fulkham pufni.

– A încercat să te contacteze de când ai ajuns în Londra?

– Da, de câteva ori, recunoscu Bree. Dar am refuzat să-l văd.

Scanned by CamScanner

– De ce? o întrebă Niall, încă șocat de atitudinea ei rece față de propriul tată.

Bree se întunecă la față.

– Pentru că nu am nici cea mai mică urmă de îndoială că singurul motiv pentru care vrea să ne vedem e ca să obțină bani de la mine sau de la mătușa. Și refuz să o implic în povestea asta, iar eu nu am ce bani să-i dau.

Niall simți că Bree ascundea ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, doar era vorba de propriul ei *tată*.

– Sunt sigur că altele sunt motivele pentru care Sir Oswald vrea să-ți vorbească. Era evident că Fulkham și Niall împărtășeau aceleași bănuieli. Baronul îi aruncă o privire cercetătoare. Probabil vrea să și cunoască nepotul.

– Și tocmai asta încerc să evit. Pentru că sunt sigură că *papa* ar fi în stare să se folosească de el cu prima ocazie, dacă ar putea. În ochii ei se citea panica. Ah, nu, vrei să spui că... vrei să îl las pe *papa* să facă parte din viața mea? Dar cum să îi permit să se apropie de fiul meu când știu că e un infractor?

– Un *posibil* infractor, o corectă Fulkham. Încă nu știm exact cum se prezintă situația. În plus, băiatul are doar un an și jumătate, n-o să și-l mai amintească.

Bree se ridică în picioare și începu să se plimbe, vizibil agitată.

– Și nu e doar asta. *Papa* nu este prost. Se prea poate să i se pară ciudat că, după ce am refuzat în repetate rânduri să mă întâlnesc cu el, brusc vreau să reluăm legătura.

– Aici intervine Margrave, spuse ministrul adjunct, îndreptându-și atenția spre Niall. Găsește orice soluție prin care să-l liniștești pe Sir Oswald. Spune-i că tu ești cel care a insistat să îți facă cunoștință cu tatăl ei, că tu ai convins-o să facă pace, că îți dorești binecuvântarea lui. Nu cred c-o să-ți fie greu să-l convingi. Sunt sigur că o să înțeleagă că iminenta căsătorie a fiicei sale o face să-și dorească să remedieze relația cu tatăl ei.

– Dacă chiar o să creadă una ca asta, înseamnă că nu-și cunoaște deloc fiica, spuse Bree.

Niall se abținu să nu râdă. Măcar din punctul acesta de vedere Bree nu se schimbase deloc. Era în continuare la fel de încăpățânată. Oricare ar fi fost motivul care provocase ruptura aceasta între tată

Scanned by CamScanner

și fiică, nu avea să fie dat uitării prea ușor. Probabil că îi era foarte greu să se implice în povestea asta.

Era de înțeles.

– Bun, ne dăm întâlnire cu Sir Oswald. Și apoi? Ne anunțăm public logodna?

– Asta puteți stabili pe parcurs. Dacă Sir Oswald face astfel de presiuni – sau dacă începe să suspecteze că nu este vorba despre o logodnă adevărată – atunci, da. Dacă nu, totul poate rămâne între voi. Fulkham îi aruncă o privire spășită lui Bree. Sunt sigur că doamna Trevor ar prefera să evite scandalul unei logodne anulate.

Bree îi înfruntă privirea.

– Nu mă interesează ce o să creadă lumea despre mine, căci nu intenționez să mă recăsătoresc.

Vorbele ei îl luară prin surprindere pe Niall.

– Chiar vrei să ne faci să credem că o femeie atât de tânără și de frumoasă ca tine, cu un băiețel care are nevoie de un tată, ar prefera să rămână singură pentru tot restul vieții?

Bree își împreună brațele la piept.

– Nu am nici un motiv să mă recăsătoresc și, sinceră să fiu, nici nu-mi doresc așa ceva.

Cum adică?

Niall se încruntă. Sau poate că era încă într-atât de îndrăgostită de răposatul ei soț, încât nu credea posibil ca altcineva să umple golul din sufletul ei.

I se strânse inima în piept... până ce cinismul său îl trezi din nou la realitate. Femeile ca ea nu se îndrăgosteau. Erau prea ocupate să vadă ce au de câștigat.

– Dacă ești atât de hotărâtă să nu te recăsătorești, de ce ți-a pregătit mătușa ta o zestre?

– Nu știu, răbufni Bree. Nu vrei s-o întrebi tu? Te asigur că nu a fost ideea *mea*. Noi doi nu suntem în aceeași situație. Eu nu am nevoie de o soție care să-mi poarte moștenitorul. De fapt, s-ar putea ca scandalul unei logodne anulate să te afecteze pe tine mai mult decât pe mine. Astfel încât prefer să fii tu acela care să decidă cum să cum să tratăm logodna noastră falsă.

– Doamnă Trevor, îi spuse Niall pe un ton acid, prea puține femei ar fi dispuse să refuze un bărbat cu statutul meu din cauza

Scanned by CamScanner

unei logodne anulate. Mai ales acum că nu mă mai aşteaptă exilul şi perspectiva unei vieţi petrecute ascunzându-mă.

Bree îl privi şocată, de parcă nu ar fi înţeles mesajul de dincolo de cuvinte.

Ce prefăcută! Putea să holbeze cât de mult voia la el, cu ochii aceia nevinovaţi. Deja ştia prea bine că Bree îşi urmărea propriul interes şi că nu ezitase să îl dea uitării de îndată ce îşi dăduse seama că el nu avea să-i ofere viaţa minunată la care visase dintotdeauna.

Şi totuşi, spera că nu se gândea în secret ca el să îi îndeplinească acum acea dorinţă, îşi spuse Niall – prin căsătorie sau oricum altcumva. Timpul petrecut în străinătate îi demonstrase că oamenii erau incredibil de duplicitari atunci când erau mânaţi de dorinţa de avere şi putere. Aşa că, dacă spera să îl prindă din nou în mreje, norocul nu avea să fie de partea ei. Pentru că de data asta era prea înţelept să cadă din nou în capcană, oricât l-ar ademeni ea.

Scanned by CamScanner

Capitolul 3

Brilliana încercă să descifreze ce secrete împărtășeau cei doi bărbați. Se simți din nou prinsă în capcană, tocmai acum când viața ei începuse să o ia pe un făgaș normal. Cu ce drept venea Lord Fulkham să dea totul peste cap?

Avea nevoie de sfatul cumnatei sale, dar Delia nu se întorcea decât peste câteva săptămâni din luna de miere în Italia.

Bineînțeles că nu voia ca tatăl său să fie condamnat la spânzurătoare, oricât de mult l-ar fi disprețuit pentru că o șantajase să se mărite cu Reynold. Totodată, ar fi dat orice să nu fie nevoită să petreacă zile, poate săptămâni întregi alături de Niall. Mai ales când acesta se comporta de parcă *ea* ar fi fost cea care îl părăsise pe *el*.

Când nu *ea* fusese cea care se duelase de dragul unei femei ușoare. Și nu *ea* fusese cea care dăduse bir cu fugiții pe continent, mințind că avea să o ducă la el. Nu *ea* fusese cea care se întorsese în Anglia de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă ea ar fi greșit față de el.

Era de neconceput că el se aștepta ca ea să accepte. Da, pe Lord Fulkham putea să-l înțeleagă – el lucra pentru guvern și era convins că binele țării era mai presus de orice. Și poate că ar fi fost de acord, dacă nu ar fi fost Niall la mijloc.

La naiba, dar el de ce acceptase să ia parte la plan? Și ce dacă ministrul adjunct îi obținuse grațierea? Nu era ca și cum Lord Fulkham i-ar fi retras-o. Și cu siguranță că existau și alte mijloace prin care Niall să-i mulțumească pentru favorurile acestea politice. Fulkham nu îl șantaja pe *el*, ci doar pe ea. Niall nu avea nici un motiv pentru care să accepte să fie părtaș, mai ales că Fulkham părea să îi fie prieten.

O suspiciune păcătoasă încolți în mintea ei. Oare cei doi bărbați plănuiseră să îi întindă o capcană ca să... ca să...

Ca să ce? Ca să o pedepsească pentru că nu fugise cu Niall în urmă mulți ani? Ca să o ademenească în patul lui Niall acum că rămăsese văduvă?

Scanned by CamScanner

Ultima variantă părea prea puțin plauzibilă, dar după tot ce aflase despre el odată ce fugise din Anglia, îl credea în stare de orice. Iar dacă Niall punea la cale ceva necurat...

– Lord Fulkham, nu aș putea pur și simplu să vorbesc singură cu tatăl meu? îl întrebă ea. Nu cred că e nevoie să-l deranjăm pe Lord Margrave. Aș putea să-i spun lui *papa* că îmi doresc ca Silas să-și cunoască bunicul, ceea ce ar trebui să fie îndeajuns ca să-l conving că vreau cu adevărat să ne reclădim... relația.

– Și apoi? zise ministrul adjunct. Tatăl tău n-o să-ți povestească niciodată despre activitățile lui ilegale. La fel de bine cum n-o să te implice în așa ceva. Dar s-ar putea să facă asta cu Margrave, viitorul tău soț. Vreau ca Margrave să se infiltreze în grupul de jucători de cărți al lui Oswald – ceva ce tu nu poți face, femeie fiind.

– Dar n-o să-l bănuiască pe Lord Margrave dacă află că tu ai fost cel care l-a ajutat să obțină grațierea?

– Nimeni nu știe de aranjamentul acesta, în afară de familia lui Margrave și de tine, zise Fulkham. În plus, Margrave poate să spună că timpul petrecut în străinătate l-a lăsat fără fonduri, motiv pentru care este în interesul lui să se însoare cu o femeie care deține o proprietate și o zestre și pentru care e dispus să-și încerce norocul la jocul de cărți și așa mai departe. Am mai mulți oameni gata să lanseze zvonuri despre comportamentul nechibzuit al lui Margrave, despre nevoia disperată de bani care l-ar putea împinge să facă orice. Încă din seara asta oamenii mei sunt pregătiți să meargă din club în club, astfel încât, până mâine-dimineață să ajungă la urechile tuturor presupusul adevăr despre Lord Margrave.

– Mulțumesc, zise Niall pe un ton ironic. Exact de asta am nevoie acum că încerc să îmi fac din nou intrarea în societate și să-mi găsesc o soție – o reputație de „caracter nechibzuit".

Brilliana ignoră durerea apăsătoare pe care o simți când auzi cuvintele „să-mi găsesc o soție". Ce fată naivă, atât de naivă!

– Nu-ți face griji. Ca de obicei, toată păcatele tale vor fi date uitării, doar ești un bărbat cu un anumit „statut", nu-i așa?

Vorbele ei îl înfuriară.

– „Ca de obicei"? Ce vrei să spui cu asta?

– Tu ești cel care a fost grațiat pentru crimă fiindcă ai prieteni influenți, zise ea.

Scanned by CamScanner

– Uite ce... dădu Niall să spună.

– Eu, în schimb, continuă ea cu înverșunare, o să fiu femeia care și-a dat tatăl pe mâna autorităților. Așa că nu văd ce motive ai avea *tu* să te plângi. Un bărbat cu o reputație nechibzuită e chiar mai atrăgător în ochii unor femei. Își amintea cum se purtase *ea* când Niall începuse să îi acorde atenție. Însă în cazul unei femei...

– Dacă preferi, interveni Fulkham, putem face să pară că nu aveai nici cea mai mică idee despre planurile lui Margrave.

– Chiar *tu* ai spus că nu intenționezi să te recăsătorești, îi zise Niall, țintuind-o cu privirea. Deci, de ce te interesează ce-o să creadă lumea despre tine?

– Nu asta mă interesează. Dar trebuie să mă gândesc la binele fiului meu.

Niall pufni.

– Un posibil astfel de scandal o să fie de mult dat uitării până crește el.

Da, ce ușor era pentru el să spună asta. Doar era *bărbat*.

– Chiar așa? întrebă ea pe un ton nevinovat. Faptul că bunicul lui e un infractor, știi bine, o să-l urmărească tot restul vieții. Nu te preface că asta nu are nici o importanță.

– Dar acest lucru o să se întâmple fie că accepți sau nu să ne ajuți, spuse Fulkham. Dar o să fie mai grav pentru el dacă bunicul lui o să fie trimis la spânzurătoare. Preferi varianta asta?

– Nu, la naiba! Bineînțeles că nu.

O prinseseră la înghesuială, mai ales că se aliaseră amândoi împotriva ei. Nu avea nici o cale de scăpare – din nou. Doar că de data asta nu încerca să îl salveze de închisoarea datornicilor. Ci de la moarte. O cu totul altă poveste.

Măcar acum nu mai era și mama ei la mijloc.

Și totuși...

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să apelăm tocmai la Lord Margrave, spuse ea fără ocolișuri. Noi doi nu ne înțelegem din cale-afară de bine și se prea poate ca tata să-și dea seama, în ciuda eforturilor noastre de a ne preface. Sunt sigură că ai și alți lachei, după cum bine spunea Lord Margrave, cu care să-mi fie mai ușor să interacționez. Cu care să reușesc să fiu mai convingătoare.

Fulkham începu să râdă.

Scanned by CamScanner

Mai *convingătoare*? Tensiunea dintre voi este evidentă. Da, poate că e vorba de resentimente, dar nimeni nu poate nega că e *ceva* între voi. După care Fulkham redeveni serios. În plus, situația lui Margrave – un bărbat a cărui reputație este ușor de manipulat în prezent – îl face perfect pentru nevoile mele. Unde mai pui că, fiind amândoi membrii ai clubului St. George, o să putem să ne întâlnim și să analizăm problema fără să bată la ochi. Lumea o să creadă pur și simplu că ne întâlnim într-un cadru social. Situația lui actuală îl face omul ideal pentru planurile mele.

– Dar nu și pentru ale mele, protestă ea. Planul meu era să mă întorc în Camden Hall în cel mai scurt timp, ca să încep să mă ocup de moșie. Și acum trebuie să pierd timpul aici, numai Dumnezeu știe până când, în vreme ce voi porniți pe urmele unui infractor necunoscut care s-ar putea sau nu să aibă de-a face cu tatăl meu.

– Are și ea dreptate, spuse Niall. Și eu trebuie să-mi văd de moșia mea care a fost deja de prea mult timp în grija altora.

– Atunci ia-o și pe ea cu tine din când în când, zise Fulkham iritat. Nu strică să te vadă la treabă, spuse el, uitându-se la Brilliana. Nu ai spus că vrei să înveți cum să administrezi o moșie? N-o să găsești un profesor mai iscusit decât Margrave.

Brilliana își plimbă privirea de la el la Niall, a cărui expresie era complet impenetrabilă.

– Pot să stau puțin de vorbă cu domnul Margrave înainte să iau o decizie?

Fulkham îi aruncă o privire lui Niall, iar acesta încuviință.

– Bine, fie. Dar să nu dureze. Ceilalți oaspeți o să înceapă să se întrebe ce facem, și nu am nevoie de așa ceva.

De îndată ce Fulkham ieși din încăpere, o tăcere dureroasă se așternu între cei doi. Bree fu prima care vorbi:

– Nu există nici o cale de scăpare pentru mine, nu-i așa?

– Nu văd ce altceva am putea face, spuse el pe un ton jos care o înfioră chiar și după atâția ani.

Să-l ia naiba!

– Nu aveam nici cea mai mică idee că Lord Fulkham e atât de dur, mormăi ea.

– Pur și simplu, își face treaba.

– Ba nu, mă șantajează pe *mine* să-i fac treaba.

Scanned by CamScanner

– Și eu aș putea spune același lucru. Și totuși, nu mă plâng.

– Asta pentru că nu e tatăl *tău* cel în pericol să fie spânzurat.

Niall făcu un pas spre ea.

– Nu, dar îi sunt dator vândut lui Fulkham și nu am încotro decât să-l răsplătesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Dacă de asta are nevoie, atunci o să fac exact ce-mi cere. Și ai face bine să mi te alături.

Dumnezeule, se săturase de toți bărbații aceștia care nu dădeau doi bani pe sentimentele ei! Mai întâi tatăl ei, apoi Reynold și acum Niall și Lord Fulkham – cu toții se foloseau de ea ca să obțină ceea ce voiau.

Cercetă expresia de pe chipul lui Niall. Oare faptul că se simțea dator față de Fulkham era singurul motiv pentru care acceptase să îl ajute?

– Să înțeleg că nu ai pus la cale cu Lord Fulkham toată această poveste ca să mă prinzi din nou în ghearele tale, nu?

– În *ghearele* mele? Eu țin minte că altfel s-au desfășurat lucrurile. Țin minte că te-am rugat să fii *soția* mea.

Bree își puse mâinile în șolduri.

– M-ai rugat să fug cu tine. Nu e același lucru. M-ai rugat să am *încredere* în tine că te vei căsători cu mine la un moment dat.

– Și vrei să spui că te îndoiești că aș fi făcut-o? întrebă el pe un ton aspru. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, din cauza asta n-ai venit?

– Ți-am spus de ce n-am plecat cu tine – din cauza mamei mele. Trebuia să rămân cu ea.

– Așa e. Însă îi aruncă o privire rece. Dar văd că asta nu te-a oprit să te căsătorești cu Trevor.

Se abținu cu greu să nu-i reproșeze *adevăratul* motiv pentru care se căsătorise cu Reynold – pentru că el își dăduse masca de pe față când o părăsise.

Dar asta ar fi însemnat să-i mărturisească acum cât de mult îl iubise, cu câtă ușurință o fermecase. Și poate că l-ar fi făcut să creadă că o poate face din nou. Iar asta nu avea să se întâmple niciodată. Da, mai bine că îl lase să creadă că să căsătorise de bunăvoie cu Reynold.

– Reynold nu mi-a cerut să fug cu el pe un alt continent.

– Fără un inel pe deget, spuse el.

Scanned by CamScanner

– Exact, răspunse ea sfidătoare. Pune te în locul meu. Nici măcar nu le vorbiseşi părinţilor tăi despre mine. Aşa că nu mă poţi învinovăţi pentru că m-am gândit că nu voiai altceva decât să... ştii tu...

– Să fugim în lume şi să mi fac de cap cu tine. Carevasăzică, asta a însemnat pentru tine ultima noastră întâlnire – o încercare de a te seduce, zise el râzând. Şi acum ţi-e teamă că eu şi Fulkham am inventat povestea astea despre tatăl tău şi falsificarea de bani ca să te ademenesc în patul meu? Asta vrei să spui?

Într-adevăr, părea o idee destul de ridicolă.

– Nu... Presupun că nu.

– De unde să ştiu eu că nu eşti tu cea care a pus la cale toată această poveste ca să-ţi atingi cine ştie ce scopuri?

– Nu fi absurd! pufni ea. Tu eşti prieten cu el. Eu abia dacă-l cunosc.

Niall o ţintui cu privirea şi făcu un pas în faţă.

– Nu asta aş fi zis după cina din seara asta. V-am văzut destul de apropiaţi, stând de vorbă şi râzând de parcă aţi fi fost vechi prieteni. Sau poate chiar amanţi?

Vorbele lui acuzatoare erau atât de nefondate, încât Brilliana rămase cu gura căscată.

– Cum îndrăzneşti? răbufni ea, uitându-se în ochii lui. Nu sunt genul acela de femeie, la naiba!

Niall îşi încleştă maxilarul.

– Şi nici eu nu sunt genul acela de bărbat, spuse el. Se aplecă atât de mult, încât ea simţi mirosul de coniac din respiraţia lui. Nu te teme, dacă aş vrea să te ademenesc în patul meu, aş face-o fără să recurg la astfel de şiretlicuri.

Aroganţa lui o lăsă fără cuvinte.

– Chiar aşa? Eşti chiar atât de încrezător în capacităţile tale de a mă „ademeni"?

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite.

– La naiba, nu asta voiam să...

– Ei bine, poate că am fost suficient de naivă acum câţiva ani încât să mă încred în sărutările şi vorbele tale dulci, dar acum mi-am învăţat lecţia şi nu mai plec urechea la minciunile unui Don Juan.

– Nu te-am minţit niciodată, Bree, şi o ştii prea bine, spuse el, cu o sclipire în ochi.

Scanned by CamScanner

Auzindu-l spunându-i „Bree", faptul că îl știa atât de aproape de ea, nuanța caldă, ca de miere a ochilor săi... toate astea îi amintiră de povestea lor de demult.

Nu mai putea să respire. Sau să se miște. Sau să vorbească.

Rămase acolo tăcută, în timp ce el îi dezmierdă avid chipul cu privirea. Îi simți răsuflarea întețindu-se, așa cum obișnuia să se întâmple când era pe punctul de a o săruta, astfel încât era sigură că avea să îi simtă buzele fierbinți.

Dar în clipa următoare își veni în fire. Scăpă o sudalmă și făcu un pas în spate.

Bree răsuflă ușurată. Oarecum ușurată.

– Din fericire pentru tine, îi spuse el, nu am în plan să te ademenesc în nici un fel. Poți să crezi ce vrei, dar să-mi petrec timpul cu tine nu a fost prima alegerea pentru mă revanșa față de Fulkham.

– Și atunci, dacă suntem amândoi atât de nemulțumiți de situație, cum o să-l convingem pe *papa* că suntem îndrăgostiți?

– Nu e nevoie să facem asta. E suficient să-l convingem că vrem să ne căsătorim. Oamenii se căsătoresc dintr-o sumedenie de motive. Pur și simplu, va trebui să alegem un altul, Bree.

– Nu-mi mai spune așa.

– De ce? o întrebă el, cercetând-o cu privirea.

„Pentru că mă faci să mă simt ca atunci. Pentru că îmi trezește prea multe amintiri. Pentru că mă face să uit cine ești cu adevărat."

În schimb, îl înfruntă cu privirea.

– Tata nu știe nimic despre... prietenia noastră. Dacă-mi spui Bree, o să i se pară ciudat că ai deja un nume de alint pentru mine când abia ne-am cunoscut. Sunt sigură că a aflat că te-ai întors în Anglia. Se pare că s-a scris în toate ziarele.

Măcar de ar fi citit și ea știrea, însă la momentul respectiv fusese atât de ocupată cu Delia, cu Silas și cu mătușa Agatha, că îi scăpase știrea.

– Atunci n-am să-ți spun așa de față cu *el*. Bree, zise el rânjind.

– Oh, ești un... netrebnic.

Cuvintele ei îi șterseră rânjetul de pe chip.

– Ei bine, la urma urmei *chiar* se presupune că joc rolul unui netrebnic disperat după bani, zise el, uitându-se lung la ea. De fapt,

Scanned by CamScanner

nu e deloc o idee rea. Am putea spune că vreau să mă căsătoresc cu tine pentru zestre.

Bree se uită urât la el.

– E adevărat că nu am încredere în tata și știu prea bine că nu mă pot baza pe el, dar nu e chiar atât de îngrozitor încât să mă dea pe mâna unui vânător de zestre.

Mai ales dacă asta nu avea să-i aducă nici un folos.

– Bine, spuse el, frecându-și bărbia. Deja crezi despre mine că sunt un netrebnic, așa că ce-ar fi dacă aș vrea să mă căsătoresc cu tine doar pentru că îmi doresc o femeie frumoasă în pat? Și ce-ar fi dacă tu ai fi dispusă să îmi faci pe plac pentru că vrei să devii contesă și mama viitorului conte de Margrave? Genul acesta de tranzacție este destul de populară în cercurile noastre.

Bree îl privi reticentă.

– Dar crezi că pare un motiv suficient de plauzibil? De ce ai alege să te căsătorești cu o femeie frumoasă, dar fără influență în societate, când ai putea la fel de bine să-ți satisfaci nevoile cu orice femeie ușoară?

– Multe femei reușesc să cucerească lorzi doar prin nurii lor. Surorile Gunning, spre exemplu. Tatăl lor era un neica nimeni, mama lor la fel. Una dintre ele s-a măritat cu un duce, iar cealaltă, cu un conte. Pentru unii bărbați e ca și cum și-ar însuși o piesă frumoasă de artă pe care să o etaleze în fața prietenilor.

– Cât de flatant, mormăi ea. Să fiu chiar eu tabloul lui Rembrandt pe care să îl perinzi în fața celorlalți.

– Mai degrabă un Botticelli, zise el, coborând privirea spre sânii ei, cu o sclipire de dorință în ochi. Mă duci cu gândul la *Nașterea lui Venus*.

Oh, Dumnezeule! Acesta nu era tabloul acela cu Venus care se înălța goală din mare, pe o scoică? Ce nerușinat! Și mai spunea că n-o să încerce să o seducă.

Bree se cutremură și se uită lung la el.

– Sigur, asta sună mult mai bine.

Reynold se căsătorise cu ea pentru felul cum atâta și nici în cazul lui nu se simțise flatată.

Niall începu să râdă.

Scanned by CamScanner

– Nu vreau să spun că *mie* mi se pare că ești o operă de artă pe care să o scot în lume. Ci doar că sunt mulți alți bărbați care gândesc astfel. Și că pot și eu să mă *prefac* că simt asta.

– Bun, dar oare *papa* chiar o să creadă că vrei să te însori cu mine doar pentru frumusețea mea? Asta e adevărata întrebare.

Niall o cercetă cu o privire plină de ardoare.

– Crede-mă, orice bărbat care are ochi să vadă ar crede același lucru.

Înainte ca Bree să apuce să reacționeze la privirea aceea incredibil de intimă, Niall se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe prin încăpere.

– E chiar un plan foarte bun. Un bărbat dornic să-și găsească o soție frumoasă e în stare să plătească oricât pentru ea. Motiv pentru care sunt atât de disperat să fac bani – ca să pot să-ți cumpăr o mulțime de cadouri, să ai o nuntă demnă de tine, spuse el, întorcându-se cu fața spre ea. Sunt sigur că poți fi foarte convingătoare în *acest* rol. Și nu va fi nevoie să te prefaci că ești îndrăgostită de mine.

Tonul lui ciudat o puse pe gânduri. Ascundea ceva jignitor – era sigură de asta. Dar ce?

Sau poate că era pur și simplu atât de furioasă pe el că vedea jigniri la tot pasul.

– Presupun că ar fi și asta o variantă, zise ea. Prefer să joc rolul unei femei interesate decât a uneia care tânjește după tine. „Cum am făcut-o ca o proastă pe vremuri." Cu toate că tata s-ar putea să nu mă creadă atât de interesată.

– De ce nu? întrebă el. La urma urmei, el este un parvenit, n-ar fi de mirare ca propria fiică să îi calce pe urme. În plus, oamenii se schimbă. Nu v-ați mai văzut de mulți ani, nu are de unde să știe ce fel de persoană ai devenit.

Aici avea dreptate.

– Și să nu uităm că mai ai și un fiu, unul care are nevoie de un tată. Un alt motiv pentru care e în interesul tău să te căsătorești.

Bree ridică din sprâncene.

– Poate, dar nu crezi că ar fi o prostie din partea mea să mă căsătoresc cu un individ cu o reputație îndoielnică și să pun în pericol moștenirea fiului meu?

Niall surâse cu viclenie.

Scanned by CamScanner

– Ah, dar am un titlu nobiliar. Unele femei visează la asta.

– Adevărat. Chiar dacă ea nu le înțelegea. Nu o preocupaseră niciodată astfel de detalii. Prea bine. O să urmăm planul tău. O să joc rolul unei tinere prostuțe, dornice să parvină social, iar tu vei juca rolul depravatului care mă vrea doar pentru corpul meu. Și vom face toate acestea ca să-l prindem în capcană pe ticălosul meu tată, zise ea, râzând cu amărăciune. Parcă am fi într-un roman gotic.

– Cu puțin noroc, povestea asta o să se termine exact ca un roman, cu eroina virtuoasă care învinge răul. Și nu e cazul să te prefaci că ești prostuță. Mie mi-ar fi foarte greu să cred una ca *asta*.

Complimentul lui o luă prin surprindere, mai ales pentru că desluși în glasul lui aceeași tonalitate de mai devreme, care o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr un compliment.

– Mulțumesc. Cred. Ar fi vrut să-i spună că nici ea nu și-l putea imagina în rol de depravat interesat, dar nu reuși să scoată cuvintele pe gură.

Cu toate că îi aminti de un aspect important pe care ar fi fost bine să îl stabilească înainte să se arunce în planul acesta.

– Dar sper că în cazul *tău* va fi doar vorba de un rol. Și că n-o să fie nevoie să te porți... ca un... nerușinat.

– Poftim? Dar eram chiar entuziasmat să-mi joc rolul.

– Niall...

– Stai liniștită, Bree, i-o tăie el. Nu aș îndrăzni niciodată să-ți amenință virtutea cea prețioasă. O să fiu suficient de ocupat încercând să stau cu ochii pe tatăl tău. O văzu răsuflând ușurată și adăugă: Că tot veni vorba, ar trebui să stabilim cât mai curând o întâlnire cu el. Presupunând că am hotărât că vom accepta să luăm parte la acest plan.

– După cum îmi atrage toată lumea atenția, nu am încotro, răspunse ea oftând. Dar aș mai avea o ultimă întrebare: Cum vrei să ne anunțăm logodna? Preferi să-i spunem doar tatălui meu despre asta și să ne ascundem de restul lumii, așa cum ne-a recomandat Fulkham? Sau să ne aruncăm cu capul înainte și să ne gândim la consecințe mai apoi?

– Eu, unul, prefer să mă arunc cu capul înainte.

– Oare de ce nu mă surprinde asta? zise ea.

Scanned by CamScanner

Bărbatul acesta se aruncase întotdeauna cu capul înainte – când insistase să facă cunoștință cu ea, când începuse să o curteze... când o părăsise.

– Ascultă-mă. Va fi suficient de complicat să încercăm să aflăm detalii despre falsificarea banilor. Dacă o să mai stăm să ne mai batem capul și cu cine știe despre logodnă și cine nu, o să ne încurcăm și o să punem întreaga operațiune în pericol. În plus, n-o să reușim niciodată să ne ascundem de mama, zise el cu zâmbetul pe buze. Nu te lăsa păcălită de atitudinea ei visătoare – poate să ghicească de la o poștă orice secret, mai ales unul ca acesta. Și să nu uităm și de mătușa ta care...

– Oh, nu, *mătușa!* exclamă ea. I se puse un nod în stomac. Dumnezeule mare, am uitat complet de ea. Cum aș putea s-o mint, după tot ce a făcut pentru mine și Silas?

– I-ai povestit vreodată despre legătura dintre noi?

– Nu, răspunse ea, căzând pe gânduri. Însă Delia și Clarissa i-au povestit că ne-am întâlnit acum două săptămâni la Stoke Towers.

– Atunci nu ar trebui s-o surprindă că ne cunoaștem îndeajuns de bine încât să ne logodim.

– Și totuși, zise ea, mușcându-și buzele, o să mă urască când o să afle că logodna noastră a fost o farsă.

– Dar nu are de ce să afle. Odată ce îi prindem pe făptași, poți să te prefaci contrariată de faptul că te-am folosit ca un pion în jocul meu de-a spionii, motiv suficient de întemeiat ca să rupi logodna. Probabil o să te felicite că m-ai părăsit.

– Mă îndoiesc. Probabil că o să te felicite pe *tine* pentru că îi vei da pe *papa* în vileag. Nu-i place de el pentru că... Dar se opri, hotărâtă să nu îi dezvăluie nimic despre trecutul ei îngrozitor. Între timp, va trebui să o fac să creadă că sunt nerăbdătoare să-ți devin soție și nu știu deloc să mă prefac. Spre deosebire de Delia, eu nu pot să mă pretind că sunt ceva ce nu sunt.

Niall pufni, iar Bree se holbă la el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Adică? întrebă el pe un ton nevinovat.

– Ai pufnit! De parcă ai avea vreun motiv să nu mă crezi. Când m-ai văzut tu pe mine jucând un rol?

Scanned by CamScanner

– În toate lunile acelea în care te curtam în secret, spre exemplu, răspunse el, pe un ton grav. Nu părea să-ți fie deloc greu să te prefaci că nu mă cunoști când ne întâlneam în public.

Bree ezită.

– Era altceva. De-abia dacă ne întâlneam în public, având în vedere că încă nu îmi făcusem debutul în societate. Dar de fiecare dată când inventam o poveste față de mama ca să mă furișez și să mă întâlnesc cu tine, mă simțeam cumplit de vinovată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că era prea bolnavă ca să-și dea seama ce mincinoasă îngrozitoare sunt.

Niall pufni din nou.

– De ce tot faci asta?

– Nu contează. Uite ce, trebuie să ne aruncăm cu capul înainte. De ce să nu ne anunțăm logodna chiar în seara asta? Clarissa o să fie în culmea fericirii, iar mama...

– *Clarissa!* Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Și ea o să mă urască!

– Nu-i adevărat, spuse el. Îți promit că o să vorbesc eu cu ea.

– Niall...

– Gândește-te la fiul tău, bine? Faci asta pentru el. Nu pentru Fulkham, nu pentru țara ta, nici măcar pentru tatăl tău. Faci asta ca să salvezi viitorul *fiului* tău. Asta e tot ce contează. Restul o să treacă de la sine.

– Dar ce o să-i spun Clarissei dacă o să-mi ceară detalii – cum de ne-am îndrăgostit unul de celălalt, *când* ne-am îndrăgostit?

– O să-i spui același lucru pe care o să i-l spunem și domnului Oswald. Că este vorba despre o decizie calculată – că nu vrei altceva decât să-i oferi un tată copilului tău. Clarissa va înțelege situația.

– Nu știu ce să spun. Clarissa este o fire destul de romantică.

– Dar știe că tu nu ești la fel, nu?

Brilliana se abținu înainte să protesteze și să îi dea ocazia să vadă că încă îi mai păsa de el, să vadă cât de mult suferise după ce el o părăsise. Dacă ar ști, poate că ar încerca să profite ca să o ademenească în patul lui.

– Da, așa e.

El încuviință, de parcă tocmai îi confirmase o bănuială.

– Nu e nevoie să-i vorbești despre trecutul meu tulbure și despre interesele tale. Spune-le – și ei, și mătușii tale – că ne leagă

Scanned by CamScanner

un aranjament practic. N-o să li se pară ciudat, fiind vorba despre un burlac care are nevoie de un moștenitor și de o văduvă care caută un tată pentru fiul ei. Astfel, odată ce adevărul va ieși la iveală, n-o să te simți vinovată pentru că le-ai mințit, iar ele nu își vor face griji că ai inima frântă.

– Exact.

Doar ea avea să-și facă griji pentru inima ei frântă.

Nu, la naiba! El *nu* avea să-i fure din nou inima. Venise momentul să accepte că bărbatul pe care îl iubise nu existase niciodată cu adevărat. Venise momentul să se ocupe singură de fericirea proprie. Odată ce povestea asta avea să fie dată uitării, intenționa să și-l scoată din minte pe Niall, să se retragă la Camden Hall și să locuiască acolo împreună cu Silas.

– Crezi că te vei descurca? o întrebă el.

Poate, dacă avea să abordeze situația așa cum sugerase el. Într-un fel, acesta și era adevărul. Chiar era un aranjament practic, menit să îi asigure lui Silas un viitor mai bun. Partea cu căsătoria era singura minciună.

– Da, cred că da. Își frecă brațele. Nu am încotro, nu-i așa?

Niall o cercetă cu privirea.

– Nu pune astfel problema, căci o să ți se citească toate resentimentele pe chip. Imaginează-ți că pleci într-o aventură. Primele tale încercări de a deveni o femeie spion. Dacă chiar intenționezi să te retragi la moșia ta, asta e ultima ta șansă să te distrezi puțin, zise el pe un ton ușor ironic. Să ieși fericită în lume la brațul unui conte și să fii invitată la cele mai frumoase petreceri.

– Unde va trebui să mă prefac, zise ea posomorâtă.

– O să te obișnuiești, spuse el, apropiindu-se de ea. Dacă ești și tu de acord, mâine o să vin la ora două acasă la mătușa ta ca să mergem în vizită la tatăl tău.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vreau să se încheie cât mai curând povestea asta.

Lord Fulkham deschise ușa și intră în bibliotecă.

– Și, doamnă Trevor, ce ai decis?

Niall se uită nerăbdător la ea.

– În regulă. Mă alătur și eu planului vostru.

– Până reușim să îi prindem pe făptași?

Scanned by CamScanner

Bree încuviință.

Niall făcu un pas în față.

– Vrem să ne anunțăm logodna chiar în seara asta, de față cu toată lumea. Amândoi suntem de părere că e mai bine să facem un anunț solemn pentru ca toată lumea să știe decât să speculăm cine ce știe.

– Înțeleg. Lord Fulkham se duse la bar și își turnă un pahar de coniac. Da, s-ar putea ca astfel să ne fie și mai ușor să-l convingem pe Sir Oswald, zise el, cercetând-o pe Bree din priviri. Vestea logodnei tale va ajunge la urechile tatălui tău, se va supăra că pe el nu l-ai anunțat, și exact în clipa aceea vei apărea în fața lui la braț cu Niall. O să se bucure atât de tare să te vadă, că s-ar putea ca nici măcar să nu i se mai pară ciudat.

– Îi atribui prea multe sentimente tatălui meu, zise ea pe un ton sec. Sunt sigură că n-o să-i peste oricum.

– Să sperăm că da, spuse Lord Fulkham, sau tot acest plan va fi în zadar.

– Și încă ceva, interveni Niall. Presupun că ai început deja să-i investighezi pe cei din anturajul tatălui ei. Așa că o să am nevoie de un raport, să știu exact pe cine bănuiești, detalii de genul acesta.

– Bineînțeles. O să ți-l trimit mâine la prima oră și împreună cu câteva mostre de bancnote falsificate ca să le poți examina și cu instrucțiuni despre cum să le identifici. Va trebui să înveți să le deosebești de celelalte. Însă acum, dați-mi voie să fiu primul care vă felicită pentru logodna voastră, zise el, ridicând paharul.

Bree nu se putu abține să nu pufnească, așa că Niall spuse:

– Termină cu prostiile, Fulkham. Haide, Bree, o îndemnă el, oferindu-i brațul. Hai să-i arătăm acestui arogant de ce suntem noi în stare, vrei?

Bree îl luă hotărâtă de braț. *Chiar* avea de gând să le arate lui Lord Fulkham, lui Niall și tatălui său de ce era ea în stare cu adevărat. Avea să înfrunte situația la fel cum înfruntase căsătoria aranjată cu Reynold și toate lucrurile îngrozitoare care urmaseră. Avea să se sacrifice de dragul lui Silas, doar de dragul lui.

Când totul avea să se termine, se va retrage la Camden Hall cu, spera ea, mai multe cunoștințe despre cum să administreze o moșie. Și, cu puțin noroc, nu avea să-și mai bată niciodată capul cu chestiuni mondene, cu Niall și cu blestematul ei tată.

Scanned by CamScanner

Capitolul 4

Niall și Bree ieșiră din bibliotecă și se întâlniră pe hol cu ceilalți gentlemeni care tocmai se îndreptau spre salon, ca să li se alăture doamnelor.

Niall se uită la ea și i se puse un nod în gât. Dumnezeule, cât era de frumoasă în rochia aceea verde ca pădurea, care îi punea frumos în evidență sânii, dar lăsa imaginației mult prea mult din trupul ei. Ar fi dat orice să descopere ce se ascundea sub fustele acelea vaporoase, cum purtau acum doamnele. Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că era demnă de un Botticelli.

Mă rog, făcând abstracție de pudoarea ei și de teama absurdă că el ar putea urzi un plan ca să o ademenească în patul lui, că el ar fi putut urzi un astfel de plan cu ani în urmă. Asta îl înfurie la culme. Faptul că ea chiar și-ar putea închipui...

„Omule, nu te gândi la asta acum. Ai uitat că tocmai urmează să-ți anunți logodna și că se presupune că ești fericit?"

Da, urma să-și anunțe logodna cu o femeie care arăta de parcă cineva i-ar fi răpit pofta de viață. Ce enervant! Acum câțiva ani îi refuzase cererea în căsătorie și acum, când avea din nou ocazia să pună mâna pe el, se eschiva?

Nu avea nici o logică. Era chiar jignitor. La naiba, orice femeie ar fi fost încântată să-l aibă drept soț. Nu că ar fi vrut să-i devină soț, dar ar fi trebuit să umble după el ca oricare altă tânără din înalta societate.

Doar dacă nu cumva fusese cu adevărat îndrăgostită de Trevor.

Simplul gând îl irită teribil. El nu fusese capabil să o facă să se îndrăgostească de el îndeajuns încât să-și abandoneze familia pentru el, dar Trevor reușise?

Cu toate că era adevărat că mama ei chiar fusese atât de bolnavă încât nu ar fi putut să plece în străinătate cu ea. Totuși, îi venea greu să creadă că mama ei fusese singurul motiv pentru care alesese

Scanned by CamScanner

să rămână. Dacă ar fi fost așa, Bree ar fi așteptat până la moartea mamei sale, după care i-ar fi trimis vorbă.

Dar nu așteptase nici măcar un an înainte să se mărite cu un alt individ. Nenorocitul acela! Dovadă mai grăitoare că nu-l iubise niciodată cu adevărat nici că exista.

În fine, totul avea să se termine curând.

Se opri în pragul ușii de la salon și se uită la chipul ei sumbru.

– Ești gata?

– Nu. Dar n-o să fiu niciodată gata.

– N-ar fi rău să încerci să zâmbești. În definitiv, urmează să-ți anunți logodna, dar arăți de parcă ai merge la spânzurătoare, o tachină el. Poate că nu știi, dar sunt considerat un burlac la care râvnesc multe femei.

– Da, unul și modest pe deasupra, îi spuse ea, înseninându-se puțin la față.

– Ce rost are să fiu modest? întrebă el. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt conte! Avem și merităm totul, ai uitat? O văzu zâmbind și îi șopti: O să fie bine, Bree. Îți promit.

– Data trecută n-a ieșit bine.

– Asta pentru că voiam cu adevărat să ne căsătorim. O să fie mult mai ușor cu o logodnă falsă. De acestea poți să te descotorosești într-o clipită, fără prea mari bătăi de cap.

Fu răsplătit cu râsul ei cristalin.

Dar când Niall dădu să intre, Bree în opri.

– Stai, zise ea, întinzându-se să-i aranjeze lavaliera și o șuviță rebelă. Mult mai bine. *Acum* suntem gata.

Gestul ei de soție îi făcu inima să bată mai tare. La naiba cu ea! De fiecare dată când credea că ajunsese să îi cunoască jocul, fata asta făcea ceva atât de... atât de al naibii de sublim că nu mai știa ce să creadă.

„Omule, ai grijă. Nu e femeia pe care o credeai că o cunoști."

Pur și simplu trebuia să-și reamintească acest lucru.

De îndată ce intrară împreună la braț, simțiră mai multe priviri curioase ațintite asupra lor. Niall se întrebă dacă să se consulte cu Clarissa în privința anunțului sau dacă să-i ceară permisiunea lui Edwin. Dar asta ar fi însemnat să dea prea multe explicații. Era mai simplu să se arunce direct cu capul înainte.

Scanned by CamScanner

Lacheul tocmai servea vinul, așa că înșfăcă un pahar și bătu ușor în el ca să atragă atenția celorlalți oaspeți.

După care o luă de mână pe Bree.

– Draga mea soră, spuse el, uitându-se la Clarissa, te rog să mă ierți, nu vreau să-ți acaparez cina, dar am un anunț de făcut și m-am gândit că este momentul oportun, având-i pe toți prietenii noștri de față.

În cameră se așternu o liniște atât de profundă, încât se auzea doar trosnetul focului din șemineu.

– Poate că unii dintre voi deja ați observat că eu și doamna Trevor am lipsit o vreme de la această petrecere. Ei bine, avem un motiv întemeiat. Am dorit să vorbesc câteva minute cu ea între patru ochi ca să o cer de soție. Și, din fericire, a acceptat.

Preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală. Nimeni nu se grăbi să spună nimic, nimeni nu se mișcă. Toată lumea rămase cu privirea ațintită asupra lor.

După care mama lui rupse tăcerea:

– Oh, dragii mei! Ce *minunat!*

Apoi zăgazul se rupse. Edwin îl felicită bătându-l entuziast pe umăr. Clarissa exclamă fericită că ea *știuse* dintotdeauna că erau făcuți unul pentru celălalt.

Iar restul doamnelor se adunară în jurul lui Bree ca să o întrebe exact genul de lucruri de care se temuse: Când se întâmplase? Cum își dăduse seama că erau îndrăgostiți? Când era nunta?

Din fericire, Bree reuși să facă față întrebărilor cu mai multă iscusință decât ar fi crezut. Nici vorbă de incapacitatea ei de a se „prefface", de care el se îndoise încă de la bun început. Deja se prefăcuse cândva că era îndrăgostită până peste cap de el – acest nou rol nu avea să fie deloc complicat pentru ea.

Brusc, Niall o zări pe Lady Pensworth într-un colț, supraveghind cu un ochi atent întreaga scenă. Ah, da. Măcar o persoană nu părea încântată de veste.

Lăsând-o pe Bree cu doamnele, Niall îndreptă spre mătușa ei.

– Iertați-mă, Lady Pensworth. Știu că ar fi trebuit să stau de vorbă cu dumneavoastră. Intenționez să mergem la avocați, să facem o înțelegere și toate cele. Îi aruncă o privire lui Bree care, spera el, era

Scanned by CamScanner

plină de adorație. Dar am așteptat momentul acesta șapte ani. Nu am vrut să mai aștept încă o săptămână.

Lady Pensworth se uită cu luare-aminte la el.

– Delia mi-a zis că vă știți de mulți ani. V-ați cunoscut în Bath, nu-i așa?

– Da, am însoțit-o o dată pe mama la băi. Lady Payne era și ea acolo, iar eu și Bree ne-am întâlnit din întâmplare în parc. Bree însă nu își făcuse debutul în societate, așa că nu puteam să ne vedem prea des. Dar am fost foarte... apropiați.

– Cu toate astea, până să vă revedeți acum câteva săptămâni, nu mi-a vorbit niciodată despre tine.

Bineînțeles că nu. După ce plecase și-l scosese de tot din minte.

Niall se strădui să zâmbească.

– Mă îndoiesc că s-ar fi apucat să vorbească despre fostul ei pretendent cu mătușa soțului ei, mai ales când acest pretendent s-a mai și mutat în altă țară, iar șansele de a se revedea erau minime.

– Din cauza duelului, dacă țin bine minte, zise Lady Pensworth, uitându-se lung la el peste ramele ochelarilor.

– Într-adevăr, răspunse el.

– Și care a fost motivul acelui duel?

Niall continuă să zâmbească, gândindu-se la această discuție ca la un fel de antrenament pentru interogatoriul mult mai anevoios care avea să aibă loc a doua zi cu tatăl lui Bree.

– Cei doi participanți la duel au căzut de acord să păstreze secretul până la moarte.

– Celălalt participant este deja mort. Mă îndoiesc că s-ar împotrivi să-mi împărtășești motivul.

– Poate că el nu s-ar împotrivi, dar eu da. Cred că ar fi mai bine să continuăm această discuție altă dată, într-un cadru mai privat.

Unde ar putea să o manipuleze pe hoașca asta bătrână departe de priviri indiscrete.

Lady Pensworth încuviință.

– Dacă asta ți-e dorința. Deși nu *eu* sunt cea care a ales să dea uitării bunele maniere și să-și anunțe logodna pe nepusă masa și fără să se consulte cu rudele ei.

– Văduva nepotului dumneavoastră nu este o tânără naivă, spuse el pe un ton hotărât. E liberă să facă așa cum dorește.

Scanned by CamScanner

– Din fericire, și eu sunt liberă să fac același lucru. Niall se uită lung la ea, iar Lady Pensworth adăugă: Prea bine, vom continua această discuție cu altă ocazie. Mai am o ultimă întrebare extrem de importantă. O iubești?

Oh, Dumnezeule! E adevărat că o instruise pe Bree despre cum să-și mintă rudele, dar era cu totul altceva să facă și el același lucru. Genul de spionaj pe care îl desfășurase pentru Fulkham nu îl pregătise pentru ceva atât de personal.

„Nu te abate de la plan. Nu uita, e vorba despre o decizie practică."

– O respect. Îmi place să petrec timp în compania ei, zise el, fără să-și ferească privirea. Și am nevoie de o soție care să-mi poarte moștenitorul în pântec. Sunt sigur că Brilliana este persoana potrivită.

Perfect. Își pusese planul la bătaie fără să fie nevoit să mintă despre iubire și fericire.

Lady Pensworth luă o gură de vin.

– Sper că e și ea la curent în legătură cu aceste motive pragmatice pentru care ai decis să o ceri în căsătorie.

– Bineînțeles. La fel cum și ea are motivele ei „pragmatice" – își dorește un tată pentru fiul ei și cineva care să o ajute cu Camden Hall.

– Chiar așa? Ce ciudat că *mie* nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

– Să mă iertați, Lady Pensworth, dar există lucruri pe care o femeie preferă să le împărtășească logodnicului ei, nu și rudelor.

Lady Pensworth mijii ochii.

– Chiar și unui logodnic care nu s-a sinchisit să o viziteze sau să o curteze în tot acest timp de când s-a întors în Anglia?

La naiba, femeia asta chiar era enervant de suspicioasă. Dar nu avea ce face în privința asta.

– În afară de preocuparea față de sentimentele lui Bree, mai aveți și alte obiecții?

– Bree? întrebă Lady Pensworth clipind.

– Mă scuzați. Brilliana. Așa obișnuiam să îi spun eu, Bree, și acum îmi vine greu să mă dezobișnuiesc.

– Deja ai și un nume de alint pentru ea? Interesant, zise ea, parcă privindu-l deja cu alți ochi. Carevasăzică, intenționezi să te căsătorești cu Brilliana ca să-ți ofere un moștenitor, da?

Scanned by CamScanner

– Și pentru că suntem potriviți unul pentru celălalt. Este un aranjament bun.

– Dar nu și unul romantic.

– Eu nu sunt neapărat genul romantic, răbufni Niall.

– Poate că nu, dar *ea* este.

Niall nu-și putu reține un zâmbet cinic.

– Sunteți sigură de asta?

– O cunosc foarte bine pe Brilliana, spuse ea pe un ton rece. Și nu aș vrea să o văd...

– Aici erai, zise Bree, luându-l de brat. Mama și sora ta vor să dansăm.

– Vor să dansăm? întrebă el șocat.

– Sunt sigură că îți cunoști sora îndeajuns de bine încât să știi că orice eveniment organizat de ea trebuie să includă și dans. Și acum că am făcut anunțul cel mare, avem și mai multe motive de sărbătoare. Ceea ce înseamnă că nu aveam încotro decât să dansăm.

Niall aruncă o privire după umăr și văzu că servitorii începuseră deja să mute scaunele și o domnișoară tocmai se așeza la pian.

– Ah, înțeleg acum.

I se puse un nod în stomac. Avea să fie primul său dans cu Bree. În Bath nu avuseseră niciodată ocazia să se întâlnească la evenimente sociale, baluri sau serate.

De parcă nu avea să-i fie îndeajuns de greu să petreacă următoarele săptămâni în compania ei. Acum nu avea încotro decât să se supună torturii de a o strânge în brațe, de a-i simți parfumul, de a-i urmări formele generoase unduindu-se într-un ecou fidel al actului de iubire.

La naiba cu Fulkham!

Se întoarse spre Bree, dar Lady Pensworth îl apucă ușor de brat. Se pare că interogatoriul nu luase încă sfârșit.

Femeia o fixă pe Bree cu o privire iscoditoare.

– Lord Margrave tocmai mi-a împărtășit motivele pentru care ați hotărât să vă căsătoriți. Mi se par incredibil de...

– Practice? Știu, zise Brilliana, apropiindu-se ușor de ea. Nu le spune asta mamei și surorii lui Niall, dar noi doi nu suntem tocmai genul romantic. El are nevoie de o soție, iar eu cred că a venit timpul să-mi găsesc un pretendent care să devină tatăl lui Silas. E important

Scanned by CamScanner

ca fiul meu să aibă o prezență masculină în viața lui. Sunt sigură că ești de acord.

Niall întâlni privirea Lady Pensworth, încercând să nu pară încântat. Bree nu ar fi putut răspunde mai bine, nici nu i-ar fi suflat el.

– În plus, continuă Bree cu o sclipire ciudată în ochi, Niall nu vede nici un motiv pentru care să înfrunte petițoarele când deja mă cunoaște atât de bine. Nu ar fi obositor pentru un bărbat de vârsta lui.

Un bărbat de... Ce naiba spunea ea acolo? Pentru numele lui Dumnezeu, avea doar treizeci de ani!

Un zâmbet slab apăru pe chipul mătușii.

– Da, ai dreptate.

Oh, dar *nu* avea de gând să se dea bătut.

– Așa cum nici lui Bree nu i-ar fi ușor să administreze o proprietate de una singură. Femeie fiind, înțelege că are nevoie de ajutorul unui bărbat în astfel de situații.

Bree se uită urât la el, iar el rânji. Tocmai se felicita pentru isprava sa, când Lady Pensworth spuse pe un ton nemilos:

– Nu toate femeile au nevoie de un bărbat care să le ajute „în astfel de situații". Eu administrez proprietatea fratelui meu de ani buni, căci el nu se sinchisește. Și nu am primit nici o plângere din partea arendașilor.

La naiba! Mersese prea departe.

– Mulțumesc pentru lămuriri, mătușa Agatha, zise Bree, apucându-l de braț. Suntem chemați la dans. Ar fi mai bine să mergem.

– Da, desigur, zise Niall, fericit că avea o scuză să plece.

Ciudat că parcă începuse acum să aștepte cu nerăbdare partea aceea a misiunii care implica încolțirea inamicului, riscându-și propria viața.

Pentru că Lady Pensworth ar fi fost în stare să bage în sperieți pe oricine.

Se îndreptară spre ringul de dans, iar Bree începu să râdă.

– Ce n-aș da să-ți poți vedea fața acum. Mătușa Agatha chiar te-a pus la punct.

– Și, la naiba, *nu* vreau să evit petițoarele. De ce-ai spune una ca asta?

– Ca să ne măresc avantajul. Nu asta mi-ai spus să fac? îl întrebă ea, uitându-se la el cu o privire incredibil de inocentă.

Scanned by CamScanner

– Nu ți-am spus să vorbești despre mine de parcă aș fi un moșneag.

– Așa e. Eu am venit cu ideea asta, zise ea cu o sclipire poznașă în ochi.

– Pentru cineva care se temea că n-o să se poată preface, mormăi el, te-ai descurcat mult prea bine.

– Pur și simplu, am hotărât să-ți urmez sfatul, să iau această întâmplare ca pe o aventură și să mă distrez.

Se opriră în mijlocul încăperii, cu toate privirile ațintite asupra lor.

– Iar simțul tău de aventură îți spune să faci haz pe seama mea?

Se auzi muzică pe fundal. Un vals.

– Asta făceam? îl întrebă ea. Nu am spus nimic neadevărat. Chiar *ești* un burlac de o anumită vârstă.

Niall o trase mai aproape decât s-ar fi cuvenit, și ea se îmbujoră, ceea ce îl bucură teribil.

– Nu-ți forța norocul, draga mea. Și începură să danseze.

Bree îl urmă de parcă ar fi fost născută să danseze vals, cu mișcări fluide, grațioase, perfect simetrice, făcând cercuri în jurul camerei, lăsându-se cu adevărat purtată de muzică. Ar fi dat orice să se furișeze cu ea pe balcon și să o sărute pasional.

Dar îi promisese să nu o „ademenească" nicăieri, așa că trebuia să se controleze. Deși cu cât îi simțea mai mult mâna pe a sa, cu atât își dorea mai mult să i-o ghideze altundeva... prin părul său, pe pieptul dezgolit... pe bărbăția înfierbântată.

Înjură în barbă. Cum de reușea femeia aceasta să îl facă să uite așa de ușor de el?

Pentru că atunci când zâmbea, așa cum o făcea acum, se lumina la față ca o pajiște scăldată de soare. Era atât de frumoasă, încât aproape că uită că fusese cândva o tânără interesată, râvnindu-i titlul la fel ca toate celelalte debutante. Sau că alesese să se mărite cu un alt bărbat, fără să se sinchisească măcar să-l anunțe într-o scrisoare, atunci când măritându-se cu el ar fi așteptat-o o viață de exil și incertitudini.

– Ce te-a întrebat mătușa? Am încercat să vin la voi cât am putut de repede, dar toată lumea voia să-mi pună o mulțime de întrebări.

– Și ce le-ai spus?

Scanned by CamScanner

Își arcui o sprânceană.

– Spune-mi tu primul.

– Mătușa ta m-a întrebat ce era firesc – cum ne-am cunoscut, ce simt pentru tine, astfel de lucruri. Și i-am răspuns după cum am stabilit. După care i-ai dat și tu aproape același tip de răspunsuri – apropo, mulțumesc –, deci, cu puțin noroc, totul ar trebui să fie în regulă.

– Mă îndoiesc, zise ea, aruncând o privire spre mătușa ei. Nu ne-a scăpat o clipă din ochi.

– Nu pe noi. Ci pe *mine*. Nu cred că este de acord cu mine, în ciuda explicațiilor despre aranjamentul nostru. Zice că ești prea romantică pentru a te căsători din motive practice. E adevărat? întrebă el, uitându-se cu luare-aminte la ea.

Bree își feri privirea.

– Presupun că a fost adevărat cândva. Dar viața m-a învățat că romantismul este o prostie.

– Viața te-a învățat asta? Sau căsnicia ta? Ce s-a întâmplat – nu a fost vorba despre o căsătorie din dragoste? întrebă pe un ton ușor ironic.

După felul în care își ridică bărbia, îl remarcase.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că acum crezi că romantismul este o prostie.

– Nu are nimic de-a face cu... Nu cred că... Să știi că nu am de gând să vorbesc cu *tine* despre căsnicia mea, i-o tăie ea. Este o chestiune personală.

Niall făcu un efort să-și ascundă amărăciunea. De ce îl deranja că nu voia să împărtășească astfel de detalii cu el? Ce importanță mai avea dacă se căsătorise cu Trevor din dragoste? Sau dacă nu voia să vorbească despre problemele căsniciei sale. *Dacă* chiar existaseră astfel de probleme.

La naiba, ar fi trebuit să nu-i mai pese de toate astea.

Dar iată că nu se putea abține să nu pună întrebări, mai ales când îl încolți un gând de-a dreptul îngrozitor.

– Sper că nu te-a bătut, nu?

– Nu fi absurd, zise ea, pe un ton atât de indiferent, încât nu avu nici un motiv să nu o creadă. Eu și Reynold ne-am înțeles foarte

Scanned by CamScanner

bine. Nu a ridicat niciodată mâna – sau vocea – la mine. A fost un om bun.

Oare fusese genul de bărbat de care s-ar fi putut îndrăgosti?

– Din cauza asta nu vrei să te recăsătorești? Pentru că ai fost îndrăgostită până peste cap de el, și nici un alt bărbat nu se poate compara cu el? Sau ai devenit sceptică din cauza dezamăgirii pe care ai cunoscut-o în căsnicie?

– De ce te interesează?

O întrebare bună, doar că tot nu reuși să se abțină.

– Nu înțeleg de ce nu mai ești interesată să-ți petreci viața alături de un bărbat pe care să-l iubești. Asta își doresc majoritatea femeilor.

– Iar tu, ca bărbat, știi exact ce-și doresc majoritatea femeilor. Se uită urât la el. Poate nu știai, dar chiar dacă ajungi să te căsătorești cu bărbatul pe care îl iubești, nimeni nu-ți garantează că vă veți petrecere tot restul vieții împreună. Sunt văduvă la douăzeci și patru de ani – sunt o dovadă clară că nu toate căsniciile durează toată viața. Și dacă e să ne mai luăm și după inclinația bărbaților de a se uita în stânga și-n dreapta...

– Ah, carevasăzică, Trevor era un fustangiu.

– Nu am spus asta!

– Nu e nevoie s-o spui. *Ceva* tot te-a făcut cinică în privința căsătoriei. Iar ăsta e un motiv destul de comun.

– Nu sunt cinică în privința căsătoriei, iar soțul meu n-a fost un fustangiu. Am trăit foarte bine împreună până a aflat de... Bree se uită urât la el. Ți-am spus deja că nu vreau să discut despre asta. În plus, nu mă refeream la el. Ci la tine.

– La mine! Replica ei îl puse în gardă. O învârti. Recunosc că am fost mai libertin la viața mea. Dar asta a fost înainte să te cunosc.

– Da, sigur, răspunse ea zâmbind.

– Nu mă crezi?

– Nu contează ce cred eu, zise ea serioasă. A trecut mult de atunci. Amândoi ne-am schimbat.

Ar fi vrut să continue cu întrebările, însă valsul ajunse la final și nu se cuvenea să danseze următorul dans tot împreună. Prietenii lui se arătară încântați să danseze cu ea. Iar Clarissa insistă ca el să danseze cu toate prietenele ei.

Scanned by CamScanner

La naiba, ura că toți prietenii începuseră să-l tachineze, așa cum se întâmpla cu un cuplu nou. Se întrebă ce ar fi crezut ei dacă ar fi știut adevărul.

Dar care *era* adevărul? În mod vădit se arătase evazivă. Iar el tot nu știa de ce acceptase să se mărite cu blestematul acela de Trevor. De ce nu se obosise să-l anunțe personal?

Din fericire, seara se termină curând pentru el. Clarissa îl luă deoparte și îl rugă să o ducă acasă pe mama lor, care era obosită.

Se abținu să nu pufnească. Obosită, cum să nu! Acesta era codul mamei pentru „M-am plictisit". Nu putea să danseze din cauza problemelor cu șoldul și nu-i plăcea să fie lăsată deoparte.

Clarissa îl însoți până în colțul camerei în care mama lui începuse să i se plângă – lui Bree. La naiba! Dumnezeu știa cu ce îi împuia capul. Spera doar să nu îi spună genul de lucruri care să o convingă și mai mult pe Bree că era un fel de nerușinat iresponsabil care își abandonase mama la nevoie.

Se apropie ușor de ele.

– Mamă, Clarissa mi-a spus că ești gata de plecare. I-am zis că am să te însoțesc.

În timp ce o ajută să se ridice, Bree se ridică și ea.

– Te mai întorci? îl întrebă.

– Nu în seara asta, răspunse mama în locul lui. Draga mea, cât de curând o să fie doar al tău, dar eu de-abia dacă l-am văzut de când s-a întors în Anglia și avem multe de discutat.

Acesta era codul mamei pentru „Mai întâi a fost al meu, nu uita." Din fericire pentru Bree, o interesa prea puțin.

Dumnezeule, cât de tare îl întristă acest gând.

– Noapte bună, zise ea.

– Ne vedem mâine-dimineață, răspunse el.

Clarissa îl înghionti ușor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai v-ați logodit. Ar trebui măcar să vă sărutați de noapte bună.

Panica de pe chipul lui Bree era grăitoare. Dumnezeule, chiar *nu* știa să se prefacă. Înainte să mai observe și altcineva acest lucru, Niall se apropie ușor de ea și își lipi buzele de ale ei.

Un sărut fugar, dar când se retrase și o văzu privindu-l cu ochii ei mari și inocenți, preț de o clipă se trezi din nou în Green Park,

Scanned by CamScanner

încercând să o convingă pe femeia pe care o iubea să îl iubească la rândul ei.

Și, la fel ca și atunci, își simți inima bătându-i cu putere în piept, iar sângele alergându-i în vene. Era gingașă și frumoasă, tot ce-și putea dori un bărbat. Ar fi vrut să se lase purtat de val și să o tragă în brațe pentru genul de sărut pe care *obișnuia* să i-l dea.

Din fericire, rațiunea triumfă. După cum spusese chiar ea, amândoi se schimbaseră. El devenise mai conștient de averea și de statutul său în societate, iar ea era mai precaută când venea vorba despre bărbați. Unde mai pui că amândoi știau că totul era o minciună. Și nimic mai mult.

Sau cel puțin asta tot încercă să-și amintească, în timp ce făcu o plecăciune în fața ei, apoi plecă împreună cu mama lui.

Dar pe când se îndreptau spre ușă, nu putu să nu observe că Lady Pensworth se uita la el cu mai multă bunăvoință decât înainte.

Scanned by CamScanner

Capitolul 5

Ce după-amiază perfectă ca să stai în grădină! Brilliana era încântată să scape de vremea adesea ploioasă și mohorâtă a Londrei. Mătușa Agatha îl urmărea pe Silas care se juca și gângurea, nici unul din ei conștient de neliniștea din sufletul Brillianei în timp ce îl desena pe chipeșul ei fiu.

Era foarte mulțumit. Sărmanul de el habar nu avea și nici nu-i păsa că rămăsese fără tată. Sau motivul pentru care rămăsese fără tată – pentru că tatăl său fusese atât de gelos pe Niall încât...

Nu, nu avea nici un rost să se gândească la asta. Nu ea fusese de vină. Nici nu știuse că Reynold aflase despre fostul ei pretendent până nu fusese prea târziu. Și, cu siguranță, nu avusese nici cea mai mică idee despre ce intenționa să facă. Dacă ar fi știut, ar fi înăbușit povestea în fașă.

Dar oare ar fi ascultat-o? Reynold o tratase ca pe o – care fuseseră cuvintele lui Niall? – „o piesă frumoasă de artă pe care să o etaleze în fața prietenilor". Exact cum intenționa și Niall să o trateze, ca pe Venus a lui Botticelli.

Își aminti privirea lui plină de ardoare și se cutremură – nu se cutremurase niciodată cu soțul ei. Oh, ce gând infam! Ar fi trebuit să-l iubească pe Reynold. Domnul îi era martor că încercase din greu.

Dar îi fusese imposibil să și-l scoată pe Niall din minte. Iar acum avea să fie aici din minut în minut și să-i dea încă o dată viața peste cap.

Hotărâtă să nu se mai gândească la asta, Brilliana se uită la băiatul ei cel drăgălaș și îi schiță bărbia. Silas avea să fie un Cupidon perfect pentru noile sale desene. Știa prea bine că spera în van, dar nu putea renunța la visul său de a desena modele pentru Wedgwood. Faimoasa companie de porțelanuri mai angajase și alte femei care să lucreze pentru ei. De ce nu și pe ea? E adevărat că le trimisese deja

Scanned by CamScanner

zece desene și încă nu primise nici un răspuns, dar le putea trimite chiar și cincizeci dacă de atâtea aveau nevoie ca să o remarce.

Silas începu să se agite cu jucăria pe care o primise de la Lord Blakeborough și pe care pur și simplu nu o putea lăsa din mână. Clovnul sări din cutie, fiind înfipt într-un arc destul de lung, astfel încât lui Silas nu îi era deloc ușor să-l îndese din nou înăuntru.

– Jack, Jack, Jack, începu el să murmure.

Cu un zâmbet, ea îi întinse mâna.

– Dă-mi-l mie, dragul meu. Îl repară mama pe Jack.

Când Silas se bosumflă, mătușa Agatha clătină ușor din cap.

– Băiatul ăsta nu e prost. Știe că nu orice poate fi reparat.

– Pur și simplu e suspicios din fire, spuse Brilliana. Seamănă cu mama lui.

Mătușa ei îi aruncă o privire iscoditoare.

– Nu mi-ai părut prea suspicioasă aseară. Mi se pare că te-ai grăbit să accepți cererea în căsătorie a lordului Margrave.

Bree își fixă ochii pe caietul de desen, încercând să evite privirea mătușii sale.

– Am crezut că o să fii de acord cu decizia mea. Contele de Margrave e o partidă bună.

– Chiar așa? Gurile rele nu au lucruri prea frumoase de spus la adresa lui. Am vorbit cu câțiva prieteni astăzi. Umblă vorba cum că ar avea nevoie de fonduri pentru a-și pune proprietatea pe picioare.

Lacheii lui Fulkham își făcuseră treaba foarte bine.

– Gurile rele aruncă vorbe din pur amuzament.

– Dar nu știi că nu iese niciodată foc fără fum?

– Crede-mă, nu e nici un foc aici.

Ultimul lucru de care aveau nevoie ea și Niall era ca mătușa să își bage nasul în planul lordului Fulkham.

– Nu? Nu s-ar zice după cum te-a sărutat aseară.

Oh! Brilliana încercă să nu se îmbujoreze, rugându-se ca noaptea trecută să fi reușit să-și ascundă reacția la sărutul lui – bătăile inimii, pulsul necontrolat, culoarea din obraji în clipa în care buzele lui îi atinseseră pielea.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu face pe prostuța cu mine, tânără doamnă. Atunci când Delia mi-a spus că tu și domnul Margrave vă cunoșteați deja, am presupus

Scanned by CamScanner

că pur și simplu vă știați din vedere. În mod evident, m-am înșelat. Cu siguranță am văzut foc aseară când v-ați luat rămas-bun.

– Ți s-a părut. M-a sărutat pentru că așa se cuvenea din partea unui logodnic.

– Chiar așa? Draga mea, fii cu băgare de seamă, o avertiză îngrijorată mătușa Agatha. Margrave pare genul de bărbat capabil să frângă inima unei femei.

– Da, dar pentru asta inima mea ar trebui să îi aparțină.

– Și vrei să spui că nu îi aparține? întrebă sceptică mătușa Agatha. Chiar ai acceptat să te căsătorești cu el doar din motive practice?

Bree îi răspunse cu un zâmbet șters.

– Cred că am dovedit deja că poți să ai o căsnicie perfect reușită și fără să-ți pui inima la bătaie.

– Da? Eu aș spune, mai degrabă, că ai demonstrat exact contrariul.

Remarca o făcu să se strâmbe. Oare pentru ceilalți fuseseră chiar atât de evidente problemele din căsnicia ei?

– Chiar nu știu la ce te referi.

– Știm amândouă că nu ai fost pe deplin fericită alături de Reynold. Și după cum au decurs lucrurile, nici nu te învinovățesc. Sincer, tatăl tău ar fi trebui împușcat pentru că te-a pus într-o astfel de situație.

– Adică... știai?

– Bineînțeles. Știu tot ce se întâmplă în familia asta. Am aflat abia după, căci dacă aș fi știut mai devreme, aș fi încercat să fac ceva pentru tine, dar era prea târziu, erați deja căsătoriți. Îi zâmbi. Cu toate astea, am sperat că aveați să vă împăcați bine, în ciuda începutului anevoios, mai ales după ce s-a născut fiul vostru. Dar Reynold... oftă ea. Ce încerc să-ți spun e că înțeleg prin ce treci. Motiv pentru care nu vreau să faci din nou o astfel de greșeală. Mai ales dacă de data asta sunt și sentimente la mijloc.

– Pot să te asigur că nu am sentimente pentru lordul Margrave, zise Brilliana.

Poate dacă va repeta suficient de des aceste cuvinte, avea să ajungă să le și creadă.

– Știe motivul pentru care ai ajuns să te căsătorești cu Reynold?

Scanned by CamScanner

– Nu, și aș prefera să nu afle. Mi-ar crăpa obrazul de rușine. Și nu văd de ce l-ar interesa.

– Poate că el ar fi de altă părere.

– Nu mă interesează.

La urma urmei, avea și ea mândria ei. Dacă i-ar fi spus că tatăl ei practic o obligase să se mărite cu Reynold, că *nu*-și alesese soțul din iubire, Niall și-ar fi dat seama că *el* fusese singura ei iubire. Și poate că avea să înțeleagă cât de vulnerabilă era în fața lui.

Mai mult decât atât, ar fi putut să râdă de ea pentru că nu fugise cu el când avusese ocazia. Și dacă i-ar fi spus că o făcuse ca să-și salveze mama, ar fi râs și mai tare. Lui i se păruse întotdeauna nefondată grija față de mama ei. Ar fi considerat-o o proastă.

Era mai bine să îl lase să creadă că fusese îndrăgostită de soțul ei. Da, era mai bine așa. La urma urmei, vorbele de dragoste ale lui Niall se dovediseră a fi o minciună. De ce să afle că sentimentele ei fuseseră sincere?

– Te rog să nu-i spui, zise ea. O să vorbesc eu cu el la momentul potrivit.

Sau, mai degrabă, nici măcar nu avea să-și mai bată capul cu asta, căci situația era temporară.

Lacheul veni să le anunțe că Lord Margrave venise în vizită. Brilliana răsuflă ușurată.

– Vorbeam de lup și lupul la ușă, bombăni mătușa Agatha, după care îi spuse servitorului: Invită-l înăuntru, te rog.

Lacheul plecă, iar în locul lui veni dădaca pe care mătușa Agatha o angajase pentru Silas.

– Doamnă, să-l duc pe cel mic în camera de joacă?

– Nu. Vreau ca logodnicul meu să-l cunoască. Brilliana își lăsă deoparte caietul de desen și începu să se joace cu Silas. Hai la mama, dragule, și lasă-mă pe mine să-l repar pe Jack. O să-l strici dacă continui să închizi cutia fără să bagi clovnul înăuntru.

Silas se strâmbă la ea și continuă să se lupte cu clovnul.

Dintr-un motiv sau altul, asta o făcu pe mătușa lui cea strictă să izbucnească în râs.

– Băiatul ăsta e la fel de încăpățânat și de mândru ca tatăl lui, chiar de la vârsta asta fragedă.

– Așa e.

Scanned by CamScanner

Mândria lui excesivă fusese cea care îl mânase pe Reynold pe urmele bărbatului pe care ea îl iubea. Iar eșecul lui fusese cel care...

Dumnezeule, trebuia să înceteze să se mai gândească la asta. Ea nu avusese nici o vină! Nici una! Și nu avea de gând să îl lase pe Silas să ajungă ca tatăl său.

– Silas, vino imediat aici și dă-mi-l pe Jack!

Băiatul ezită, dar recunoscu tonul autoritar din glasul mamei sale. O porni de-a bușilea spre ea, târând după el clovnul deja avariat. Bree îndesă clovnul în cutie, după care, înainte ca băiatul să ia jucăria și să fugă cu ea, îl ridică și îl așeză pe un genunchi.

– Vezi? Nu strică să accepți ajutor. Dumnezeu îi era martor că dacă tatăl lui i-ar fi cerut vreodată ajutorul, i l-ar fi dat bucuroasă. Ți-ai dat toată silința, asta e tot ce contează.

Îl umplu de sărutări, în timp ce băiatul se foi să se elibereze din îmbrățișarea ei și să fugă cu jucăria sa.

– Ce prostie din partea lui să se împotrivească, se auzi o voce din ușa care dădea în grădină. Orice bărbat ar vrea să fie în locul lui.

Brillianei îi sări inima-n piept.

Se uită în direcția unde Niall stătea rezemat de cadrul ușii, chiar mai elegant decât de obicei în cizme de călărie, cu părul ușor răvășit și cu un surâs pe buze. Haina de un verde-închis îi scotea în evidență nuanța verzuie din ochii căprui, în care se deslușea o urmă de invidie.

– Ce compliment frumos din partea unui bărbat deloc romantic, interveni mătușa Agatha. Tind să cred că nu ți-ar fi fost deloc greu să-ți găsești o soție, Lord Margrave.

– Mă îndoiesc, spuse Brilliana, după ce îl lăsă pe Silas să se așeze pe iarbă, care încercă imediat să deschidă cutia. Nici o femeie isteață nu s-ar lăsa păcălită de o astfel de remarcă prefăcută. Toată lumea știe că bărbații nu suportă să fie cocoloșiți, la fel ca băieții.

Niall se îndepărtă de cadrul ușii, cu un zâmbet larg pe chip.

– Nu toți bărbații.

Atmosfera dintre ei doi păru să se înfierbânte, și, preț de o clipă, ea se simți ca atunci când o curtase cu atâta tandrețe.

În secunda următoare clovnul țâșni din cutie, iar Silas începu să aplaude încântat, lucru care îl făcu pe Niall să-și îndrepte atenția spre el, din fericire.

Scanned by CamScanner

– Carevasăzică, el e fiul tău?

– Da. Numele lui este Silas, zise ea, mângâindu-l ușor pe cap, chiar dacă băiatul era mult prea preocupat să îndese din nou clovnul în cutie. Silas, acesta este Lord Margrave.

Niall încuviință ușor din cap, fără să-și iasă din rolul contelui inabordabil pe care se obișnuise să îl vadă în ultimul timp.

– Mă bucur să te cunosc, tinere Silas.

Și, spre groaza ei, Silas începu să urle.

Lui Niall i se făcu inima cât un purice. Nu știa prea multe lucruri despre copii, dar țipetele băiatului nu păreau să prevestească nimic bun. Pentru numele lui Dumnezeu, nu fusese intenția lui să-l sperie. Oare se încruntase la el? Poate că da. Îl dăduse peste cap să o vadă cu băiețelul ei în brațe.

Acela ar fi putut să fie copilul *lui*, dacă nu ar fi ales să se mărite cu un alt bărbat. Pe care îl iubise? Dumnezeule, gândul acesta îl înnebunea.

– Silas, dragul mamei! Bree îl luă din nou în brațe pe micuț și îl legănă în poală. Dumnezeule, ce-ai pățit? De obicei e destul de timid față de străini, dar n-a mai reacționat niciodată așa, încercă ea să se scuze.

– Fără îndoială că reputația lui Margrave a ajuns și la urechile lui, rosti amuzată Lady Pensworth.

Niall se uită urât la ea, dar bătrâna îi zâmbi netulburată.

După care băiatul întinse mâna spre mama lui.

– Au! se smiorcăi el, iar lacrimile începură să îi curgă pe obrăjorii rumeni. Au, au!

Bree îi examină mânuța.

– Oh, dragul meu, vezi ce pățești dacă nu ești cuminte? Ți-ai prins degetul în cutie. De-aia trebuie să ai mai multă grijă când îndeși clovnul înăuntru, zise ea, sărutându-i mânuța. Gata, gata. O să te dea dădaca cu alifie și o să-ți treacă cât ai zice pește.

– Mă întorc degrabă, doamnă, zise dădacă și intră grăbită în casă.

De data asta, când Bree îl îmbrățișă, copilul se cuibări la pieptul ei, își bagă degetul în gură, în timp ce ea îl legănă ușor și îi murmură cuvinte liniștitoare despre cât era el de curajos.

Scanned by CamScanner

Niall de-abia dacă suporta să privească scena aceea de tandrețe. Copilul arăta ca orice copil – cu bucle roșcovane, cu ochii căprui ai mamei sale și un chip foarte frumos –, dar felul cum se purta ea cu Silas îi făcu inima să tresară. Era extrem de afectuoasă cu țâncul, așa cum și-ar dori orice bărbat să fie mama copiilor săi. Gândul îl luă complet prin surprindere.

Bineînțeles, doar pentru că o femeie era lacomă când venea vorba de alegerea unui soț, asta nu însemna că avea să fie o mamă rea, însă propria mamă obișnuise să îi izgonească pe el și pe Clarissa în camera copiilor de fiecare dată când avea ocazia. Singurele dăți în care își amintea să-și fi văzut mama erau seara, când venea să îi sărute de noapte bună. Într-adevăr, majoritatea părinților aristocrați erau oarecum distanți față de propriii copii.

În mod cert, Bree nu era genul. Iar grija pe care o arăta față de Silas, căruia, ca oricare alt copil, i se părea că i se cuvenea totul, îl făcu pe Niall să simtă un gol în stomac. Cândva, ar fi dat orice să fie în locul băiatului.

Se încruntă. Ce gând absurd! Cum să fie gelos pe un copil? Se comporta la fel ca oricare altă mamă iubitoare. Sau se putea la fel de bine să se dea în spectacol ca să-l impresioneze.

Oftă adânc. Asta ar fi fost prea puțin probabil. În ultima vreme nu încerca nicicum să-l impresioneze. Își câștigase viața pe care și-o dorise dintotdeauna – cea a unei femei independente, cu propria avere –, nu mai avea nevoie de el.

Nu că l-ar fi interesat. Devenise imun la jocurile ei. Dacă făcea astfel de jocuri. Și tocmai hotărâse că nu.

La naiba, de-abia aștepta să scape de misiunea asta.

Între timp, băiatul începuse deja să uite de durere și să se agite în poala mamei sale. Bree ridică privirea spre Niall.

– Vrei să-l iei în brațe?

– Vai, nu, se grăbi el să răspundă puțin prea repede, socotind după privirea ei încruntată. Nu știu să mă port cu copiii. Nu aș vrea să-l sperii.

– Ar trebui să începi să te obișnuiești cu copiii dacă vrei să ai moștenitori, îi spuse Lady Pensworth fără alte ocolișuri. Ai deja o vârstă și o să ai nevoie măcar de un moștenitor și de o rezervă.

Scanned by CamScanner

Bree se îmbujoră, iar Niall simți că inima i-o ia la goană. Nu-i venea deloc greu să se imagineze în încercarea extrem de plăcută de a umple camera copiilor de moștenitori. Nu că ar fi avut nevoie de vreo scuză ca să se culce cu ea. O dorea fie și numai văzând-o îmbujorată toată și gingașă. Iar dacă avea să-i aparțină...

Era mai bine să nu se gândească la asta.

Bree își feri privirea și îl așeză pe Silas pe iarbă.

– Sunt sigură că Lord Margrave se va purta altfel cu propriii copii. Îl gâdilă pe băiat sub bărbie. Nu vrei să-i arăți lordului Margrave cum te joci cu jucăria ta? îi spuse ea lui Silas. Cumnatul tău i-a făcut-o, zise ea, uitându-se la Niall.

– Ah, da, răspunse Niall, fericit să schimbe subiectul. Lui Edwin îi place să construiască fel de fel de lucruri.

Silas nu schiță nici un gest, ci rămase cu clovnul neajutorat într-o mână și cu degetul în gură, în timp ce se uita suspicios la Niall. Oare de ce avea senzația că băiețelul îl considera dușmanul său?

Ce prostie! Ce să știe Silas despre inamici? Era doar un bebeluș.

Dar unul al naibii de drăguț, a cărui mama era vădit înnebunită după el. Și nu avea să-i fie deloc ușor să relaționeze cu ea, dacă simțea că lui Niall nu-i plăcea de fiul ei.

Niall se abținu să nu ofteze și se lăsă pe vine ca să îl privească pe băiețel drept în ochi.

– Deci, tinere Silas, vrei să-mi arăți jucăria?

Silas se apropie tiptil de el, după care desfăcu cutia, cu mai multă precauție, fără să-și scoată din guriță degetul rănit.

– Pare amuzant. Merge?

Țâncul se lumină la față și începu să îndese clovnul înăuntru, după care încercă din nou să închidă cutia înainte ca clovnul să intre.

– Oh, Dumnezeule, zise Bree, nu vrea să înțeleagă. Se ridică de pe scaun și veni spre ei. Vino aici, dragule, las-o pe mama să te ajute.

Asta îl ambiționă și mai mult pe băiat – care continuă să împingă în capac de parcă asta ar fi soluționat problema.

– Ai grijă, băiete, spuse Niall. Trebuie să ai grijă să bagi clovnul în cutie – și să-ți eliberezi degetele – înainte să închizi capacul.

Deschise capacul, îl prinse ușor de mână, după care îl ajută să împingă clovnul în cutie până la capăt și să închidă capacul.

Scanned by CamScanner

Silas îl privi serios, după care deschise din nou capacul, clovnul țâșni din cutie, iar băiatul izbucni în râs. Dar înainte ca Niall să apuce să se bucure de acel râset, băiatul începu să apese în capac cu același entuziasm de mai înainte și se bosumflă când își dădu seama că nu putea închide cutia pentru că o parte din clovn atârna încă pe afară.

Lady Pensworth începu să chicotească.

– Lord Margrave, mi-e teamă că e mult prea mic ca să înțeleagă astfel de lecții. Dar a fost o încercare bună.

Supărat, Niall se ridică în picioare.

– După cum spuneam, nu știu cum să mă port cu copiii.

Apoi zări expresia lui Bree. Categoric, ochii îi erau mai blânzi.

– O să înveți.

Niall încuviință, cu toate că se rugă din tot sufletul să nu petreacă suficient de mult timp cu ei cât să învețe. Pentru că nu i-ar fi fost deloc greu să se atașeze de micul drăcușor. Băiatul îi semăna mult lui Bree – încăpățânat, iscoditor și foarte... drăgălaș.

Cu toate că poate nu ar fi folosit cuvântul „drăgălaș" ca să o descrie pe Bree. Căci ea era pur și simplu frumoasă. Era îmbrăcată cu o rochie bej de zi, cu flori roșii brodate. Pe oricine altcineva ar fi părut o rochie simplă, dar pe ea părea o grădină, una care îi făcea părul roșcat să strălucească mai tare decât soarele la apus, pentru că nu purta bonetă.

Ardea de nerăbdare să îi despletească părul acela bogat, să vadă până unde îi ajungeau buclele, cât de minunat i se unduiau peste șolduri și...

La naiba, trebuia să-și scoată astfel de gânduri din cap. Nu era locul sau momentul potrivit. Nu că ar fi existat vreodată locul sau momentul potrivit. Nu cu ea.

Se strâmbă. Din păcate, argumentul acesta părea din ce în ce mai puțin convingător.

Lady Pensworth îi aruncă o privire întunecată pe deasupra ochelarilor, iar el se grăbi să-și alunge astfel de gânduri din minte.

– Bree, nu vreau să te grăbesc, dar poate că ar trebui să plecăm. Nu știu exact ce planuri are tatăl tău în seara asta și nu aș vrea să-l ratăm.

Bree încuviință, iar Lady Pensworth își îndreptă de îndată spatele.

– Mergeți în vizită la Sir Oswald? De ce?

Scanned by CamScanner

Ah! Se părea că făcuse o greșeală.

– Ca să-l anunțăm despre logodna noastră și ca să i cerem binecuvântarea, desigur.

– Dar...

– Ai dreptate, ar trebui să plecăm, se grăbi Bree să spună, după care se întoarse spre bona care tocmai se întorsese cu alifia. Vrei să îl duci pe Silas în camera lui? E ora lui de culcare.

– Desigur, doamnă, răspunse femeia, luându-l pe cel mic în brațe.

Lady Pensworth privi cu buzele țuguiate cum Bree îl sărută pe Silas pe obraz și îl trimise cu bona, dar, de îndată ce copilul intră în casă, zise:

– Nu-mi vine să cred că ai de gând să-i dai binețe lui Sir Oswald.

– De ce n-ar face-o? întrebă Niall, suspicios. Doar e tatăl ei.

– Halal tată. De-ai ști tu de ce a fost în stare să facă ca să...

– Mătușa Agatha, nu avem timp să stăm la povești, o întrerupse Brilliana. Lord Margrave are dreptate – trebuie să mergem.

– Mai putem rămâne câteva minute, răspunse acesta. Și trebuie să recunosc că sunt curios să aflu de ce nu vă aveți bine tu și tatăl tău.

– Doar că eu aș prefera să nu discutăm despre asta, zise Bree, uitându-se la mătușa ei. Sper să-mi respecți dorința.

Lady Pensworth strâmbă din nas.

– Bine, fie. Dar să nu stați prea mult; nu am deloc încredere în bărbatul acela.

– Stai liniștită, mătușa Agatha. Nici eu nu am încredere în el.

Acestea fiind spuse, Bree îl luă pe Niall de braț și îl conduse în casă. El se lăsă condus, însă doar pentru că voia să rămână singur cu ea înainte de a continua să dezvolte subiectul. Voia să știe mai multe detalii despre cearta dintre ea și tatăl ei, ca să-și pregătească strategia.

Așa că așteptă în tăcere în timp ce ea își puse o pelerină de un roșu strălucitor și o bonetă enormă cu flori care se asortau cu cele de pe rochia ei. Nu spuse nimic până nu se urcară în trăsură și îi porunci vizitiului să pornească la drum.

Imediat după ce porniră, deschise din nou subiectul.

– Bree, ajunge cu reticența asta față de tatăl tău. Dacă vrei să aflăm cine se ascunde în spatele afacerii cu falsificarea de bani, trebuie să știu exact din ce motiv s-a produs ruptura dintre voi.

Scanned by CamScanner

Bree făcu ochii mari.

– De ce? Misiunea noastră nu are nimic de-a face cu asta. În plus, a trecut foarte mult timp de atunci.

– În mod evident, nu chiar *atât* de mult timp, dacă mătușa ta își face în continuare griji pentru tine. Bree se întoarse cu fața spre geam, iar Niall își aminti că îi spusese că nu-și mai văzuse tatăl de la înmormântarea mamei sale. Are vreo legătură cu moartea mamei tale? Sper că nu a fost de vină pentru asta, nu?

Privirea ei șocată îi liniști temerile.

– Dumnezeule, o fi tata un mare cartofor, dar nu este un criminal.

– Ah! Atunci presupun că are ceva de-a face cu jocurile de noroc.

Bree își feri din nou privirea, oftând.

– Bineînțeles. Despre ce altceva ar putea fi vorba?

– Și ce-a făcut? I-a cerut bani soțului tău ca să-și plătească datoriile? Te-ai certat cu soțul tău din cauza lui?

Asta ar explica reținerile ei legate de căsătorie.

– Normal că nu, fu singurul ei răspuns.

– Atunci poate că tatăl tău ți-a jucat zestrea la cărți, insistă el. Și de aceea a fost nevoită mătușa ta să intervină de data asta cu o zestre din partea ei?

– Cam așa ceva, răspunse ea.

Hm. Începu să pună lucrurile cap la cap. Toată viața visase la un soț bogat, cu titlu nobiliar, iar tatăl ei îi năruise planurile. Așa că singura soluție fusese să se mulțumească cu Trevor, care poate că nu avea un titlu, dar avea bani. Oare din cauza asta se căsătorise la scurtă vreme după plecarea lui Niall? De teamă că dacă nu punea mâna pe primul bărbat eligibil care îi ieșea în cale, avea să rămână nemăritată?

Asta presupunând că nu se căsătorise din dragoste. Pentru că Niall încă avea nelămuriri în privința asta. Dumnezeule, îl tortura gândul că îi fusese atât de ușor să renunțe la el, doar ca să ajungă să fie cu un bărbat a cărui avere nici măcar nu se compara cu a lui.

Și tot nu putea să înțeleagă de ce nu îi scrisese ca să trimită după ea, după cum stabiliseră.

Îi veniră în minte cuvintele tatălui său. „Cu ce o ajută dacă fugiți împreună în Spania? Când n-o să mai poată să se mândrească în fața

Scanned by CamScanner

prietenelor sale cu titlul de vicontesă, să se dea mare cu noua sa casă sau să păşească mândră în sălile de bal la braţul moştenitorului unui conte."

Exact. Tatăl lui avusese dreptate.

– Aşadar, Trevor te-a luat de soţie doar pentru frumuseţea ta, având în vedere că nu mai aveai zestre, spuse el pe un ton rece. Iar tu de ce te-ai căsătorit cu el? Din dragoste? Pentru banii lui?

Bree se întunecă la faţă.

– Ţi-am spus deja că nu vreau să discut cu tine despre căsnicia mea.

– De ce? întrebă el, măcinat de resentimente. Ţi-e teamă să-mi mărturiseşti cât de dezamăgită ai fost de soţul tău?

– Reynold a fost un soţ bun, i-o tăie ea. El mi l-a dat pe fiul meu. Şi o să-i fiu veşnic recunoscătoare pentru el.

– Şi totuşi, conform spuselor vărului meu, tot el te-a abandonat pe tine şi pe fiul tău, şi-a jucat toată averea la cărţi, după care şi-a înecat amarul în băutură până a căzut în râu şi s-a înecat cu adevărat. Nu pare tocmai genul de bărbat despre care ai putea spunea că a fost un soţ bun.

– Asta ţi-a spus Warren? întrebă ea cu ochii mari.

– Da.

– Nu ţi-e ruşine să-l acuzi pe Reynold că m-a abandonat, când tu ai fost primul care m-a abandonat?

– Bree, ştii bine că nu a fost aşa, răspunse el.

– Nu ştiu ce-ţi aminteşti tu, dar adevărul e că m-ai abandonat.

Niall începu să se enerveze.

– Recunoaşte că ţi-ar fi fost mult mai bine cu mine, în exil sau nu, decât cu un prost ca el.

– Nu vorbi aşa despre soţul meu, şuieră ea. Nu ştii nimic despre el.

Încăpăţânarea cu care îl apăra pe nenorocitul acela îl irită teribil.

– Pur şi simplu simt că n-a ştiut să te aprecieze cu adevărat, altfel nu te-ar fi lăsat să-ţi creşti singură copilul. Şi mai cred că nu l-ai iubit, îi spuse el, aplecându-se uşor spre ea. Că n-a reuşit niciodată să-ţi facă sângele să clocotească sau să simţi lucrurile pe care te-am făcut *eu* să le simţi. Lucrurile pe care *încă* te fac să le simţi, la naiba!

Citi panica din ochii ei înainte să-şi ferească privirea şi să se mute de partea cealaltă a banchetei ca să scape de el.

Scanned by CamScanner

– Nu e adevărat, șopti ea.

Ba era adevărat și avea nevoie disperată să o audă spunând asta. La naiba, nu avea să se lase până nu o auzea recunoscând că făcuse o greșeală. Că ar fi trebuit să fugă cu *el*. Că își regreta decizia. Doar atunci ar fi fi fost satisfăcut.

Se aruncă pe bancheta pe care stătea ea și o trase în brațele lui.

– Ba e.

Îi cuprinse obrajii în palme și o sărută. Pasional. Intim. Își împinse limba în dinții ei ca să pătrundă în gura ei, așa cum nu îndrăznise niciodată când o curta. Genul de sărut despre care știa că îi va plăcea acum că era văduvă, acum că împărțise patul cu un bărbat.

Genul de sărut la care visase în ultimii șapte ani.

Când ea îngheță, îi fu teamă că poate mersese prea departe, că poate o făcuse să devină și mai precaută. Dar când își trecu degetele prin părul ei și își plimbă vârful limbii pe buzele ei tremurătoare, ea deschise gura, iar el jubilă.

Măcar acum era din nou a lui. Și avea de gând să se bucure de ea.

Scanned by CamScanner

Ana Maria

Capitolul 6

Brilliana încercă să reziste sărutului lui Niall, dar îi era imposibil. Visase la clipa asta ani în șir, iar acum că îi simți din nou buzele pe ale ei, își dădu seama că amintirea era nimic în comparație cu adevăratul sărut. Mai ales că nu se sărutaseră niciodată astfel. Ar fi dat orice să se fi sărutat așa! Nu-i plăcuse niciodată când o săruta Reynold, dar cu Niall era minunat. Îi prăduia gura ca un pirat pe mare, vrând să ia tot ce-i ieșea în cale. Respirația i se amesteca cu a lui, buzele lui se potriveau perfect pe ale ei, iar limba lui...

Oh, lua, dădea, se juca, împingea, de parcă ar fi vrut să o posede pe a ei. Doar că de data aceasta avea de gând să-i ia și inima, *și* trupul.

Gândul acela îi încețoșă mintea și se agăță cu disperare de brațele lui. Doar ca să se liniștească. Nu ca să-l tragă mai aproape de ea, ca să-l poată *ea* poseda pe *el*. Nu, cu siguranță nu.

Și ce brațe bine făcute avea, mult mai bine făcute decât și le amintea. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în brațele lui, să îi sărute gura fierbinte, să îi miroasă parfumul de lemn de santal... să simtă cum i se încordau mușchii pe sub mânecile hainei.

Îl dorea atât de mult, încât în clipa în care el întrerupse sărutul, ea aproape gemu. După care el îi murmură numele cu o voce care părea la fel de încântată pe cât o simțea și ea și o săltă în poala lui.

Sfinte Sisoe!

Iar sărutul începu din nou, chiar mai sălbatic și mai fierbinte decât înainte, atât de fierbinte încât simți că avea să ajungă scrum. Atât de fierbinte încât știu că ar *trebui* să-l oprească. Era un nerușinat – și nu era bine să-l încurajeze. El nu voia altceva decât să o seducă.

Dar nu reuși să-și adune puterea să-l oprească. Voia atât de mult să-i simtă gustul, gustul acesta al trecutului lor împreună. Amintirea dulce, amețitoare a faptului că era o femeie cu nevoi pe care el le-ar putea satisface, dacă îl lăsa.

Dar nu putea, nu *trebuia* să-l lase. Și totuși...

Scanned by CamScanner

– Nu-mi vine să cred că am uitat asta, îi șopti el cu buzele lipite de ale ei, ajutând-o să se așeze mai confortabil în poala lui. Scumpa mea, vezi ce-mi faci?

Ah, da. Umflătura din pantalonii lui era o dovadă grăitoare.

– Da. Dar nu putem să... Nu e bine să...

El o sărută din nou, cum îi stătea în fire unui nerușinat ca el. Doar că de data asta nu se opri aici. Îi acoperi unul din sâni cu palma, frământându-i-l, atâtând-o, aducând-o în pragul nebuniei.

Și era atât de *bine*, să-l ia naiba! Trecuse mai bine de un an de când fusese atinsă de un bărbat; uitase cât de plăcut putea fi. Mai ales când bărbatul care o atingea acum era cel care-i cucerise inima cândva...

Nu! Nu trebuia să-l lase să-i facă din nou asta!

Se eliberă din brațele lui și se aruncă pe cealaltă banchetă, încercând din răsputeri să-și recapete suflul.

– Bree... șopti el, aplecându-se spre ea de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze din nou.

– Oprește-te! zise ea, îndepărtându-se cât de mult putu de el. Ai spus... ai spus că nu vei încerca să profiți de această situație. Oh, cât își dorea să nu pară atât de disperată. Mi-ai promis!

– Nu am făcut nici o altfel de promisiune, mormăi el.

Ce-i drept, era adevărat. Bree își înfășură brațele în jurul taliei și se închise în sine.

– Bine, poate că nu ai promis, dar mi-ai spus că n-o să te porți ca un „depravat interesat".

Niall se făcu roșu la față.

– Despre asta crezi tu că a fost vorba mai devreme? O încercare mârșavă de a te „ademeni" în patul meu?

– Și nu asta încercai să faci? îl întrebă ea.

– Dacă da, nu e ca și cum ai fi opus rezistență, zise el, privind-o cu asprime. Aș spune că erai la fel de doritoare ca și mine.

– Dar tu ai început, răspunse ea.

Dumnezeule, parcă era o copilă.

– Și tu ai continuat, zise el, cu un surâs batjocoritor pe buze. Bree, ești văduvă. Știi prea bine că ești liberă să faci ce vrei. Multe văduve au amanți. Dacă vrei, eu aș putea să...

– Nu vreau.

Scanned by CamScanner

– Scumpa mea, mai devreme părea că ești de cu totul altă părere, îi spuse el, cu o sclipire ciudată în ochi.

Ce-i drept, nu putea nega asta.

– M-am lăsat... purtată de val. A trecut ceva timp de când... Îl văzu zâmbind și se opri. Nu mai contează de ce am cedat. N-o să se mai repete. Nu se cade.

– De ce? o întrebă el relaxat, odihnindu-și brațul pe spătarul banchetei cu încrederea aceea debordantă pe care și-o amintea atât de bine.

Se lăsase cândva vrăjită de ea. Dar nu avea de gând să repete aceeași greșeală.

– Pentru că nu sunt într-atât de proastă încât să mă las din nou păcălită de vorbele tale.

– Poți să spui ce vrei, răspunse Niall încruntat. Dar Fulkham nu se înșela când spunea că tensiunea dintre noi este evidentă. Chiar după atâția ani. Astfel de sentimente nu dispar doar pentru că ți se par ție prostești.

Ar fi dat orice să îi spună că se înșela. Însă gândul de a-i deveni amant o ațâța.

Sau ar fi trebuit, dacă nu ar fi știut cum avea să se termine totul, atât în pat, cât și în afara lui. A face dragoste se dovedise întotdeauna dezamăgitor.

– Nu contează ce simt. Planurile mele de viitor nu te includ.

– Nici ale mele nu te includ pe tine, răbufni el. După care îi aruncă o privire fierbinte care îi atinse gura, sânii... și ceva mai jos, după care se uită din nou fix în ochii ei. Dar asta nu înseamnă că nu putem să ne bucurăm de situația asta, oricât ar fi ea să dureze. Amândoi suntem liberi.

– Tu ești *liber*, spuse ea nervoasă. Bărbații sunt întotdeauna liberi să facă ce vor. Dar eu am un fiu și o reputație de păstrat atât pentru binele lui, cât și pentru binele meu. Și dacă ar fi să rămân însărcinată...

– Sunt mai multe modalități prin care să evităm asta, zise el.

– Cu care sunt sigură că ești foarte familiarizat.

S-ar fi așteptat ca remarca ei să îl jignească. Dar păru să îl amuze.

– Tot ce încerc să spun e că...

– Știu ce încerci să spui, dar...

Scanned by CamScanner

Trăsura se opri brusc, iar Bree răsuflă ușurată.

Niall ridică privirea, cu zâmbetul pe buze.

– Așa e.

Vizitiul se grăbi să tragă scărița, le deschise ușa de la trăsură și urcă repede treptele casei ca să bată la ușa tatălui lui Bree.

Niall sări din trăsură și o ajută și pe Bree să coboare. Dar nu se grăbi să îi dea drumul. Rămase locului, cu palmele în jurul taliei sale, privind-o drept în ochi, ca un adevărat logodnic.

– Vom continua discuția asta cu altă ocazie, zise el cu o voce joasă, răgușită.

I se puse un nod în gât. Privirea lui o făcea să se simtă expusă și îi trezea fel de fel de senzații.

– N-am să mă răzgândesc.

– Habar n-ai tu cât de convingător pot să fiu eu, îi spuse râzând.

Oh, dar știa prea bine. Tocmai asta era problema.

– Dar poate că ai uitat cât de încăpățânată pot să fiu *eu*.

Lui Niall îi păli zâmbetul și o sfredeli cu o privire intensă, care o tulbură.

– Crede-mă că îmi amintesc foarte bine. Doar că nu mai ești fata aceea inocentă, iar eu nu mai sunt același prostuț fermecat de tine. Tind să cred că am face o pereche mult mai reușită acum.

Bree se eliberă din îmbrățișare și porni înaintea lui spre scări. Refuza să-l lase să câștige, chiar dacă era conștientă de ecoul pașilor lui în urma ei, de privirea lui ațintită asupra spatelui ei – probabil și asupra posteriorului. Se simți ca și cum s-ar fi întors în timp, redevenind fata aceea de șaptesprezece ani.

Se întristă și mai mult să constate că nimic nu se schimbase în casa familiei Payne. Zări același ghiveci cu condurul-doamnei în colțul îndepărtat al verandei, ușa de la intrare avea aceeași clanță de alamă ruginită, iar grilajul ferestrei în evantai trebuia vopsit. O năpădi un val de amintiri, mai multe neplăcute decât plăcute. Sperase să nu fie nevoită să se întoarcă niciodată în casa aceea.

Jenkins apăru în pragul ușii, același majordom bătrân, amabil ca întotdeauna, dar puțin mai chel. Și vizibil uimit să o vadă aici cu un gentleman de rangul lui Niall.

– Nu pot să-mi cred ochilor! strigă el. Ce surpriză pentru tatăl dumneavoastră, domnișoară Bri... Adică, doamnă Trevor.

Scanned by CamScanner

– Bună ziua, Jenkins, spuse Bree cu zâmbetul pe buze. Să înțeleg că *papa* e acasă?

– Oh, desigur, răspunse el, aruncându-i o scurtă privire lui Niall.

– Te rog să-l anunțe că eu și Lord Margrave am vrea să stăm de vorbă cu el.

– Imediat, doamnă, zise el. Se uită în spatele ei. Și... copilul? Nu l-ați adus și pe el?

– Mi-e teamă că nu. Am preferat să vin mai întâi să vorbesc cu *papa* fără el.

Jenkins păru dezamăgit și era de înțeles, pentru că lucra de mulți ani buni pentru familia ei. Fără îndoială că era curios să-i cunoască fiul.

Se simți puțin vinovată că nu îl adusese și pe Silas, dar în continuare nu era sigură că voia ca fiul ei să-și cunoască bunicul cartofor trădător. Care putea fi și un falsificator de bani.

În timp ce așteptară să fie anunțați, Niall aruncă o privire spre covorul ponosit, spre pereții scorojiți și draperiile zdrențuite.

– Pentru un bărbat posibil implicat în ilegalități, îi șopti el, nu s-ar părea că tatăl tău trăiește pe picior mare.

– Nu. Nu vrea să ajungă pe mâna creditorilor, răspunse ea. Cu durere în suflet, se holbă la locul în care obișnuia să se afle vitrina ei preferată. Și având în vedere faptul că întreaga mea colecție de porțelanuri Wedgwood pare să fi dispărut, pun pariu că nu o duce prea bine. Sunt sigură că a primit bani frumoși pe porțelanurile acelea, spuse ea cu un nod în gât.

– Îmi pare rău, draga mea, îi șopti el. Știu cât de mult îți plac porțelanurile Wedgwood.

Faptul că își amintise acest mic detaliu, îi făcu inima să tresalte. Primea o bilă albă din partea ei.

– Ei bine, dacă tata chiar e implicat în conspirația asta, sunt sigură că a făcut-o pentru că datorează bani.

Dintr-odată se auzi pocănitul unui baston pe podeaua din lemn. Fu surprinsă să constate că era chiar tatăl ei.

Iar când acesta apăru în lumină, observă că bastonul nu era singura schimbare în înfățișarea lui. Părul îi încărunțise de tot. Observă noi riduri în jurul ochilor și a gurii și o gușă sub bărbie. Bărbatul ostil și nepăsător pe care și-l amintea nu mai părea chiar atât

Scanned by CamScanner

de inabordabil. Iar când îl văzu sprijinindu-se în baston cu mâinile, simți o apăsare ciudată în piept.

– Ce-ai pățit la picior? întrebă ea, fără să se poată abține.

– Nu că te-ar interesa cu adevărat, dar guta asta mă mai supără din când în când.

– Îmi pare rău să aud asta, zise ea, dându-și seama că nu mințea.

În ciuda tuturor greșelilor pe care le făcuse față de ea, era în continuare tatăl ei și văzându-l atât de *îmbătrânit* pentru un bărbat de cincizeci și ceva de ani... Aproape că îi veni să plângă.

– Mă mir. Nici măcar nu m-ai lăsat să-mi văd nepotul, zise el cu ranchiună. Presupun că prezența ta aici înseamnă că ai hotărât în cele din urmă să-ți asumi datoria față de familia ta?

Cuvintele lui nedrepte fură ca o palmă peste față și o făcură să simtă mai puțină compasiune. Carevasăzică, ostilitatea aceea nu îl părăsise întru totul.

– Tată, știe prea bine că m-am achitat de datoria față de familie cu mult timp în urmă, zise ea.

Văzu o sclipire ciudată în ochii lui. Oare regret? Nu, tatăl ei nu cunoștea acest sentiment.

Niall își drese glasul, amintindu-i că nu venise de una singură, iar Bree tresări.

– Tată, dă-mi voie să ți-l prezint pe Niall Lindsey, conte de Margrave.

– Logodnicul ei, adăugă Niall pe un ton protector, apucând-o de mână și îndemnând-o să îl ia de braț.

Papa se uită lung la ea.

– Te-ai logodit? Și de-abia acum te-ai gândit să mă anunți și pe mine?

– În primul rând, de-abia aseară ne-am logodit. Și în al doilea rând, nu e ca și cum aș fi o tânără debutantă care are nevoie de permisiunea tatălui ei ca să se căsătorească...

– Domnule, vă cer iertare că nu am venit să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră, spuse Niall pe un ton afabil, strângând-o de mână. Tare. Am fost pur și simplu atât de pătruns de planurile mele și de teama să n-o pierd, încât m-am grăbit să o cer în căsătorie.

Vai de mine, ce lingușitor! Și, judecând după expresia ușor îmblânzită de pe chipul tatălui ei, bătrânul îl crezu. Nu știa dacă să-l

Scanned by CamScanner

admire pe Niall pentru reacția lui rapidă sau dacă să își pună și mai multe semne de întrebare în privința lui.

– Dar intenționez să facem lucrurile ca la carte, adăugă el, mângâind-o pe mână și făcând-o să simtă fluturi în stomac. Tocmai din acest motiv am vrut să venim cât mai repede să vă cunosc.

Cu toate că refuzase să o facă, acum șapte ani.

Amintirea aceea îi alungă toți fluturii din stomac. Se jucase cu inima ei, după care fugise în lume, ca să-și vadă de viața lui. Așa că oricare ar fi fost acum planurile lui secrete, nimic nu avea să o convingă să i se alăture.

Observă cu coada ochiului că tatăl său nu o scăpă din priviri. Dumnezeule, chiar trebuia să învețe să-și ascundă sentimentele.

– Așa e, zise ea, forțându-se să zâmbească, am vrut să afli despre logodna noastră.

– Și să vă includem în planurile de căsătorie, bineînțeles, spuse Niall.

Bree tresări. Uitase că nu avea încotro decât să-l includă pe tatăl său în viața lor, dacă voia că Niall să aibă toate șansele să-i descopere secretele. Dumnezeule, chiar nu știa ce să mai facă.

Dar tatăl ei se lumină la față.

– Ei bine, asta e minunat. Am știut mereu că o să ajungă să se recăsătorească. E prea frumoasă ca să rămână singură.

Brilliana se abținu să nu ofteze. Acesta fusese singurul lucru pe care îl remarcase vreodată tatăl ei – aspectul ei fizic și ce putea câștiga de pe urma lui.

Niall îi aruncă o privire de o tandrețe nemărginită.

– Și mult prea frumoasă pentru mine, fără îndoială. Dar o să îmi dau toată silința să fiu vrednic de ea.

Chiar știind prea bine să vorbele lui făceau parte dintr-un scenariu, inima ei tresăltă – la naiba cu el. Chiar era cazul să învețe cum să-și controleze reacțiile acestea ridicole.

– Vrednic de ea! zise tatăl ei râzând. Fii serios. Ești conte. Ești prea vrednic pentru ea.

– Oswald, pentru numele lui Dumnezeu, zise o voce nouă din fundul holului, omul ăsta încearcă să-i facă un compliment nepoatei mele. Lasă-l!

– Unchiule Toby? zise Bree uimită.

Scanned by CamScanner

– În carne și oase, răspunse omul pe un ton jovial, venind spre ei.

Și unchiul ei îmbătrânise, însă, spre deosebire de tatăl său, părea sănătos și energic. Ochii lui încă sclipeau de voie bună și era îmbrăcat, ca de obicei, cu haine de cea mai bună calitate.

Unchiul Toby o strânse călduros în brațe, după care începu să o studieze din cap până-n picioare.

– Mi s-a părut mie că ți-am auzit vocea. Dumnezeule, cât mă bucur să te văd. Arăți foarte bine.

– Și tu la fel, răspunse ea cu zâmbetul pe buze. Și eu mă bucur tare mult să te văd. A trecut ceva timp.

Niall o înghionti ușor, iar Bree se grăbi să le facă cunoștință.

– Lord Margrave, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Tobias Payne, fratele mai mic al tatălui meu și unchiul meu preferat. Unchiule Toby, acesta este Lord Margrave, logodnicul meu.

– Logodnicul tău? zise el, strângându-i cu căldură mâna lui Niall. Ce bărbat norocos!

– Sunt întru totul de acord, domnule, răspunse Niall. Să mă scuzați, nu știam că domnul Oswald are un frate.

– Asta pentru că vin destul de rar acasă, zise unchiul Toby. Locuiesc în Franța.

– Întocmai, spuse Bree. Deci, ce vânt te aduce în Londra?

– A venit să stea pe capul meu, mormăi *papa*.

Unchiul Toby ridică dintr-o sprânceană.

– Am sosit acum două săptămâni ca să mă întâlnesc cu niște negustori care îmi sunt clienți în afacerea cu exporturi. Am acceptat, ca un mare prost, să stau la ursuzul meu frate mai mare. Pot să te asigur că deja începe să-mi pară rău.

– Nu te grăbeai să ajungi la o întâlnire? îl întrebă tatăl lui Bree morocănos.

– Ba da, dar pot să stau câteva minute de vorbă cu nepoata mea.

– Carevasăzică, nu te deranjează să-ți schimbi planurile pentru *ea*, dar nu și pentru mine. Cu toată că ți-am spus că mai avem nevoie de un om la partida de cărți de diseară.

– Oswald, ți-am spus deja că nu am de gând să joc cărți cu indivizii aceia ciudați pe care îi numești prietenii tăi, răspunse unchiul Toby vizibil iritat. În unii dintre ei nu am nici cea mai mică încredere, iar

Scanned by CamScanner

despre ceilalți știu prea bine că sunt îngropați în datorii, așa că vorbele lor nu-mi servesc la nimic.

– Nu e adevărat, spuse vehement *papa*. Nu știi că Quinn Raines este fiul unui bancher respectabil?

Un bancher? Cineva din mediul financiar? Se părea că deja aveau un prim indiciu.

– Îl cunosc, zise Niall. E membru al clubului din care fac parte. Pare un băiat bun.

– Vezi? îi spuse Oswald fratelui său. Însuși contele are lucruri bune de spus despre prietenii mei.

Unchiul Toby pufni.

– Cei drept, cu ceilalți nu am făcut încă cunoștință, zise Niall, dar mi-ar plăcea să am ocazia. Dacă tot aveți nevoie de un al patrulea om diseară...

– Cum să nu! strigă tatăl lui Bree. Cu mare drag te așteptăm la Star and Garter. O să ne distrăm de minune.

Bree fu nevoită să admită că era impresionată. Niall se purtase atât de natural, încât nimeni nu ar fi bănuit nimic, cu atât mai puțin tatăl ei.

Cu toate că acum unchiul Toby se încruntă la Niall.

– Domnule, să înțeleg că-ți place să joci cărți?

– Bineînțeles, răspunse tatăl lui Bree. Doar e membru într-un club, nu?

Niall se uită când la tată, când la unchi.

– Recunosc că îmi place să joc whist din când în când.

Răspunsul lui nu păru să-l mulțumească pe unchiul Toby.

– Și obișnuiai să joci adesea cărți pe continent?

Sir Oswald bătu cu bastonul în podea.

– Chiar ai de gând să mă ții în picioare când știi că nu mi-e bine, ca să-l iei la întrebări pe ginerele meu? Parcă te grăbeai să pleci.

Unchiul Toby îi aruncă un zâmbet strâmb.

– Uite ce – de ce nu-l conduci tu pe logodnicul fiicei tale sus, în salon, și o să vi se alăture și Brilliana în curând. Aș vrea să-mi povestească puțin despre tânărul ei logodnic, în timp ce îl iei și tu pe el la întrebări, așa cum se cuvine să facă un tată.

Scanned by CamScanner

Deși probabil intenționase să-i sugereze lui *papa* ce ar trebui să facă în numele fiicei sale, acesta nu păru să înțeleagă aluzia, căci îi privi cu un zâmbet larg pe chip.

– Ce idee minunată! Pot să deschid o sticlă de coniac, zise el, bătându-l pe Niall pe spate. Hai să sărbătorim, băiete, și să-l lăsăm pe fratele meu plictisitor cu fiica mea.

Bree se impacientă preț de câteva clipe, însă Niall o strânse ușor de mână, ceea ce părea să-i dea de înțeles că oricum voia să petreacă câteva minute între patru ochi cu tatăl ei.

De îndată ce îi văzu pe cei doi îndepărtându-se, unchiul Toby îi șopti:

– Contele de Margrave? S-ar părea că nepoțica mea țintește sus. Sunt sigur că s-a lăsat vrăjit de frumusețea ta.

„Ai grijă. Nu uita că orice spui o să ajungă la urechile tatălui tău."

Nici măcar nu avea de unde să știe dacă nu cumva și unchiul ei era implicat în falsificarea de bani, deși părea puțin probabil. Pe lângă faptul că era un afacerist prosper, de regulă, el fusese acela care îl scosese din probleme pe tatăl ei, împrumutându-i bani și sfătuindu-l să se lase de jocurile de noroc. Pur și simplu nu îl vedea pe unchiul Toby implicat în povestea asta.

Totuși, era mai bine pentru toți să-și continue jocul.

– Da, aș putea spune că Lord Margrave mă adoră, răspunse ea.

– Doar pe tine? Sau pe tine la pachet cu averea fostului tău soț?

Grija lui față de ea o înduioșă. Mai ales știind că tatăl ei era prea puțin interesat de soarta ei.

– Ce vrei să spui?

Unchiul Toby o cercetă din priviri.

– Să nu mi-o iei în nume de rău, dar umblă vorba prin târg că Margrave are mare nevoie de bani după toți anii aceia petrecuți în exil, spuse el pe un ton îngrijorat. Fii cu ochii în patru, draga mea. Nu aș vrea să te văd suferind după un individ interesat doar de banii tăi, oricât de important în societate ar fi el. Și, pe deasupra, pasionat și de jocurile de noroc. Având în vedere tendințele tatălui tău...

– Sunt bine, îi spuse ea, sfâșiată între dorința de a-l liniști și nevoia de a nu pune în pericol planul ei și al lui Niall. Lord Margrave nu e necumpătat.

Scanned by CamScanner

– Ești sigură? Nu aș vrea să te văd în aceeași situația ca data trecută. Tatăl tău mi-a spus că nu ai fost pe deplin fericită cu soțul tău.

Bree îi aruncă o privire confuză.

– Mă mir că *papa* ți-a vorbit despre... despre adevăratele circumstanțe din jurul căsătoriei mele.

– Oswald mi-a spus că nu mai vrei să vorbești cu el pentru că el e cel care v-a făcut cunoștință. Și că ai dat vina pe el că lucrurile nu au mers bine.

Bree se abținu din greu să nu se enerveze. Carevasăzică, pretindea că *le-a făcut cunoștință*. Cum să nu! Cercetă cu interes reacția unchiului său, însă acesta nu dădu nici un semn că ar ști adevărul despre tranzacția aceea blestemată.

La urma urmei, de unde era să știe? Pe lângă faptul că deja locuia în Franța de câțiva ani, tatăl ei nu i-ar fi povestit niciodată ce se întâmplase cu adevărat. Oswald fusese întotdeauna invidios pe fratele lui mai mic, care era un om mult mai cinstit decât ar fi visat el vreodată să fie. Un bărbat care nu se ferea să îi reproșeze faptul că paria la jocurile de noroc și care s-ar fi scandalizat dacă ar fi aflat vreodată că ea însăși devenise monedă de schimb pentru datoriile tatălui său.

Cu toate că ardea de nerăbdare să îi mărturisească cum de ajunsese să se mărite cu Reynold, hotărî să nu o facă, de teamă ca unchiul ei să nu se scape față de Niall, dându-i acestuia prilejul să se încăpățâneze și mai mult să se culce cu ea.

Și orice ar fi crezut Niall, chiar nu ducea lipsa unui amant. Mai ales de unul care îi făcea inima să tresară cu o simplă privire înfierbântată. Cu un sărut intim. Cu o mângâiere blestemată care o făcea să se simtă atât de...

Oh, la naiba cu el! De ce se întorsese? Părea chitit să-i distrugă viața.

Între timp, unchiul ei continuă să o privească îngrijorat.

– Chiar nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să te căsătorești cu un individ interesat doar de averea ta?

„Nu uita de planul nostru. Niall vrea să se însoare cu tine pentru frumusețea ta, iar tu vrei să te măriți cu el pentru titlul nobiliar."

– Bineînțeles că m-am gândit și la varianta asta, dar chiar nu contează. Data trecută m-am căsătorit din... afecțiune și, după cum bine ai spus și tu, lucrurile nu au mers bine. De data aceasta

Scanned by CamScanner

mă căsătoresc din motive ceva mai practice. E adevărat că lordul Margrave nu are foarte mulți bani. Dar copilul nostru se va bucura de titlul de conte. E un lucru de luat în considerare.

– Ce s-a întâmplat cu tine de ai devenit atât de cinică în iubire? o întrebă uluit unchiul ei.

– Nu mă mărit cu el *doar* de dragul titlului nobiliar, mormăi ea, afectată de tonul lui dezaprobator. Lord Margrave este un bărbat atrăgător, fermecător și... Bujorii din obraji vorbeau de la sine. Nu e un om rău.

– Dar tu meriți un om bun.

– Sunt o văduvă cu un copil, zise ea oftând. Chiar și cu zestrea de la mătușa, nu aș avea prea multe perspective matrimoniale demne de luat în considerare. Își aminti de spusele lui Lord Fulkham și adăugă: În plus, e un bărbat inteligent. Are mari planuri de viitor pentru moșiile noastre. Cu banii mei și cunoștințele lui, o să se îngrijească foarte bine de proprietățile noastre.

– Chiar așa? zise unchiul Toby, încă vizibil preocupat. Oricum, fii cu băgare de seamă, draga mea. Genul acesta de individ poate să ajungă să fie un soț periculos.

– Știu. Însă mătușa Agatha m-a asigurat că înțelegerea matrimonială îmi va proteja averea. „Așa cum ar fi trebuit să o facă și tatăl tău prima oară." Așa că urmează să câștig un soț cuceritor care mă va face contesa lui și toate astea cu un risc minim, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Cum să nu fiu mulțumită?

– Hmm, mormăi unchiul, aruncând o privire în susul treptelor. Ei bine, dacă vrei să arunc și *eu* o privire peste înțelegere, nu ezita să-mi spui. Chiar dacă s-ar oferi și tatăl tău să o facă, e destul de neștiutor când vine vorba despre chestiuni legale.

„Puțin spus."

– Mulțumesc, unchiule Toby, răspunse Bree, sărutându-l pe obraz. Apreciez ajutorul tău.

Din fericire, nu avea să se ajungă la asta. Pentru că nu exista nici cea mai mică șansă ca ea și Niall să ajungă *vreodată* să se căsătorească.

Scanned by CamScanner

Capitolul 7

Niall venise pregătit pentru orice. Mai puțin pentru asta.

Era clar că omul era într-o situație financiară precară. În afara faptului că locuința lui avea în mod cert nevoie de renovare, dezordinea din birou lăsa lesne de înțeles că ducea lipsă de servitori – zări un teanc de vase murdare pe masă, întreaga suprafață era acoperită de un strat gros de praf, iar fiecare sfeșnic avea urme de ceară topită. Dacă Sir Oswald *era* cu adevărat un infractor, cu siguranță nu era unul prea iscusit.

Momentan, în loc să îl asedieze pe Niall cu întrebări despre planurile lui, așa cum ar fi trebuit să o facă, individul părea să fie mult mai preocupat să-i dea de înțeles că nu avea de gând să contribuie financiar la nunta lor. Grija pentru viitorul fiicei sale lipsea cu desăvârșire, iar Niall se abținu din greu să nu îl pună la punct.

De asemenea, încercă din răsputeri să nu-l întrebe în mod direct despre motivul pentru care se certase cu fiica lui. Nu avea nici un rost să aducă în discuție astfel de chestiuni acum că lucrurile mergeau bine – Niall voia să îl atragă pe Oswald de partea lui.

Dar poate că nu strica să afle mai multe detalii despre căsnicia lui Bree de la tatăl ei. Ce putea fi așa de rău?

– Sir Oswald, sper că nu te superi că te întreb, dar sunt destul de curios în privința primului soț al fiicei dumitale.

Privirea întunecată a lui Sir Oswald se întoarse alarmată spre el.

– De ce? Ce ți-a povestit Brilliana despre el?

Replica îl puse pe gânduri pe Niall. După care își aminti că Bree îi dăduse de înțeles că tatăl ei îi jucase zestrea la cărți, ceea ce îi limitase perspectivele de viitor.

– Doar că nu vrea să vorbească despre căsnicia ei. Văzându-l pe Sir Oswald răsuflând ușurat, Niall îl întrebă, fără să-l scape din ochi: Nu a fost o alegere potrivită?

Scanned by CamScanner

– Bineînțeles că a fost o alegere *nemaipomenită!* răcni tatăl fetei. Reynold Trevor a fost un bărbat influent, cu o mare avere. Eu însumi am supervizat înțelegerea. Toate avantajele erau de partea *ei*. Și mai era și îndrăgostit până peste cap de ea.

– Chiar așa? întrebă Niall, cu durere în suflet. Carevasăzică, și ea era îndrăgostită de el?

Sir Oswald se albi la față și își feri privirea.

– Sunt sigur că da. Ce fată întreagă la minte n-ar fi fost înnebunită după el? După un tânăr chipeș dornic să o ia de soție? E visul oricărei femei. În cele din urmă păru să își dea seama că stătea de vorbă cu noul ei logodnic, așa că îi aruncă un zâmbet forțat. Nu că ar exista termen de comparație între Trevor și tine, desigur. Sunt sigur că e și mai încântată de tine.

Dacă era, cu siguranță se ferea să i-o arate. Iar raportat la comportamentul ei de acum câțiva ani, Niall simți că era ceva ciudat la mijloc. Ar fi trebuit să se folosească de situația aceasta să-l ademenească, să-și înfigă din nou ghearele în el.

Asta dacă nu cumva juca un joc și mai subtil, pe termen lung.

– *Eu* unul știu că sunt cu adevărat încântat, răspunse el cu entuziasm, neștiind cum să-l facă pe om să-i dea mai multe informații despre relația dintre Trevor și Bree.

– Minunat, minunat. Și că tot veni vorba despre fostul soț al fiicei mele și despre averea lui, mă întrebam ce ai de gând să faci cu Camden Hall. Presupun că o să vreți să locuiți la Margrave Manor, nu?

Camden Hall? Ce naiba?

Înainte ca Niall să apuce să spună ceva, din pragul ușii se auzi o voce:

– Tată, încă nu am stabilit toate detaliile. De-abia ne-am logodit.

Când o văzu pe Bree intrând în birou, Niall nu se putu abține să nu o admire din nou pentru frumusețea ei, pentru ținuta ei perfectă. Se strădui să-și înăbușe gelozia irațională față de răposatul Reynold Trevor și se ridică în picioare să o întâmpine, cu toate că observă că tatăl ei nu se obosise să o facă.

Din contră, acesta se așeză și mai confortabil în scaun, vrând să se arate stăpân pe situație:

– Ah, ai venit și tu să ni te alături, fata mea. Mă întrebam pur și simplu ce aveți de gând să faceți cu moșia răposatului tău soț.

Scanned by CamScanner

– Nu este moșia *răposatului meu soț*, zise ea. Ci a lui Silas. Iar chestiunea aceasta ne privește doar pe mine și pe Lord Margrave.

Chiar dacă logodna lor era o minciună, Niall înțelese de ce se arăta atât de contrariată. Doar că o astfel de discuție ar fi putut să le dea mai multe detalii despre situația financiară a lui Oswald, despre planurile lui de viitor, informații de care Niall avea nevoie ca să-și continue investigația.

Îi aruncă lui Bree o privire care îi transmitea: „Lasă-mă pe mine să vorbesc", apoi o invită să se așeze și își îndreptă din nou atenția spre tatăl ei.

– Totuși, sunt sigur că suntem amândoi curioși să aflăm cum credeți că ar trebui să procedăm în ceea ce privește Camden Hall.

Exact după cum sperase, îl văzu pe Sir Oswald umflându-se în pene.

– Momentan, cum proprietatea mea de la țară este închiriată unui gentleman, aș fi mai mult decât fericit să o administrez pe a fiicei mele. Ar fi mai bine pentru voi să lăsați astfel de lucruri pe mâna cuiva din familie, decât să apelați la străini, angajând un administrator.

O simți pe Bree foindu-se în scaun și își odihni mâna pe umărul ei.

– E o ofertă foarte generoasă.

Fără îndoială că netrebnicul acesta deja avea în plan să-și umple buzunarele pe seama lor.

Sau poate că acesta era planul lui ca să fugă din Londra și de sub privirile autorităților? Oare chiar spera să locuiască *acolo*?

Niall se sprijini ușor de una dintre etajerele pline de cărți.

– Dar înțeleg că aveți un grup apropiat de prieteni chiar aici, în oraș, și nu am vrea să vă lipsim de compania lor.

– Ah, nu, nu aș vrea să locuiesc la Camden Hall, se grăbi să spună. Aș merge acolo din când în când, ca să supervizez totul. După cum bine ai spus și tu, nu aș vrea să-mi părăsesc cercul de prieteni.

Și oare și afacerea de falsificare de bani?

– Te referi la cei doi domni care vor participa la partida de cărți din seara asta?

– Oh, suntem un grup mai mare. Doar că se organizează un bal în seara asta, așa că suntem ceva mai puțini. Știi și tu cum este

Scanned by CamScanner

cu băieții ăștia mai tineri, zise el, dându-și ochii peste cap. Nu-și pot păstra stilul de viață fără neveste bogate, așa că Pitford și Dunsleigh vor să meargă la balul ducelui de Lyons, la vânătoare de tinere domnișoare.

Conform spuselor lui Fulkham, Lord Pitford era un pierde-vară notoriu, iar Lord Dunsleigh era un cățeluș înnebunit ca un dandy după noduri extravagante la lavalieră. Nu erau adevărați concurenți în ochii ministrului adjunct, dar nu-și permitea să scoată pe nimeni din calcul.

Niall rămase oarecum surprins să afle că ducele îi invitase pe acești doi vânători de zestre la balul său. Totuși, din ce auzise, balul anual al lui Lyons era un eveniment important la care erau invitați o mulțime de oameni. Poate că el și ducesa îi invitaseră pentru că aveau nevoie de mai mulți bărbați care să danseze cu invitatele de sex feminin.

Poate chiar acesta fusese motivul pentru care...

– Și eu am fost invitat la bal, spuse Niall.

Mama lui fusese tare încântată de invitație.

– Și eu, și mătușa mea aveam de gând să participăm, zise Bree.

Bineînțeles că fuseseră și *ele* invitate. Zestrea o făcea pe Bree eligibilă.

Sir Oswald se uită alarmat spre Niall.

– Dar n-ai de gând să participi, nu-i așa, Margrave? O să fie ceva de-a dreptul plictisitor – un fel de târg matrimonial. Și acum că ești un bărbat logodit, nu mai ai nevoie să participi la astfel de evenimente. În plus, mi-ai zis că diseară o să fii partenerul meu de whist.

– Depinde doar de minunata fiică a dumitale dacă participăm sau nu la bal. Având în vedere faptul că am fost amândoi invitați...

– Da, cum să nu. Să meargă cu mătușa ei, dacă vrea. Din câte am văzut-o eu pe Lady Pensworth la nunta Brillianei, e un adevărat dragon, o să țină orice pretendent la distanță.

Lui Niall nu-i venea să creadă că un tată care nu-și mai văzuse fiica de mulți ani se arăta atât de indiferent față de dorințele ei, mai ales acum, că hotărâse în cele din urmă să îl viziteze.

– Da, dar mi-ar plăcea să o invit pe logodnica mea la dans.

– Dar cuplurile la modă nu participă niciodată la astfel de evenimente împreună, se plânse tatăl fetei.

Scanned by CamScanner

– Dar cuplurile proaspăt logodite tind să o facă, răbufni Niall, după care se strădui să se calmeze. Planul lui era să găsească o modalitate prin care să se infiltreze în cercul de prieteni al lui Sir Oswald, nu să îi dea lecții de morală. Dar dacă Bree... vreau să spun, Brilliana, nu se supără... zise el, aruncându-i o privire pe care speră ca ea să o interpreteze corect.

– Nu mă supăr, răspunse ea. Voi merge cu mătușa și o să inventez o scuză pentru tine ca să mergi să joci cărți cu *papa*. După care continuă pe un ton anume, combinația perfectă între teama și grija unei femei care știe că urmează să se mărite cu un vânător de zestre: Dar o să ai grijă să nu pierzi *prea* mulți bani, nu-i așa, dragul meu?

Ah, perfect. Începea să învețe. Da, era mai bine să îl facă să pară nesăbuit încă de la bun început.

– Ce te face să crezi că o să pierd? întrebă el.

– Chiar așa, Brilliana, spuse tatăl ei. Și de unde și până unde vii să-i ții morală soțului tău despre jocurile de noroc?

Brilliana se încruntă, vizibil deranjată de această remarcă.

– *Papa*, încă nu este soțul meu.

– Dar o să fie. Și când va fi, n-o să-i spui tu cum să joace. Fata mea, pentru numele lui Dumnezeu, vorbim despre un conte. E liber să facă ce vrea.

Niall asista la cea mai vulgară conversație din viața lui. Începea să înțeleagă resentimentele Brillianei față de tatăl său. Oare chiar nu avea nici cea mai mică fărâmă de decență? În mod evident, mama ei fusese cea care o învățase bunele maniere.

În ciuda conflictului dintre interesele din seara respectivă, Niall îi zâmbi cald, încercând cumva să compenseze comportamentul îngrozitor al tatălui ei.

– Sincer, draga mea, dacă ai prefera să *nu* mă duc să joc cărți...

Vorbele lui o făcură să roșească.

– Ah, nu, nu am vrut să spun că... Da, desigur că poți să mergi să... Vreau să spun, ești *liber* să te duci să joci cărți cu *papa* dacă vrei.

– Perfect, rămâne stabilit, zise tatăl ei. Ne vedem la zece la Star and Garter.

Asta îi oferi lui Niall prilejul de a cere mai multe detalii.

– Așadar, dacă Pitford și Dunsleigh nu vin diseară, cu cine o să jucăm?

Scanned by CamScanner

Fulkham îi dăduse o listă cu opt bărbați asociați cu Sir Oswald.

– Ei bine, Quinn Raines și Sir Kenneth Whiting.

Lui Niall aproape i se opri inima-n loc.

– Whiting din Essex?

Fulkham nu i-l menționase pe acesta.

O zări cu coadă ochiului pe Bree înlemnind. Într-o fracțiune de secundă își aminti că acum câțiva ani îi spusese că Joseph Whiting era bărbatul pe care îl omorâse în duel.

Dar se părea că tatăl ei nu auzise nimic despre duelul lui Niall pentru că pur și simplu răspunse:

– Cred că e din Suffolk, dar nu sunt sigur. Pitford l-a adus recent în grupul nostru. E vărul lui, a venit în vizită.

Niall se strădui să se relaxeze.

– Ah, zise el.

Whiting era un nume englezesc destul de popular. Nu avea nici un motiv care să îl facă să creadă că Sir Kenneth era înrudit cu agresorul Clarissei.

Faptul că era nou în oraș explica măcar de ce Fulkham nu i-l menționase. Sau poate că Fulkham nu îi spusese nimic despre el în mod intenționat, de teamă ca implicarea lui Whiting să nu îl facă pe Niall să refuze să ia parte la acțiune.

Niall se încruntă. Părea perfect plauzibil ca Fulkham să țină o astfel de informație pentru el, al naibii blestemat. De asemenea, se prea putea ca Whiting să se afle în spatele întregii operațiuni, în funcție de cât de repede se alăturase grupului – însuși faptul că ar fi putut fi înrudit cu Joseph Whiting nu era în favoarea lui.

Niall își alese cuvintele cu grijă:

– Spune-mi, Raines și Sir Kenneth sunt chiar atât de neisprăviți pe cât îi face fratele tău să pară?

– Nu pleca urechea la ce spune fratele meu, zise el. Nu a fost niciodată de acord cu prietenii mei.

Interesant. Mai ales că brusca apariție a lui Toby Payne în Anglia i se păru destul de suspectă.

– Da, păcat că nu vrea și fratele dumitale să joace cu noi. Recunosc că aș fi fost curios să aflu mai multe despre afacerea lui, dat fiind că abia m-am întors și eu de pe continent. Face negoț din Franța în Anglia sau invers? Și ce comercializează mai exact?

Scanned by CamScanner

– Vinuri din Franța. Și alte mâncăruri, răspunse Sir Oswald. Mi-a adus o brânză franțuzească excelentă.

Nu era tocmai genul de afacere foarte ofertantă pentru falsificarea de bani. Dacă ar fi făcut afaceri cu gravuri, cerneluri sau astfel de lucruri, ar fi fost cu totul altă poveste.

– Ei bine, sunt sigur că brânzeturile sale franțuzești compensează pentru atitudinea dezaprobatoare față de jocurile de noroc.

– Presupun că da. Cu toate că, sincer să fiu, bucătăreasa mea nu prea știe să le servească așa cum trebuie. Tot încearcă să pună muștar pe camembert. Acum că ți-ai amintit că ai și tu un tată, poate că n-ar strica să-mi dai o mână de ajutor la bucătărie, îi zise el lui Bree.

Niall citi indignarea de pe chipul ei și se grăbi să intervină.

– Mi-e teamă că o să fie mult prea ocupată cu bucătăria *mea*, Sir Oswald, ca să o administreze și pe a dumitale.

– Voiam doar să spun că...

– Crede-mă, bucătăria mea chiar o să-i ocupe o grămadă de timp. În noua sa calitate de contesă va avea de organizat o mulțime de serate.

Odată ce Niall îi reaminti de poziția sa în societate, Sir Oswald nu mai păru la fel de înclinat să sugereze ca Bree să se ocupe de bunul mers al gospodăriei sale. Slavă Domnului! Chiar nu ar fi crezut-o pe Bree în stare să meargă atât de departe cu planul lor.

Trebuia să aibă grijă ca următoarele lor vizite să fie bine puse la punct ca ei să-i fie ușor să fie convingătoare. În orice caz, greul avea să cadă pe umerii lui, la masa de joc.

Câteva clipe mai târziu auzi bătăile ceasului și își dădu seama că probabil deja zăboviseră prea mult. Și că răbdarea lui Bree era pe terminate.

Așa că Niall se ridică în picioare.

– Sir Oswald, ar trebui să plecăm ca să am timp să mă pregătesc pentru partida de cărți de diseară, iar Bree pentru bal.

Bree răsuflă ușurată.

– Exact, tată. Știi și tu cum e când te logodești. Avem de făcut mai multe vizite.

Când tatăl ei dădu să se ridice, Niall adăugă:

– Nu e nevoie să ne conduceți. Nu aș vrea să vă forțați piciorul.

Scanned by CamScanner

– Ce drăguț din partea ta, Margrave. Apreciez. Astăzi chiar mă supără mai mult decât de obicei.

Niall îl salută cu o mișcare scurtă din cap, îi oferi brațul lui Bree și se îndreptară spre ieșire. Dar nici nu ajunseră la ușă că Sir Oswald strigă:

– Brilliana!

Se opri o secundă, apoi se întoarse spre el.

– Da, *papa*?

– O să-l aduci și pe băiat să-și cunoască bunicul, nu-i așa?

Un tumult de emoții îi traversară chipul ei înainte să le ascundă: teamă, resentiment, îngrijorare.

– Desigur. Când o să avem ocazia.

Niall începu să înțeleagă de ce nu dorea ca băiatul să aibă de-a face cu tatăl ei.

– Următoarele săptămâni o să fie destul de încărcate, îi spuse el lui Sir Oswald, așa că nu știu cât de curând îl vom putea aduce. Avem multe pregătiri de făcut pentru nuntă.

Văzu o urmă de regret pe chipul bătrânului.

– Da, n-aș vrea să-i creez neplăceri propriei fiice, mormăi el.

Bree îl privi cu o oarecare nostalgie.

– O să încerc să-l aduc cât de curând, *papa*.

Înainte ca Sir Oswald să apuce să se plângă de răspunsul ei prea puțin convingător, Niall spuse:

– Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plecăm. Avem multe vizite de făcut.

Și o conduse pe Bree pe hol, fără să mai aștepte vreun răspuns din partea bătrânului. În timp ce coborau scările, Bree îl întrebă în șoaptă:

– Chiar avem și alte vizite de făcut?

Niall își coborî vocea:

– Doar dacă vrei tu să vizităm pe cineva în mod deosebit. Înainte să merg la Star and Garter, trebuie mai întâi să trec pe la club și să aflu mai multe despre tovarășii tatălui tău. În special despre Whiting.

Niall intenționa să-l întrebe pe Fulkham și despre unchiul ei.

Ea răsuflă ușurată, iar el nu se putu abține să nu o mângâie cu o privire intensă, plină de ardoare.

Scanned by CamScanner

– În plus, nu am terminat discuția. Și intenționez să o continuăm în drum spre casa mătușii tale.

Pentru că dacă își imagina că putea să evite subiectul, se înșela amarnic.

Săruturile și mângâierile ei reușiseră să îl stârnească și oricât de mult ar fi încercat să-și propună să nu cadă din nou sub vraja ei, nu se putea abține. Trebuia să afle de ce se măritase.

– Nu mai avem ce discuta, răspunse ea, pe un ton sec.

Pe naiba nu. Încă nu ajunseseră la capătul treptelor și erau feriți de priviri indiscrete, atât de la etaj, cât și de la parter, așa că profită de ocazie ca să-i fure un sărut. Unul lung, intens, care îi înfierbântă sângele, mai ales când ea îi răspunse instantaneu. Cu o mână în jurul taliei subțiri, o strânse la piept și, fără grabă, se bucură de gura ei, în timp ce inima-i bătea cu putere.

Avea gust de ceai de mentă, minunat de răcoritoare, ca o dimineață rece de primăvară. Ar fi vrut să o sărute la nesfârșit. Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, ca s-o mângâie pe posterior, iar ea se retrase, cu ochii scăpărându-i de furie.

Dar, în același timp, o văzu roșie în obraji și pe gât. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă și-ar fi lăsat mâna să alunece și mai mult. Cu siguranță avea de gând să descopere. Era hotărât să afle cum se făcea că o văduvă care născuse un copil, o femeie pe care o credea atât de calculată și lacomă, era în stare să roșească la comandă.

Într-un mod atât de încântător.

– Așa crezi tu? Eu zic că avem destul de multe lucruri să ne spunem.

– Ca, spre exemplu, cum îți stă mintea numai la prostii? îl înțepă ea.

– Și cum se face că pe tine nu pare să te deranjeze acest lucru. Când o văzu privindu-l furioasă, gata să țipe la el, adăugă: Ai grijă, draga mea. Doar nu vrei ca tatăl tău și servitorii lui să se întrebe de ce ești atât de supărată pe noul tău logodnic.

– Atunci nu le da motive să-și pună întrebări, răspunse ea, grăbindu-se să coboare înainte scările. Sau o să devii cât de curând *fostul* meu logodnic.

Niall începu să râdă. Îi plăcea această nouă versiune a lui Bree, cea obraznică, dar demnă. Îl excita. Mai ales când îi urmări mâna

Scanned by CamScanner

alunecând cu atâta delicatețe pe balustradă, încât nu se putu abține să nu și-o imagineze mângâindu-i pieptul, abdomenul, bărbăția.

La naiba! Trebuia să învețe cumva să se controleze ori bărbăția aceea blestemată avea să-l dea de gol în fața servitorilor de la parter.

Așa că se grăbi să o ia de braț și să o încetinească.

– Liniștește-te, iubita mea, îi șopti el. Nu e cazul să ne luăm la întrecere.

Mai aveau încă un șir de trepte de coborât, timp în care să încerce să-și stăpânească pornirile. Odată ce ajunseră în holul de la intrare, era ca și cum nu s-ar fi sărutat deloc.

La exterior, cel puțin.

Se îndreptară spre ușă, iar Jenkins, care părea să fie unul dintre puținii servitori care rămăseseră în casa lui Sir Oswald, își făcu apariția și se grăbi să le-o deschidă.

– Înțeleg că e cazul să vă felicit, domnișoară... Adică, doamnă, îi zise el lui Bree cu un zâmbet sincer pe chip.

– Iar eu să înțeleg că nu ți-ai pierdut obiceiul de a asculta pe la uși? îl întrebă ea mustăcind.

Bătrânul servitor începu să râdă.

– Dacă nu am asculta pe la uși, nu am ști niciodată ce se întâmplă, vă jur.

– Înțeleg, răspunse Bree, redevenind serioasă. Aruncă o privire în susul treptelor. Sper că *papa* nu o duce prea rău cu banii... Nu?

– Încă mă plătește pe mine, pe bucătăreasă și alte două menajere. Dar fratele dânsului are dreptate – prietenii aceia sunt niște nemernici și mi-e teamă că o să-l lase fără nimic.

Cuvintele lui îi stârniră curiozitatea lui Niall. Și dacă altcineva se folosise de datoriile tatălui său ca să-l oblige să pună în circulație bancnotele falsificate? În cazul acesta Sir Oswald ar fi, mai degrabă, victima unui șantaj decât un instigator la fărădelegi. Era categoric o variantă de luat în considerare.

– Mulțumesc, Jenkins, zise Bree, strângându-i mâna. Promit să-l aduc pe băiatul meu Silas data viitoare când vin în vizită.

Servitorul se lumină la față.

– Ar fi o onoare pentru mine să-l cunosc pe micuțul stăpân.

Bree începu să râdă.

Scanned by CamScanner

– Are șaisprezece luni. N-o să ți se mai pară așa o onoare când o să-l vezi râzând și alergând de zor pe hol.

– Ne-ar prinde bine niște râsete și alergături prin casa asta, zise Jenkins pe un ton serios. Casa a devenit foarte tăcută după ce ați plecat dumneavoastră și mama dumneavoastră.

Cum adică? Plecase de acasă odată cu mama ei? Înainte ca aceasta să moară? E adevărat că îi spusese că ar fi fost dispusă să plece cu el, că ar fi putut să o ia și pe mama ei cu ea, dar...

Niall încercă să-și stăpânească starea aceea de neliniște. Poate că servitorul nu se referise neapărat la faptul că amândouă plecaseră de acasă în același timp.

– O să vă căsătoriți aici, nu-i așa? o întrebă el, uitându-se cu coada ochiului la Niall.

Când ea se albi la față, amintindu-și că totul era o farsă, el se grăbi să răspundă:

– Încă nu ne-am hotărât unde să organizăm ceremonia, dar ne gândeam la biserica mea din Mayfair.

– Desigur, milord, răspunse Jenkins. Să mă iertați, nu știu ce a fost în capul meu. Un om important ca dumneavoastră își dorește ceva mai impresionant decât o casă prăfuită.

– Mulțumesc pentru înțelegere, reuși Bree să spună. Și acum chiar trebuie să plecăm, nu-i așa, dragule?

– Așa e, zise el, conducând-o afară.

Coborâră în tăcere treptele casei. Era prea tăcută, de parcă purta pe umeri o greutate apăsătoare. Cu toate că și-ar fi dorit să o sărute din nou după ce urcară în trăsură, atitudinea ei îl opri. Rămase acolo, fără să-și ia ochii de la ea, sperând că avea să-i spună ce anume o supăra.

Vizitiul mână caii, iar Bree aruncă o privire pe fereastră, spre casa părintească.

– Nu-mi place că trebuie să-i mint.

– Pot să înțeleg.

– Cu tata mai e cum mai e. În cel mai rău caz, e implicat în toată afacerea aceasta ilegală, iar în cel mai bun caz, e marioneta adevăratului infractor. Dar când vine vorba de mătușa Agatha, de Jenkins, chiar și de unchiul Toby... zise ea, scuturând din cap. Nu merită să-i trag după mine în... farsa asta.

Scanned by CamScanner

Probabil că nu era momentul indicat să-i spună că unchiul ei era și el suspect ca toți ceilalți. La fel și Jenkins, spre exemplu. Orice persoană din cercul tatălui său ar fi putut să-i strecoare bancnotele falsificate printre bani.

– Unchiul Toby s-a purtat întotdeauna foarte frumos cu tata, continuă ea să spună. Dacă n-ar fi fost el, tata ar fi putrezit în închisoarea datornicilor.

– Cum așa?

Ea ridică din umeri.

– S-a întâmplat de multe ori ca unchiul Toby să negocieze cu creditorii în numele lui, să îi convingă să-i mai dea răgaz să plătească, i-a împrumutat până și bani. Bineînțeles, asta pe când încă mai locuia la Londra. După ce a plecat în Franța, nu s-a mai putut ocupa de astfel de lucruri.

– Poate că tocmai acesta a fost motivul pentru care a ales să se mute, zise Niall.

– După cum probabil ai observat deja, *papa* tinde să fie destul de dificil cu persoanele apropiate, spuse Bree oftând.

Dificil era puțin spus, își zise Niall.

Merseră câteva clipe în tăcere, după care Bree se uită la el și îi spuse cu sinceritate:

– Așa că vreau să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că ai condus tu discuția. Și cu atâta dibăcie, răspunse ea, netezindu-și fusta. Pentru că i-ai ținut piept lui *papa* în încercarea lui de a mă atrage din nou în casa lui.

– Nu am făcut-o pentru tine, minți el. Pur și simplu face parte din joc – trebuie să-i aflu secretele. Ca să descopăr dacă este sau nu vinovat. Ca să ne ducem misiunea la bun sfârșit.

– Te descurci foarte bine. Dacă n-aș fi știut, aș fi putut să jur că ești cu adevărat dornic să îi faci pe plac tatălui meu și să joci cărți cu prietenii lui neserioși. Mi-e teamă că eu nu am fost la fel de convingătoare, zise ea, întunecându-se la față. Sper că nu te-am pus în dificultate.

– Câtuși de puțin. Și e de înțeles că nu ai fost la fel de convingătoare. Ești începătoare, în timp ce eu am deja experiență.

– La ce te referi? întrebă ea nedumerită.

Scanned by CamScanner

Niall ezită, dar nu îi veni în minte nici un motiv pentru care să o mintă. Aceasta era ultima misiune la care urma să ia parte. Era în Anglia, locul în care eforturile depuse pentru binele țării sale aveau să fie lăudate, și nu desconsiderate, dacă ar fi fost să fie descoperite vreodată, bineînțeles. Iar dacă voia să-i câștige încrederea pentru ca planul lor să aibă mai multe șanse de reușită, nu strica să îi împărtășească detalii despre trecutul său.

– Nu te-ai întrebat cum de am ajuns să fiu prieten cu Fulkham? zise el. Și de ce era el atât de sigur că o să accept să-l ajut?

– Ai spus că ai făcut-o pentru că el s-a ocupat de grațierea ta.

– Așa e, dar nu e ca și cum orice exilat e grațiat chiar așa, cu una, cu două, chiar fiind vorba despre un bărbat ca mine. Fulkham a pledat în favoarea mea pentru că, printre altele, în perioada exilului meu am fost informatorul lui în rândul aristocrației din Spania și Portugalia.

Bree rămase cu gura căscată.

– Ce... ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun, draga mea, este că în ultimii șapte ani am fost spion. Din când în când.

Expresia de pe fața ei îi dădu cât se poate de clar de înțeles că găsea ideea absolut absurdă.

– Nu înțeleg.

Încăpățânarea ei de a nu accepta ceea ce tocmai îi spusese îl enervă teribil. Oare chiar îl credea o haimana?

– Nu știu cum altfel aș putea să-ți mai explic.

– Ai fost... spion. Pentru Anglia?

– Bineînțeles că pentru... Mormăi o sudalmă. Tocmai ți-am spus că am fost informatorul lui Fulkham. Pentru numele lui Dumnezeu, tu pentru cine credeai că lucrează *el?*

– Da, știu, dar de ce te-ar alege el tocmai pe tine... având în vedere... ei bine... reputația ta... ca să te ocupi de astfel de lucruri?

– Nu m-a ales neapărat. Pur și simplu s-a gândit să facă o încercare având în vedere faptul că eram la locul potrivit și că aveam și eu problemele mele, pentru care nu mă puteam întoarce în Anglia. Bree continuă să îl privească neîncrezătoare, așa că Niall adăugă iritat: Ne-am cunoscut pe când el lucra în Spania. La început m-am

Scanned by CamScanner

prezentat ca fiind domnul Lindsey, dar până la urmă și-a dat seama cine eram cu adevărat.

– Un criminal fugar.

Chiar dacă știa că acesta era adevărul, îl deranjă să afle că asta credea *ea* despre el. Și totuși...

– Într-adevăr. A început să mă ia la întrebări și, după cum îți poți imagina, m-am speriat, doar că el s-a arătat dispus să-mi păstreze secretul față de autoritățile din Anglia dacă acceptam să... stau cu urechile ciulite și să îl țin informat.

– În legătură cu ce? Vreau să spun, ce fel de informații ar putea ajunge la urechile tale...

– Știi prea bine că eram totuși viconte, iar după moartea tatălui meu aș fi devenit conte – doar că nu mă puteam întoarce în țară ca să-mi primesc titlul în mod oficial. Aveam un statut aparte. În calitatea mea de lord exilat, lumea se aștepta să fiu înverșunat, astfel încât nu mi-a fost greu să mă învârt prin cercurile aristocrației străine ca unul dintre ei, și nu ca un intrus suspicios. Și a ajutat și faptul că am încercat încontinuu să-mi îmbunătățesc cunoștințele de spaniolă și de portugheză.

– Acum înțeleg de ce tu și Fulkham sunteți atât de... apropiați.

– Exact. Fulkham tocmai fusese promovat și urma să se întoarcă în Anglia. Avea nevoie de cineva de încredere care să continue să îi ofere informațiile de care avea nevoie. Și s-a gândit că eu aș putea fi persoana potrivită.

– Ce idee bună, bombăni ea, deși încă părea că încerca să împace mărturisirea lui cu imaginea pe care și-o formase despre el.

– Dar tu ce ai *crezut* că am făcut în tot acest timp?

– Nu știu, răspunse ea. Aceleași lucruri pe care le fac toți bărbații ca tine odată ajunși pe continent.

– Bărbații ca mine? întrebă el iritat. Adică ce *fel* de bărbați?

– Știi și tu, bărbați petrecăreți, cu avere și poziție în societate. Voi care... vă pierdeți timpul cu jocuri de noroc, băutură și femei ușoare...

– Stai puțin, i-o tăie el. Ce te face să crezi că aș fi avut o amantă?

– Fii serios, Niall, îi răspunse ea cu înverșunare. Chiar credeai că nu o să aflu adevăratul motiv pentru care te-ai duelat cu bărbatul acela? Când îl văzu înlemnind, adăugă: Oh, chiar așa ai crezut.

Scanned by CamScanner

Bărbații ca tine fac cum îi taie capul și se așteaptă ca femeile din viața lor să se uite în altă parte. Ei bine, mi-a fost greu să mă uit în altă parte când am aflat că tu și domnul Whiting v-ați duelat pentru o amantă comună. Prin urmare, dacă ai avut o amantă în perioada în care îmi făceai și mie curte, atunci...

– Despre ce naiba vorbești? răbufni el, cu nervii întinși la maximum. Ce te face să crezi că ne-am duelat de dragul unei amante și cu atât mai puțin a uneia cu care să fi fost amândoi?

Ea își ridică bărbia.

– Pentru că toată lumea spunea că v-ați duelat pentru o femeie, răspunse ea.

I se strânse inima în piept. Cum de se aflase că fusese vorba despre o femeie la mijloc? Sperase ca tatăl lui și doamna Whiting să reușească să țină în frâu orice bârfe, dar ar fi trebuit să-și dea seama că asta ar fi fost imposibil.

Își îngropă fața în palme. Ce încurcătură! Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar nu era secretul lui. Și încă nu știa dacă putea avea atâta încredere în ea. Dacă s-ar fi dovedit a nu fi de încredere sau dacă s-ar fi folosit de această informație ca să îl șantajeze și să se retragă din planul acesta de a-l prinde pe tatăl ei la înghesuială...

Ar fi fost un dezastru. Clarissa era acum o soție fericită; ea și Edwin ar fi dat orice ca lumea să nu afle că fusese violată înainte să se cunoască, sau că Niall se duelase cu Whiting din această cauză. O astfel de bârfă risca să te compromită definitiv. Nimeni nu dădea niciodată vina pe bărbat; femeia era singura vinovată.

Și totuși, Bree era prietena Clarissei. Chiar ar fi fost ea în stare să distrugă reputația prietenei sale?

Dar nu-și putea asuma acest risc, nu fără să discute mai întâi cu Clarissa despre asta. Însă având în vedere că sora lui era însărcinată în șase luni, poate că nu era momentul potrivit să o facă. Femeile însărcinate erau adesea mai sensibile. Nu voia să riște să i se facă rău sau să piardă sarcina, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

– Judecând după tăcerea ta, insistă Bree, nu pot decât să presupun că toate aceste zvonuri sunt adevărate.

Cuvintele ei îl făcură să tresară.

– Bineînțeles că nu. Ce fel de bărbat mă crezi?

– Știi și tu prea bine că aveai reputație de afemeiat, răspunse ea.

Scanned by CamScanner

– Da, dar asta înainte să te cunosc pe tine, zise el nervos, iar când o văzu în continuare la fel de suspicioasă, adăugă: Chiar crezi că aș fi fost în stare să te curtez – la naiba, ba chiar să te cer în căsătorie – și în tot acest timp să am și o amantă?

– De ce nu? spuse ea sfidătoare. Alți bărbați nobili o fac adesea. Și *nu* m-ai cerut în căsătorie – ci mi-ai cerut să fug cu tine în lume.

– Pentru numele lui Dumnezeu, te încăpățânezi să faci o distincție pe care eu n-am făcut-o niciodată! Aveam toate intențiile de a mă căsători cu tine de îndată ce se putea rezolva asta.

– Și eu ar trebui să te cred pe cuvânt.

– Chiar crezi că te mințeam? o întrebă el, fierbând în clocote. Oh, Dumnezeule – ai ținut vreodată măcar un pic la mine? Pentru că încep să cred că nu ți-a păsat niciodată de mine. Altfel nu ai fi ales să crezi orice bârfă care mă face să par un nemernic.

Trăsura opri în fața casei mătușii sale, dar nici unul din ei nu se grăbi să coboare când vizitiul deschise ușa.

– Lasă-ne, se răsti Niall, făcându-i semn să plece.

De îndată ce vizitiul închise ușa în urma lui, Bree spuse:

– Ce altceva ai vrea să cred? Nu ai vrut să-mi spui adevăratul motiv pentru care te-ai duelat.

Cuvintele ei rămaseră plutind în aer și știa și el prea bine că avea dreptate. Doar că nu putea răspunde acestei întrebări nerostite.

– Din păcate, situația nu s-a schimbat. Mai mulți oameni ar avea de suferit dacă s-ar afla adevărul.

Bree mîji ochii.

– Mai *mulți?* Ce vrei să spui? Amanta ta era căsătorită? Încerci să îl protejezi pe soțul ei? Familia ei? Familia lui *Whiting?*

– Nu am avut nici o amantă!

– Dar recunoști că v-ați duelat pentru o femeie.

– Nu... Nu pot nici să recunosc asta, răspunse el cu amărăciune.

Pentru că, dacă ar fi fost să-i spună că se duelase de dragul unei femei care nu era amanta sa, nu ar fi durat mult până să-și dea seama că era vorba despre sora lui.

Asta presupunând că alegea să îl creadă. Faptul că preferase să plece urechea la fel de fel de bârfe, în loc să-și asculte glasul inimii – dacă avea una, bineînțeles –, nu-i dădea pace.

Iar asta îl făcu să o dojenească.

Scanned by CamScanner

– Presupun că ai vrea să mă faci să cred că principalul motiv pentru care ai acceptat să te căsătorești cu Trevor la doar câteva luni după plecarea mea a fost pentru că te-ai grăbit să crezi că mă culcam cu o altă femeie în timp ce te curtam pe *tine*.

Expresia i se întunecă.

– Da, acesta a fost unul dintre motive, răspunse ea.

– Cum să nu, bombăni el, rezemându-se cu spatele de banchetă, împreunându-și brațele la piept. Carevasăzică, n-a avut nimic de-a face cu faptul că nu mai aveam posibilitatea de a-ți oferi toate lucrurile după care tânjeai – o casă frumoasă, rochii elegante, prestigiul de a deveni soția unui viitor conte.

Bree rămase cu gura căscată.

– Nu mi-a păsat niciodată de astfel de lucruri!

– Chiar așa? Îmi aduc bine aminte auzindu-te vorbind cu camerista ta despre cum aveai să „pui mâna" pe „moștenitorul unui conte".

Se îmbujoră numaidecât la față.

– Nu asta... Nu la asta mă... Nu e ceea ce crezi, reuși ea cu greu să spună.

Iată că, *în sfârșit*, adevărul începea să iasă la iveală.

– Nu? Pentru că nici măcar nu ai stat pe gânduri când ai refuzat să fugi cu mine. Ceea ce mă face să cred că singurul motiv pentru care ai făcut-o e pentru că ți-ai dat seama că dacă ar fi fost să vii cu mine în exil, asta ar fi însemnat că pierzi toate avantajele unei căsătorii cu un bărbat cu influență și avere.

– Cum îndrăznești să spui una ca asta? zbieră ea furioasă. Te-aș fi urmat până la capătul pământului dacă n-aș fi avut-o pe mama bolnavă.

– Și, cu toate acestea, te-ai căsătorit cu Trevor cât timp mama ta era încă în viață.

– Am acceptat să mă căsătoresc cu *el* pentru că asta mi-a permis să o iau pe mama cu mine la plecare.

Răspunsul ei îl lăsă fără cuvinte.

– Nu mi-a păsat o clipă că urma să pleci în exil, continuă ea. *Te iubeam*.

Încercând din greu să ignore puterea acestor cuvinte – și faptul că erau rostite la trecut –, își încleștă pumnii și brațele pe lângă corp

Scanned by CamScanner

ca să n-o zguduie din toate încheieturile și s-o oblige să-i mărturisească adevărul.

– Ciudat mod de a o arăta.

– Același lucru l-aș putea spune și eu despre tine, doar ți-ai găsit o altă femeie. N-am fost altceva decât o nouă cucerire pentru tine. Tind să cred că, dacă aș fi fugit cu tine, aș fi ajuns să regret acest pas. Mare dreptate a avut tatăl tău: nu ai fost...

– Tatăl meu? i-o tăie el, simțind un fior rece pe șira spinării. Ce legătură are tatăl meu cu toate astea?

Bree răspunse privindu-l drept în ochi.

– El a fost cel care mi-a spus că tu și domnul Whiting v-ați duelat pentru o amantă.

– Tatăl meu, repetă el cu un glas pierdut, neștiind ce să creadă. Ți-a spus că am o amantă.

– Da, m-am întâlnit cu el și mi-a mărturisit tot. L-am întrebat dacă era adevărat ce se zvonea prin oraș, că v-ați duelat din cauza unei femei și mi-a răspuns că da. Că v-ați duelat din cauza unei femei oarecare.

De ce ar fi spus... La naiba! Oare se speriase când Bree îl întrebase despre zvonurile legate că se duelase de dragul unei femei? Oare pur și simplu preferase să confirme zvonurile astfel încât nimeni să nu se gândească vreo clipă că fusese vorba despre Clarissa?

Dar tatăl lui ar fi trebuit să știe că asta ar fi întors-o pe Bree împotriva lui pentru totdeauna. Iar Niall îi explicase foarte clar cât de importantă era ea pentru el. Așa că tatăl său îi jurase să o ajute.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu... era imposibil. Tatăl lui nu ar fi îndrăznit niciodată să-l trădeze astfel. Nu după tot ce făcuse el, după atâtea sacrificii. Însuși gândul acela i se păru... absolut...

Își alungă gândul acela din minte, ridică privirea spre Bree și o privi drept în ochi. Nu avea să se lase până nu o făcea să recunoască adevărul.

– Minți și o știi prea bine.

Scanned by CamScanner

Capitolul 8

Determinarea din glasul lui o luă complet pe nepregătite. Părea de-a dreptul șocat de ideea că tatăl său ar fi putut să-i povestească despre... aventurile sale.

Dar nici nu era de mirare că era atât de șocat. Doar se presupunea că bărbații se apără între ei, nu? Mai ales când era vorba de tată și fiu.

– *Nu* te mint, ți-o jur. Poate că ar fi trebuit să îi lași instrucțiuni clare să nu dezvăluie adevărul, îi spuse ea fără să cedeze.

– La naiba, de ce nu vrei să înțelegi că nu e adevărat? răbufni el.

– Și atunci de ce mi-a zis una ca asta?

– Nu cred că ți-a spus așa ceva, zise el fără să-și ferească privirea. Tata nu ar fi fost niciodată în stare să inventeze așa o minciună despre mine. Față de tine. Știa despre sentimentele mele pentru tine.

– Vrei să spui că știa că voiai să te culci cu mine dacă tot nu reușiseși să o convingi pe amanta ta să plece cu tine.

Își înăbuși cu greu starea de greață, amintindu-și în ce stare de disperare căzuse când aflase adevăratul motiv al duelului. Până atunci, trăise cu speranța că Niall avea să apară și să împiedice nunta ei cu Reynold, dar odată ce tatăl lui îi mărturisise adevărul, ajunsese la concluzia că poate că Reynold era totuși varianta mai bună.

– Știa că eram îndrăgostit de tine, zise el nervos.

Cuvintele lui îi ajunseră direct la inimă... înainte să-și amintească că erau simple minciuni.

– *El* mi-a spus altceva. Mi-a explicat foarte frumos că nu mai avea nici un rost să-ți trimită scrisoarea mea, dar...

Niall tresări.

– Despre ce scrisoare vorbești acolo? Nu mi-a spus nimic despre nici o scrisoare.

– Ei bine, eu ți-am scris o scrisoare. Pentru că aveam nevoie de tine. Am mers la tatăl tău ca să-l rog să ți-o trimită. Dar mi-a explicat

Scanned by CamScanner

că înțelesesem greșit... interesul tău față de mine. Că era inutil să-ți scriu.

– Nu se poate, zise el, cu o expresie șocată pe chip și cu un glas tremurător. Mi-a promis că o să-mi transmită orice veste din partea ta, absolut orice. Tatăl meu a fost un om de onoare, îi spuse el, de data asta cu convingere în glas. Nu și-a încălcat niciodată cuvântul.

Vorbele lui o descumpăniră.

– Poate că a crezut că nu avea cum să ia legătura cu tine.

– Nu i-a fost greu să dea de mine de fiecare dată când mi-a trimis bani. Și anunțul acela blestemat din ziar, despre nunta ta.

De data aceasta Bree fu cea care se înfurie.

– Vrei să spui că m-a mințit în legătură cu... sentimentele tale?

– Ce vreau să spun e că totul este o invenție de-a ta ca să-i pătezi numele, răspunse el, cu ochii scăpărând de mânie. La urma urmei, el e mort. Nu e ca și cum s-ar putea apăra.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aș face una ca asta?

– Știu și eu? întrebă el, cu o expresie nemiloasă pe chip. Ca să pari iubita năpăstuită de soartă, și nu tânăra dornică de aventuri care erai în realitate?

Vorbele lui acuzatoare o lăsară fără suflu.

– O tânără dornică de aventuri. Asta credeai tu despre femeia pe care pretinzi că o iubeai?

– O femeie care s-a căsătorit cu un alt bărbat la doar câteva luni după plecarea mea, îi spuse el, aplecându-se spre ea și privind-o în ochi. Chiar astăzi tatăl tău mi-a spus că erai „înnebunită" după Trevor.

Gândul că tatăl său ar fi putut să arunce așa o minciună fără pic de jenă o înfurie teribil.

– Carevasăzică, preferi să îl crezi pe *tatăl* meu, pe bărbatul acesta pe care îl bănuim că face afaceri ilegale, care își urmărește doar propriul interes, care vrea să pună mâna pe Camden Hall și să se amestece în viața mea prin orice mijloace.

De data asta păru să-l lase fără cuvinte. Însă doar pentru câteva clipe.

– Bine, fie, zise el. Și ce mi-ai scris în scrisoarea aceea?

– Parcă spuneai că nu există nici o astfel de scrisoare, nu-i așa? îl necăji ea.

Scanned by CamScanner

Niall lăsă să-i scape o înjurătură.

– Ce *pretinzi* tu că ai scris în scrisoarea aceea?

Bree îl privi furioasă. Ar fi putut să-i spună orice, oricum nu ar fi crezut-o. Iar el nu avea de gând să-i mărturisească motivul din spatele duelului, în schimb o făcea mincinoasă și aventurieră și avea pretenția ca ea să îi împărtășească toate detaliile acelea umilitoare despre viața ei, în timp ce el susținea sus și tare că nu o părăsise și că nu avusese nici o amantă. Ei bine, se săturase de bărbații ca el, care să-i controleze viața.

Se săturase de *el*.

– Să te duci la dracu' cu Lord Fulkham cu tot, strigă ea deschizând ușa trăsurii. Nu am de ce să mă implic în această intrigă, în această minciună, în această farsă ridicolă de logodnă. Nimic nu merită chinul de a fi în prezența ta.

Dădu să coboare din trăsură, dar el o prinse de braț.

– Nu am terminat discuția.

– Oh, ba da, îi răspunse ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

Niall sări din trăsură după ea, cu chipul contorsionat de mânie.

– Și tatăl tău? Ce crezi c-o să se aleagă de el? o întrebă, după care aruncă o privire spre vizitiu și veni mai aproape de ea. Ai de gând să-l lași să ajungă la spânzurătoare? îi șopti el.

I se puse un gol în stomac.

– Nu. Dar o să găsesc o altă cale prin care să-l ajut.

Porni cu pași repezi spre casă, dar știa prea bine că avea să-i fie imposibil să găsească o altă cale prin care să-l ajute. Ce era de făcut?

Nu avea de ales decât să-l implore pe Lord Fulkham să dea uitării planul acesta nebun. Cu siguranță, trebuia să existe o altă cale, una care să nu îl implice și pe Niall.

Pentru că nu avea de gând să mai petreacă o secundă în prezența lui.

Lui Niall i se puse un nod în gât când o văzu pe Bree intrând în casă. Nici să fi vrut nu ar fi putut aborda mai prost problema. Ar fi trebuit să scoată de la ea mărturisirea printr-un interogatoriu subtil.

La naiba, de fapt nu ar fi trebuit să încerce să scoată nimic de la ea! Misiunea aceasta nu avea nici o legătură cu ei doi, iar faptul

Scanned by CamScanner

că se încăpățânase să amestece viețile lor în ea era dovada clară că petrecuse prea puțin timp investigând povestea cu falsificarea de bani.

Avea să-i fie al naibii de greu să-i explice lui Fulkham cum de reușise să o pună pe fugă pe singura femeie care ar fi putut să-i aducă mai aproape de Sir Oswald.

Dar adevărul era că femeia îi scotea peri albi!

Urcă degrabă în trăsură și îi porunci vizitiului să pornească, după care începu să analizeze din nou situația. Cum de fusese în stare să îl acuze pe tatăl lui de așa o trădare? Gândul că tatăl lui s-ar fi putut întâlni cu ea și că nu îi spusese niciodată nimic, *cunoscând* prea bine sentimentele lui Niall...

S-o ia naiba... tatăl lui nu i-ar fi spus niciodată că duelul fusese din cauza unei amante!

Decât, poate, pentru a o proteja pe Clarissa.

Dar nu, era imposibil ca el să îl fi ținut intenționat la distanță de marea lui iubire.

Îi veniră în minte câteva frânturi din discuția pe care o avuseseră în ziua plecării: „Ultimul lucru de care ai nevoie acum când pornești la drum în fața unui viitor nesigur este să te legi la cap cu o soție care este nemulțumită de exilul tău. Nu înțelegi că ți-a făcut un bine? Acum poți să începi o viață nouă fără această povară". I se puse un nod în gât. Și dacă tatăl său hotărâse să îi dicteze destinul? Să se asigure că Niall nu se *lega la cap* cu o soție nepotrivită?

Se cutremură. Nu, era imposibil. Tatăl său promisese să o ajute, să o considere logodnica lui. Îi *făgăduise*.

E adevărat că se arătase sceptic că fata avea să-l urmeze pe Niall pe continent. Și totuși, îi făgăduise. Iar tatăl lui nu-și încălcase niciodată cuvântul.

„Nu din câte știi tu."

Niall scutură din cap. Nu, la naiba! Refuza să creadă una ca asta. Și Bree refuzase să răspundă când o întrebase ce anume îi scrisese în scrisoare. Oare asta nu era o dovadă clară a faptului că mințea?

Sau poate că... poate că încerca să-și protejeze demnitatea. Pentru că, dacă chiar era convinsă că el se duelase de dragul unei amante oarecare, nici nu era de mirare că era bănuitoare. În plus, o mai și insultase numind-o *aventurieră*.

Scanned by CamScanner

Niall se înfioră. Spusese lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună, o acuzase de fapte despre care nici măcar nu era sigur că era vinovată. Comportamentul ei din acea zi era în contradicție cu întreaga imagine pe care și-o făcuse despre ea în toți acești ani.

Și dacă chiar spunea adevărul despre scrisoare...

Dar nu putea fi vorba de așa ceva. Nu se putea lăsa influențat de cuvintele ei. Nu când nu avea nici o modalitate prin care să confirme veridicitatea lor.

Sau – poate că avea? Poate că Fulkham avea să știe mai multe despre căsnicia ei și despre graba ei de a se căsători. Și dacă nu, poate că încă mai exista o șansă să afle adevărul direct din gura lui Sir Oswald.

Gândul acela îl trezi la realitate. Încă avea de îndeplinit o misiune. Cel mai probabil nu avea să povestească nimănui în seara asta că îl părăsise. Cu siguranță, nu era chiar *atât* de nesăbuită. Așa că încă mai avea timp să participe la partida de cărți și să investigheze.

Și poate că reușea să afle suficiente detalii cât să-i dea lui Fulkham un punct de pornire. Sau poate că până mâine lui Bree avea să-i vină mintea la cap și să înțeleagă că nu putea renunța la acest plan.

În orice caz, încă intenționa să îl întrebe pe Fulkham despre căsnicia ei. În plus, trebuia să discute cu șeful spionajului și despre acest nou individ Whiting, înainte să ajungă la partida de cărți.

Își fixă un țel clar în minte, hotărât să uite de ea, de acuzațiile ei și să se concentreze strict pe misiune. Se schimbă în haine de seară și o porni spre St. George.

Din păcate, nu îl găsi pe Fulkham acolo, dar Quinn Raines era singur în sala de lectură, mâncând un sandvici în timp ce arunca o privire peste ziarul de seară.

Perfect. De ce să nu înceapă chiar de acolo? Măcar avea un motiv să-și ia gândul de la Bree preț de câteva clipe. Și poate că Raines îi vedea cu alți ochi pe tovarășii lui Sir Oswald decât Fulkham.

Fiind vorba despre fiul unui bancher, Raines era principalul suspect în mintea lui Fulkham, chiar dacă lui Niall i se părea puțin prea evident. Da, poate că asta însemna că Raines avea mai multe cunoștințe despre falsificarea de bani, dar oare chiar ar fi fost atât de nesăbuit încât să își riște propria reputație și pe cea a tatălui său?

Scanned by CamScanner

În plus, Fulkham își baza suspiciunile pe faptul că Raines devenea agitat în prezența lui. Dar asta nu însemna nimic; Fulkham era un bărbat intimidant. Doar era ministru adjunct de interne... asta ar fi intimidat pe oricine.

Niall comandă o sticlă de vin, după care se așeză la masă cu Raines.

– Înțeleg că o să vii și tu la partida de cărți din seara asta de la Star and Garter.

Raines tresări.

– Margrave! Mă bucur să te văd, răspunse el, lăsând ziarul de-o parte. Da, așa este. Vii și tu?

– Da, m-a invitat Sir Oswald.

– Ah, așa e. Am auzit că te-ai logodit cu fiica lui, netrebnicule, toată lumea vorbește despre asta. Ai tras lozul cel mare, mulți burlaci erau cu ochii pe ea.

Niall se abținu să nu sară la atac.

– Chiar și tu?

– Nu, nu eu. Eu sunt interesat de altcineva, spuse el, întunecându-se la față, dar mi-e teamă că norocul nu e de partea mea.

Niall rămase surprins. Raines era un bărbat destul de chipeș, în ciuda tenului mai măsliniu pe care îl moștenise de la mama sa, o fostă cântăreață spaniolă de operă, destul de celebră. Poate că Raines nu era de viță nobilă, dar familia lui era bine văzută în oraș. Un alt motiv pentru care Niall nu îl vedea în spatele afacerii cu bani falși.

– O cunosc cumva pe această norocoasă domnișoară? îl întrebă Niall. Aș putea să-ți pun o vorbă bună.

– Prefer să nu-i dezvălui numele. Părinții ei nu știu despre sentimentele mele pentru ea și aș prefera ca situația să nu se schimbe, momentan. Sunt sigur că mă înțelegi.

– Mai bine decât ai putea crede. Permite-mi să-ți dau un sfat. Nu păstra prea mult timp secretul acesta. Dacă tocmai faptul că se arătase atât de precaut acum câțiva ani îl făcuse să o piardă pe Bree? Dacă ea îi spusese adevărul? Secretele nu se termină niciodată bine.

Probabil că vorbise cu puțin prea multă emoție în glas, căci Raines se uită lung la el.

– Mai că aș crede că vorbești din proprie experiență.

Scanned by CamScanner

– Habar n-ai, răspunse Niall, după care se grăbi să schimbe subiectul. Tu ești partenerul lui Whiting diseară?

– Momentan. Când e în oraș, vărul îi e partener, chiar dacă Pitford face, de obicei, pereche cu Sir Oswald. Dar acum că vărul lui l-a lăsat la ananghie, căci a hotărât să meargă la balul lui Lyons, m-am oferit să-i fiu partener lui Whiting, chiar dacă, de regulă, joc cu Dunsleigh. Asta o să fie în avantajul tău, căci presupun că ai mai jucat cu socrul tău, nu?

– De fapt, e prima oară.

– Ce ciudat, spuse Raines intrigat. El tinde să fie foarte pretențios. Nu prea acceptă oameni noi în grupul nostru.

– În cazul ăsta, mă consider norocos.

– Sir Oswald este cel norocos, răspunse Raines amuzat. Cu siguranță, nu duci lipsă de bani, din cauza asta te-a invitat.

– Eu cred că a făcut-o din obligație familială, căci buzunarele mele nu sunt pe cât de pline mi-aș dori. Dar sper să reușesc să le umplu în seara asta.

– Nu-ți face prea mari speranțe. Poate că nu sunt cel mai bun jucător, dar Whiting e as. E singurul motiv pentru care am acceptat să joc împreună cu el, zise Raines, făcându-i complice cu ochiul. Îndrăznesc să spun că n-o să-ți fie deloc ușor cu noi.

– Am și eu trucurile mele. Nimic necinstit, te asigur.

După care începură să vorbească despre alte lucruri. Niall ardea de nerăbdare să îl întrebe pe Raines despre legăturile de familie ale lui Whiting, dar în afară de faptul că cel mai probabil Raines oricum nu avea de unde să știe prea multe detalii, nu era tocmai precaut să îi stârnească acestuia curiozitatea, în caz că ajunseseră și la urechile lui zvonurile despre duelul de mult uitat al lui Niall.

Urmă o discuție plăcută despre bucătăria cu specific spaniol și despre faptul că Niall era în căutarea unei bucătărese iscusite, când Niall îl observă pe Raines îndreptându-și privirea spre ușă, unde îl zări pe Fulkham.

Raines nu se arătă prea încântat de prezența lui acolo.

– Îl cunoști pe ministrul adjunct?

– Am stat de vorbă cu el de câteva ori. De ce?

– Ce părere ți-a lăsat?

– Că face o treabă bună.

Scanned by CamScanner

Raines nu schiță nici un semn.

– Da, sunt sigur de asta, răspunse el pe un ton calm, după care se ridică să plece. Ne vedem mai târziu.

Niall îl văzu pe Fulkham venind în direcția lui și înțelese de ce Raines se grăbise să plece. Raines dispăru, iar Fulkham se așeză în locul lui, uitându-se lung la Niall.

– Vezi? Întotdeauna fuge de mine.

– Dar sunt o grămadă de motive pentru asta. Nu crezi că ar putea avea ceva de-a face cu faptul că mama lui este spaniolă?

– Mă îndoiesc. Eu am fost trimis în Spania la mult timp după ce mama lui s-a căsătorit cu tatăl său, răspunse Fulkham, lovind ușor cu degetele în brațul scaunului. Mi se pare ciudat, asta e tot. Aruncă o privire spre încăperea goală, după care își îndreptă din nou atenția asupra lui Niall. Deci, ce noutăți ai în legătură cu Sir Oswald?

– Am făcut cunoștință cu el și cu fratele lui.

– Ah, da, Toby Payne.

– Nu mi-ai spus nimic despre el.

Fulkham ridică pur și simplu din umeri.

– El e un domn respectabil, spre deosebire de fratele lui. Din câte știu eu, n-a avut niciodată probleme cu legea, nici în afaceri, nici în viața personală. În plus, am aflat despre treaba asta cu falsificarea de bani cu câteva săptămâni bune înainte să apară la Londra. Așa că aș rămâne surprins să aflu că e implicat în vreun fel.

– Am înțeles. Totuși, nu ar strica să-l investigăm puțin.

– Dar chiar te rog, fii cu ochii pe el. O să vorbesc cu contactele mele de la ambasada franceză să văd dacă mă pot ajuta cu mai multe detalii despre afacerea lui din Paris. După dezastru cu Durand, îmi sunt datori, zise el, scoțându-și o țigară. Ai reușit să te infiltrezi în grupul lui Sir Oswald?

– Da. Oswald m-a invitat să joc cărți cu ei în seara asta, dar suntem doar patru – el, eu, Raines și un bărbat pe nume Sir Kenneth Whiting.

Fulkham făcu ochii mari.

– Și *individul* ăsta de unde a mai apărut?

– Se pare că e vărul lui Pitford. Cu toate că Fulkham părea sincer surprins, Niall nu îl scăpă din ochi. Știi cumva dacă este rudă cu Joseph Whiting?

Scanned by CamScanner

– Dacă e, trebuie să fie o rudă îndepărtată. Nu am auzit niciodată de el. Dar am să mă interesez. Sigur face parte din *Debrett*, răspunse el, după care se uită lung la Niall. Dacă *e* să fie rudă cu Whiting, presupun că n-o să ai o problemă cu asta, nu?

– N-o să am nici o problemă cu asta, dacă e și *el* de aceeași părere. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple, dacă erau apropiați și dacă știe că eu l-am omorât. Deși dacă e să fie vorba despre așa ceva, sunt sigur că o să aflu diseară.

– Poate că ar trebui să te scuzi și să nu mai mergi. Să așteptăm un alt joc de cărți la care să nu fie și el invitat. Sau până reușim să aflăm mai multe despre el și despre motivele care l-au adus aici.

– Mă descurc. În plus, e și el suspect, la fel ca toți ceilalți. Și s-ar putea ca acum să fie singura mea ocazie de a juca.

– De ce? îl întrebă Fulkham încruntat.

La naiba, ura să recunoască.

– Am reușit să o... supăr pe doamna Trevor. Refuză să continue farsa cu logodna.

– N-a durat mult, răspunse Fulkham luminându-se la față.

Reacția lui îl descumpăni.

– Nu pari supărat.

Afurisitul mai avu și tupeul să înceapă să râdă.

– Sunt sigur că o s-o îmbunezi tu cumva. Nimic nu este ușor în dragoste.

Remarca lui Fulkham despre dragoste îl puse pe Niall pe gânduri.

– Cât de multe știi tu despre relația mea cu Bree?

– Cu Bree?

La naiba!

– Răspunde odată.

– Știu că v-ați cunoscut în Bath, că ai curtat-o în secret câteva luni... că după duel ai rugat-o să plece cu tine, iar ea te-a refuzat. Pe moment.

Niall clipi șocat.

– De unde naiba...

– Ți-am spus deja că am stat de vorbă cu Gilly, camerista ei. Biata fată a fost dată afară la puțin timp după ce ai plecat tu din Anglia – familia Payne nu își mai permite să o țină în slujbă – și s-a căsătorit. Dar soțul ei și-a pierdut slujba, așa că odată ce i-am făgăduit să-l

Scanned by CamScanner

ajut să-și găsească de lucru, s-a arătat tare încântată să stea de vorbă cu mine.

Niall veni mai aproape de el, cu inima bubuindu-i.

– Ți-a povestit și cum se face că Bree a ajuns să se mărite cu Reynold Trevor?

– N-am întrebat-o. Nu mi s-a părut relevant. Mă interesa doar să aflu ce s-a întâmplat între voi doi.

– La naiba, Fulkham, nu ești bun de nimic, mormăi Niall.

– Vrei să spui că nici *tu* nu știi?

– Nu. Iar Bree refuză să vorbească despre asta.

– Ei bine, nici n-o pot învinovăți. Prostul ăla cu care s-a căsătorit și-a pierdut averea la masa de cărți, după care a căzut în lac și s-a înecat. Poate chiar intenționat.

Niall simți că îi îngheață sângele în vine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Umblă vorba că voia să se sinucidă. Desigur, n-am cum să fiu sigur de asta. Întreabă-l pe Warren. El s-ar putea să știe.

– Da, poate că da, doar că e plecat în luna de miere, n-am cum să dau de el, zise Niall, scăpând o sudalmă. Ce altceva mai spune lumea despre căsnicia lor?

– Prietene, să știi că eu glumeam când spuneam că nimic nu e ușor în dragoste, dar văzând acum cât de interesat ești de soarta doamnei Trevor, încep să cred că e ceva mai mult la mijloc.

– La naiba, chiar am nevoie să știu. De dragul misiunii.

– Da, cum să nu. De dragul misiunii, îl îngână Fulkham. Ei bine, puțină lume știe asta, dar știu de la unul dintre... lacheii mei că Trevor a curtat-o câteva săptămâni. Dar Brilliana a ajuns să se mărite cu el de-abia după ce tatăl ei a pierdut o sumă mare de bani jucând cu tatăl acestuia, căpitanul Mace Trevor. Trage tu ce concluzie vrei.

Niall simți un gol în stomac.

– Vrei să spui că tatăl ei i-a *vândut-o* lui Trevor? Ca să-și plătească datoriile?

– Nu. Pur și simplu ți-am spus ce am auzit eu.

Totuși, povestea lui Fulkham era cutremurătoare. Mai mult decât atât, avea și logică și punea căsnicia ei în cu totul altă lumină.

Scanned by CamScanner

Nu asta îi spusese Brilliana tatălui ei? Că se achitase de datoria față de familie cu mult timp în urmă?

Ce mișel! Dar dacă datoriile lui fuseseră cu adevărat atât de însemnate încât să pună în pericol liniștea financiară a familiei sale și să o oblige să...

Oh, Dumnezeule! Simți fiori pe șira spinării. Și dacă tocmai despre *asta* îi scrisese ea în scrisoarea aceea pe care tatăl ei refuzase să i-o trimită în numele ei? Un strigăt de ajutor? Să îi salveze familia, să o salveze pe *ea* însăși de la o căsătorie aranjată?

Nu – cu siguranță i-ar fi spus-o astăzi, dacă așa ar fi fost.

Da, cum să nu. După ce el o făcuse aventurieră, iar ea îl considera un netrebnic care avea deja o amantă în timp ce se ruga de *ea* să fugă cu el în lume. Crezând în tot acest timp că el nu avusese niciodată de gând să se însoare cu ea.

Cel puțin asta *pretindea*, păcălită de minciunile pe care se presupune că i le spusese tatăl lui. La naiba cu tot! Ce era să mai creadă acum?

Niall se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

Fulkham își verifică ceasul de buzunar.

– Nu e încă prea devreme pentru o partidă de cărți?

– Ba da. Începe de-abia peste trei ore.

Doar că nu într-acolo se îndrepta el. Avea suficient timp pentru asta mai târziu. Trebuia să meargă să stea de vorbă cu ea. Trebuia să afle adevărul. Trebuia să o *facă* să îi spună adevărul.

– Dacă te duci cumva să o vezi pe doamna Trevor, te sfătuiesc să ai grijă cum îi vorbești. Încă avem nevoie de ea.

La naiba, întotdeauna avea impresia că omul ăsta îi citea gândurile.

– Știu. Și tocmai de aceea am de gând s-o îmbunez, cum ai zice tu. Dacă reușesc.

Asta dacă accepta să îl primească. Și să îi vorbească.

Niall se încruntă. S-ar putea să nu-i fie deloc ușor. Era teribil de furioasă. Și chiar dacă poate că merita o parte din furia aceea, problema era că nu știa dacă avea să îi dea ocazia să îi ceară scuze.

După care îi veni brusc o idee.

Scanned by CamScanner

–Fulkham, am nevoie să mă ajuți cu ceva. Niall luă o colă de hârtie de pe birou și i-o întinse spionului, împreună cu o pană de scris. Uite ce vreau să scrii...

Scanned by CamScanner

Capitolul 9

Brilliana rămase în salonul mătușii sale, cercetând îndeaproape plicul adus de mesagerul care primise ordin să i-l înmâneze personal. Din fericire, fusese simplu, de vreme ce mătușa Agatha avea o durere oribilă de cap și se odihnea în camera ei de când se întorsese Brilliana acasă. Slavă Domnului! Nu avea dispoziția necesară să-i explice de ce fusese să îl viziteze pe tatăl ei.

Dar acum avea alte lucruri pe cap. Deschise scrisoarea blestemată, pregătită să o arunce în foc dacă avea să se dovedească a fi din partea lui Niall.

Doar că nu era de la el, ci din partea afurisitului său prieten, Lord Fulkham. Se părea că Niall nu pierduse vremea și își rugase prietenul să intervină în favoarea lui.

Doamnă Trevor,

Înțeleg că Lord Margrave a dat dovadă de un comportament prea puțin demn de un gentleman și că a reușit să te supere. Cu toate că înțeleg situația, având în vedere opiniile lui de neclintit, vreau să te asigur că nu sunt de acord cu acest comportament din partea lui.

Dar să nu uităm de situația tatălui dumitale. Așa că sper că vei accepta să ne întâlnim în Berkley Square Park de îndată ce termini de citit această scrisoare ca să încercăm să rezolvăm situația. După cum îți explicam ultima oară când ne-am întâlnit, este extrem de important să nu fim văzuți împreună și, având în vedere că deja s-a întunecat și că arborii sunt destul de stufoși, mi se pare cea mai bună variantă să ne întâlnim în parc.

Dacă nu poți în seara asta, te rog să-l anunți pe mesagerul meu și să propui o altă dată și un alt loc unde să ne vedem.

Cu sinceritate,

Lord Fulkham

Scanned by CamScanner

Bree aruncă o privire spre mesager, care era îmbrăcat într-o livrea ce nu i se păru deloc cunoscută, probabil a servitorilor baronului. Și-ar fi dorit să fi avut mai mult timp de gândire. Acum că furia împotriva lui Niall se mai calmase, nu mai era la fel de sigură cum să procedeze.

Era contrariată de faptul că o numise aventurieră, însă reacția lui Niall la remarcile ei despre o posibilă amantă o pusese pe gânduri. Tatăl lui fusese destul de amabil cu ea, așa că nu ezitase să îl creadă când acesta îi povestise despre amanta lui Niall. Dar dacă se grăbise să îl creadă? În mod clar, acuzațiile ei îl șocaseră pe Niall.

Era adevărat că lucrase cândva ca spion și că era perfect capabil să mintă la nevoie, așa că poate că era la fel de priceput și să-și ascundă sentimentele. Dar cumva simțea că era ceva mai mult la mijloc. Păruse de-a dreptul dezgustat de acuzațiile ei – văzuse în privirea lui.

Iar instinctele ei nu aveau cum să fie chiar atât de greșite, nu? E drept că nu fusese ușă de biserică, dar chiar îl crezuse în urmă cu mulți ani când îi spusese că o iubea. Dacă acela era adevăratul Niall?

Oftă din tot sufletul. Și dacă nu acela era adevăratul Niall?

– Doamnă Trevor? se auzi glasul mesagerului. Aveți un răspuns? Am fost instruit fie să vă conduc până în parc, fie să duc înapoi răspunsul dumneavoastră scris.

Bree hotărî să înfrunte situația. Poate că Lord Fulkham știa adevărul despre duel. Doar pentru că știa, asta nu însemna că avea să-i spună, însă chiar și tăcerea lui ar fi fost un răspuns.

– Să mergem, îi spuse ea mesagerului.

Tânărul încuviință cu o scurtă mișcare din cap și o conduse spre ușă.

La plecare Bree îi spuse lacheului mătușii sale că se ducea în parc. Știa că nu avea să trezească suspiciuni pentru că obișnuia să iasă adesea la plimbare, iar vremea era perfectă, cu un apus de soare în nuanțe de roșu, violet și portocaliu, în contrast cu platanii de un verde smarald.

Poate că după discuția cu Lord Fulkham avea să se întoarcă acasă, la acuarelele ei și să încerce să surprindă frumusețea acelui apus. Gândul o ajută să se liniștească – până în clipa în care păși pe porțile

Scanned by CamScanner

parcului și zări un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, care stătea cu spatele la ea. În clipa aceea simți un gol în stomac.

Pentru că bărbatul acela avea părul blond, o siluetă familiară și...

– Am sosit, milord, spuse mesagerul.

– Mulțumesc, Pip. Poți să pleci.

La naiba! Pip era servitorul *lui*, în mod evident.

Băiatul se îndepărtă în grabă, iar când se văzu față-n față cu Niall, aproape o cuprinse un atac de panică.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Presupun că tot *tu* ai scris scrisoarea aceea.

– Nu, răspunse Niall, făcând un pas spre ea. Fulkham a scris-o, în numele meu.

– Bineînțeles, zise ea, cu amărăciune în glas. Știe prea bine că are nevoie de ajutorul meu, așa că și-a trimis lacheul să încerce să mă convingă în numele lui.

Niall schiță un zâmbet la auzul cuvântului *lacheu*, iar ea făcu stânga împrejur, gata să se îndrepte spre poartă.

– Nu pleca, Bree, o opri el. Am venit să-mi cer iertare.

Ea aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

– Pentru că așa te-a instruit Lord Fulkham.

– Nu e adevărat.

– Nu te cred.

– Nici eu.

Faptul că îndrăznea să facă referire la cearta lor de mai devreme o înfurie la *culme*. Și se îndreptă spre poartă, fără să mai spună vreun cuvânt.

– Am aflat de ce te-ai certat cu tatăl tău! strigă el după ea.

Ca și cum o greutate uriașă s-ar fi prăbușit peste ea, se opri cu mâna pe poartă.

– Chiar așa? întrebă ea cu voce tremurândă.

Oh, Dumnezeule, oare ce ajunsese la urechile lui? Pentru că dacă aflase adevărul...

Niall se duse spre ea și o întoarse cu fața spre el.

– Chiar dacă nu știu încă toate detaliile, am aflat suficient de multe cât să pun lucrurile cap la cap. Spune-mi dacă greșesc: e adevărat

Scanned by CamScanner

că te-ai căsătorit cu Reynold Trevor ca să îi scapi pe părinții tăi de datorii?

Expresia de compasiune de pe chipul lui era aproape la fel de dureroasă ca vorbele lui necruțătoare de mai devreme. Dintr-odată, Bree se simți măruntă și neputincioasă și își împreună brațele la piept.

– Presupun că știi de la Fulkham. Numai Dumnezeu știe de unde o fi aflat el.

– E un spion talentat. Ajung tot felul de informații la urechile lui... cum ar fi că ai acceptat să te căsătorești cu Trevor doar după ce tatăl tău a pierdut o sumă mare de bani la o partidă de cărți cu tatăl acestuia. Ceea ce mă face să cred că...

– Știu exact la ce concluzie ai ajuns, i-o tăie ea. Că m-a obligat să mă căsătoresc cu el. Că sunt genul acela de femeie... jalnică, incapabilă să scape de o căsătorie pe care nu și-o dorește, zise ea, înfruntându-i privirea. Dar nu e adevărat. M-am căsătorit știind prea bine la ce mă înham. Așa că, dacă ai de gând să spui că-ți pare rău pentru mine...

– Nu, răspunse el cu atâta înfrigurare, încât un bărbat care se întâmpla să se afle în apropiere le aruncă o privire curioasă. Niall lăsă să-i scape o înjurătură, după care o apucă de braț și o trase într-un colț mai ferit. Dar ar fi trebuit să-mi spui.

– Dar *ți-am spus!* Sau, cel puțin, am încercat să-ți spun. După o zi întreagă în care își înăbușise sentimentele, nu mai reuși să-și stăpânească lacrimile. Își șterse acele câteva picături care îi alunecară pe obraji și spuse: Ți-am pove... povestit tot în scrisoarea aceea despre care ești atât de si... sigur că nu ți-am scris-o...

Niall o cuprinse în brațe și o strânse tare la piept.

– Gata, gata, scumpa mea. Uită tot ce am spus la mânie. Sunt un nenorocit. Recunosc.

– Da, chiar ești, răspunse ea, încercând să se stăpânească. *Ura* să plângă de față cu el, mai ales după tot ce se întâmplase în ziua respectivă.

– Spune-mi tot ce s-a întâmplat cu Trevor, o rugă el cu un glas duios. Te rog.

Acel „te rog" o răscoli în profunzime.

– Ce... vrei să știi? mormăi ea la pieptul lui.

Scanned by CamScanner

Niall o mângâie ușor pe spate.

– Fulkham mi-a spus că te-a curtat câteva săptămâni, șopti el. Deci... ai ținut la el, nu-i așa?

– Bineînțeles că am ținut la el. Mi-a fost soț. Avem un *copil* împreună.

Niall încremeni cu mâna pe spatele ei.

– Deci, ai fost îndrăgostită de el.

Oh, ar fi dat orice să poată să spună asta. Dar chiar și dacă el nu avea de gând să fie sincer cu ea, ea nu voia să îl mintă. Nu și acum.

– Nu am spus asta.

Niall se dezlipi de ea ca să o privească drept în ochi.

– Deci, nu l-ai iubit.

– Trevor a fost... prietenul meu. Iar el chiar m-a iubit, sărmanul. M-a cerut de două ori în căsătorie. Prima oară chiar la o lună după ce ai plecat tu. L-am refuzat cât am putut eu de delicat. Încă speram ca după ce mama avea să... se stingă să plec în căutarea ta. Dar asta pentru că încă nu auzisem zvonurile despre tine și amanta ta, zise ea pe un cu totul alt glas.

– Bree, erau *zvonuri,* nimic mai mult, îi spuse el cu patimă, strângând-o din nou la piept. După cum ți-am spus și acum mulți ani, adevărul era... *e* complicat.

Bree se încăpățână să țină piept dorinței apăsătoare de a-l crede și se eliberă din strânsoarea lui.

– Tatăl tău mi-a spus cu totul altceva.

– Tatăl meu... da, răspunse Niall încruntat și își bagă mâinile în buzunare. Hai să zicem că spun adevărul și că n-am avut nici o amantă și că și tu spui adevărul despre tatăl meu. De ce l-ai crezut?

– Era tatăl tău. Ce motiv aș fi putut avea să nu-l cred?

Niall își trecu degetele prin păr.

– Poate că avea alte motive pentru care să-mi păteze reputația. Poate nu-ți amintești, dar la început am ezitat să-ți fac cunoștință cu familia mea.

– Îmi amintesc, răspunse ea. Probabil nu ai avut niciodată de gând să te căsătorești cu mine. Recunoaște: Ți-era rușine cu mine pentru că nu mă trăgeam dintr-o familie bună.

Niall simți că i se urcă sângele la cap, dar încercă să se liniștească.

– Nu mi-a fost niciodată rușine cu tine.

Scanned by CamScanner

– Nu ai vrut nici măcar să-mi faci cunoștință cu sora și cu mama...

– Nu am vrut să o împovărez pe sora mea cu secretele mele, iar mama este cea mai indiscretă ființă de pe pământ... presupun că ți-ai dat și tu seama de asta. Nu ar fi ezitat o clipă înainte să-i mărturisească totul tatălui meu.

– Iar asta te-ar fi încurcat și mai mult pe tine, îi răspunse ea pe un ton sarcastic.

– Da, pentru că, dacă nu s-ar fi împotrivit relației noastre, m-ar fi dezmoștenit. Iar la vremea respectivă chiar îmi era teamă de asta, având în vedere că tatăl *tău*...

– Avea o reputație îndoielnică, completă ea. Da, știu. Dar tatăl tău nu mi s-a părut deloc arogant și nici nu am simțit că se uită de sus la mine. De fapt, a fost amabil, chiar compătimitor. Am simțit că îi părea rău pentru mine pentru că aveam o impresie total greșită despre tine.

– Da, recunosc că *am fost* un netrebnic cândva, îi spuse el, fără să își ferească privirea. Dar asta înainte să te cunosc pe tine. Odată ce te-am întâlnit nu mi-am dorit altceva decât să fiu cu tine – doar cu tine. Și i-am explicat și lui foarte clar situația înainte să plec pe continent. Și mi-a promis că dacă vii să-i ceri ajutorul, o să te ajute.

– Deci, vrei să spui că te mint, zise ea agitată.

– Ce vreau să spun e că... începu Niall, încercând să-și găsească cuvintele. Poate că l-ai înțeles greșit. Poate că...

– Ba l-am înțeles foarte bine! strigă ea. Poți măcar să-ți imaginezi ce a însemnat pentru mine că aud că... mă mințiseși în tot acel timp? Am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Nu mai știam încotro s-o apuc, căci știam că te pierdusem pentru totdeauna. Tatăl tău nu s-a arătat interesat să mă ajute, iar căpitanul Trevor i-a dat tatei două variante, zise ea, încercând să-și stăpânească vocea. Fie acceptam să mă căsătoresc cu Trevor, situație în care căpitanul Trevor avea să îl scutească pe tata de datorie, fie refuzam să mă căsătoresc cu el, iar în cazul acesta am fi ajuns cu toții în închisoarea datornicilor, inclusiv mama mea bolnavă.

Niall se cutremură.

Scanned by CamScanner

– Bree, pentru numele lui Dumnezeu, îi datora chiar atât de mulți bani?

Bree își încleștă pumnii.

– Tata nu-și cunoaște limitele când vine vorba de o partidă de cărți.

Niall începu să se plimbe de colo-colo, parcă încercând să-și facă ordine în gânduri. După care se opri și își îndreptă privirea spre ea.

– Și i-ai povestit toate astea tatălui meu?

– Bineînțeles că nu. Ca să creadă despre mine că sunt o *aventurieră* oarecare care umblă după averea ta? Îl văzu tresărind când îl atacă cu propriile cuvinte și continuă: Aveam și eu mândria mea, mai ales după ce mi-a povestit despre... amanta ta.

– Bree, nu am avut nici o...

– În fine, îl întrerupse ea, căci nu avea puterea să țină din nou piept protestelor lui. Îmi pusesem toată nădejdea în faptul că aveai să vii să mă salvezi, că aveai să mă ajuți să-mi plătesc datoria... orice, doar ca să reușesc să amân inevitabilul. Dar după ce tatăl tău a refuzat să-ți trimită scrisoarea mea, spunându-mi că nu erai genul de bărbat care să-și onoreze promisiunile, parcă... parcă am murit pe dinăuntru. Am acceptat să mă căsătoresc cu Reynold, spunându-mi că aveam să ajung să-l iubesc, că era un om bun, că era mai bine pentru mine că era diferit de *tine*. Dar inima mea a refuzat să creadă toate aceste lucruri, zise ea, ducându-și mâna la piept. Pentru că eu încă mai tânjeam după tine, zise ea, uitându-se lung la el. M-am luptat din răsputeri să te scot din inima asta nesăbuită. Asta tot fac de ani de zile, și tu ai acum tupeul să vii și să...

– Dumnezeule, dar *eu* ce crezi că am făcut tot timpul acesta? strigă el, făcând un pas spre ea. Din clipa în care am primit anunțul din ziar cum că urma să te căsătorești, anunț pe care însuși tatăl meu mi l-a trimis, mi s-au năruit toate speranțele legate de viitorul nostru. Ăsta e adevăratul motiv pentru care am acceptat să lucrez pentru Fulkham – ca să uit. Ca să mi te scot din minte. Din inimă.

– Și ai reușit?

– Dar *tu* ai reușit?

– M-ai crede dacă ți-aș spune că da? răspunse ea, ferindu-și privirea.

Scanned by CamScanner

– Nu, zise el, luând-o de mână. Pentru că nu săruți ca o femeie căreia nu-i mai pasă. Nu te uiți la mine ca o femeie căreia nu-i mai pasă.

La naiba cu el, reușea întotdeauna să vadă dincolo de aparențe.

– De-aceea nu am vrut să-ți spun adevărul despre căsnicia mea! Știam că o să încerci să te folosești de el ca să... ca să mă ademenești în patul tău. Voi, bărbații, întotdeauna presupuneți că o văduvă se simte veșnic singură și că e în stare să-și calce pe inimă doar ca să...

Dar nu mai apucă să-și termine ideea, căci Niall o întrerupse cu un sărut. Un sărut la fel de minunat precum ultimul, lung, intens și atât de ispititor.

– Ce crezi că faci? îi șopti ea printre buze.

– Vreau să ne amintim împreună tot ce am încercat să uităm, însă fără succes, răspunse el, cu o privire înflăcărată.

– Dar poate că eu nu vreau să-mi amintesc, zise ea, disperată.

Niall îi aruncă zâmbetul acela afurisit care reușea întotdeauna să îi facă sângele să-i clocotească în vine, după care o sărută din nou. Nici nu mai avea rost să o facă mincinoasă sau să-i spună cât era de slabă. Răspunsul ei la săruturile lui pasionale era mai mult decât grăitor.

Chiar dacă mintea ei îi spunea să nu cedeze, inima ei își dorea cu disperare să-și amintească și se lăsă purtată de aceeași inimă în sărutarea lui pătimașă care o alina,.

Întunericul serii începuse să îi înconjoare și se ridică pe vârfuri ca să-și încolăcească brațele pe după gâtul lui. El gemu de plăcere, după care o trase și mai aproape de el. Mâinile lui se lipiră posesiv de trupul ei, iar Bree îi simți mușchii – și bărbăția – pe sub haine.

O cuprinse o căldură ispititoare care îi înlătură orice protest, orice temeri. Oh, ce mișel! Știa exact cum să readucă la viață vechi amintiri.

Doar că acum el crea amintiri noi, în timp ce îi explora trupul cu degetele... vrând parcă să-i memoreze formele... sau poate să-l însemneze ca al său. Iar foamea palmelor sale o stârni și pe ea și ar fi dat orice să îl atingă, să își strecoare degetele pe sub haina lui, să simtă cămașa aceea subțire, singura care despărțea pielea lui înfierbântată de a ei.

Scanned by CamScanner

– La naiba, Bree, șopti el, habar n-ai cât de dor mi-a fost să fiu cu tine, să te ating, să te sărut.

Dintr-odată, Niall o lipi cu spatele de un copac. După care începu din nou să o sărute, să o mângâie, iar ea savură fiecare clipă. O acoperi cu trupul său, fără să își dezlipească buzele de gura ei.

– Vreau să te ating, îi șopti el, cu o sclipire intensă în privire. Îi dădu jos fișiul de la gât, după care îi trase de haine ca să-i elibereze sânii. Ah!

– Da... te rog... gemu ea, fără să se poată abține.

Răvășit de patimă, Niall îi cuprinse sânul în palmă și începu să îl mângâie, să îl alinte, strângându-i ușor sfârcul între buricele degetelor, trimițându-i fiori de plăcere prin tot corpul.

Dumnezeule, ce senzație *minunată!* Își pierduse mințile. Ar fi putut să-i vadă oricine, fie că se lăsase sau nu întunericul. Dacă avea să fie văzută împreună cu Niall în astfel de ipostază compromițătoare...

Ce se întâmplase cu ea de devenise femeie aceasta nerușinată care se lăsa purtată de astfel de dorințe?

După ce visase de atâtea ori să fie cu el în patul conjugal...

– Îți place când te mângâi, trandafirul meu frumos? o întrebă el.

– Da, șopti ea. E minunat.

El o sărută ușor pe obraji, pe pleoape, pe frunte.

– Ador să te văd înflorind sub atingerea mea.

Nu-și imaginase niciodată că s-ar fi putut simți atât de bine. Cu Reynold, soțul ei cel rigid și cuviincios, nu fusese niciodată așa, întotdeauna obișnuiseră să facă dragoste pe întuneric, în grabă.

Însă atingerile lui Niall nu erau deloc grăbite, deloc controlate, ci minunat de dornice, înnebunind-o tot mai mult.

– Visez la momentul acesta de ani, șopti el cu înflăcărare, sărutându-i gâtul, coborând ușor spre pieptul ei. Vreau să te gust.

– Ah, da, gemu ea, înfigându-și degetele în părul lui, ghidându-i buzele spre sân.

Niall acceptă bucuros invitația și îi prinse sfârcul între buze, lingându-l, sugându-l ușor, făcând-o să nu mai poată gândi. Fiecare părticică din ea era umedă și fierbinte, clocotind sub atingerea lui lacomă.

Scanned by CamScanner

În timp ce îi tachina sfârcul cu dinții și cu limba, Bree gemu și se lipi de el, dorind mai mult. Cu un icnet triumfător, îi ridică poalele rochiei ca să se strecoare pe sub ele, între picioare ei, spre locul acela care tânjea dureros după el, deja umed.

O parte din ea era șocată de intimitatea aceea subită. Dar și fascinată.

Iar fascinația avu câștig de cauză.

– Cred... cred că ar trebui să ne oprim, zise ea deloc convingătoare. S-ar putea... să fim văzuți.

– Bree, n-o să vină nimeni peste noi, îi șopti el, fără să-și despartă buzele de sânul ei. Pip stă de pază la poartă.

Răspunsul lui o șocă de-adevăratelea.

– Niall! strigă ea, depărtându-l de la sânul ei. Vrei să spui că ai plănuit toate astea?

– Am plănuit o discuție între patru ochi, răspunse el, cu o sclipire ghidușă în ochi. Asta este pur și simplu un... premiu neașteptat.

Un premiu? Ce neobrăzat!

– Nu meriți nici un premiu, nerușinatule...

Dar Niall îi acoperi gura cu un sărut atât de pătimașă, încât ea uită de tot și i se abandonă. Oh, ce mângâieri magice! Cu o mână îi frământă sânul umed, iar cu cealaltă își făcu loc printre cârlionți până descoperi carnea delicată.

Apoi o tachină și o frecă acolo jos ca un obraznic ce era.

– Iubita mea, te simt atât de fierbinte, îi șopti el printre sărutări. Și atât de udă, încât îmi e tare greu să mă abțin.

Simțindu-se liberă și nerușinată, Bree îi atinse ușor bărbăția prin pantaloni.

– Da, văd și eu cât de tare.

Niall se dezlipi de ea, vrând să o privească drept în ochi.

– Nu ești aceeași Bree pe care mi-o aminteam eu.

Pentru că el reușea cumva să scoată nerușinata din ea. Numai Dumnezeu știa cum.

– Te... deranjează? îl întrebă ea îmbujorându-se.

– Ai înnebunit? Nicidecum. Cu o privire complice își împinse șoldurile de mâna ei. Arată-mi tot ce ai învățat cât timp am fost plecat.

Cu siguranță, nu învățase asta. Reynold nu o încurajase niciodată să îl exploreze, astfel că se simți... scutită să facă astfel de lucruri

Scanned by CamScanner

necuviincioase. Pentru că fusese dintotdeauna curioasă. Își dorise dintotdeauna să atingă, să mângâie, să exploreze, însă Reynold nu se arătase niciodată de acord.

Pe când Niall era cât se poate de dornic. Se grăbi să își desfacă pantalonii ca să-i strecoare mâna înăuntru, după care reîncepu să o înnebunească cu propriile mâini.

Așa că începură să se exploreze unul pe celălalt, descoperindu-și zonele sensibile, bucurându-se de reacțiile de plăcere ale celuilalt.

Reacții din ce în ce mai evidente, căci cu cât îl mângâie mai mult, cu atât mădularul lui se făcu mai tare și mai gros până ce îi ieși din pantaloni, asemenea unui ogar care amușina ceva ce îi plăcea.

– Scumpa mea, vreau să fiu în tine, îi șopti el la ureche, sărutând-o pe gât. Chiar acum. Te implor.

– Ești... deja... în mine, îi răspunse ea, tachinându-l.

– Nu te sfii. Știi prea bine la ce mă refer.

Da, știa. Și, mai mult decât atât, și ea îl voia. Ceea ce era ciudat, căci nu îi plăcuse niciodată să facă dragoste cu soțul ei, astfel încât se îndoia că avea să simtă plăcere cu Niall, dar...

Niall îi prinse chipul între palme.

– Mă vrei sau nu, fetișcană nerușinată?

Nimeni n-o mai numise niciodată fetișcană. Și nici nerușinată. Dar descoperi că îi plăcea. O atâtă și mai mult, ar fi vrut să îl lase să i se dăruiască chiar aici, lipită de copacul acesta.

– Pentru că dacă nu vrei...

– Ba vreau, îi răspunse ea și văzu foamea pură de pe chipul lui, așa că adăugă cu duioșie: Te-am vrut dintotdeauna.

– Nu mai mult decât te vreau eu pe tine.

O prinse de după genunchi și îi încolăci picioarele în jurul șoldurilor sale, ca să o pătrundă.

Bree îl apucă de umeri. Dumnezeule! Ce mișcare... sâcâitoare. Tare. *Plăcută*. Se simți extraordinar, deși trecuse mai bine de un an de când fusese cu un bărbat. Știa din experiență că plăcerea aceea nu avea să dureze mult, că întregul act avea să devină obositor, dar pe moment era suficient.

– Dumnezeule, ești strâmtă ca o virgină, gâfâi el de plăcere.

O pătrunse și mai adânc, iar ea se înfioră. Nu se *simțea* ca o virgină. Nu simți durerea și jena aceea. Ba chiar i se păru perfect normal

Scanned by CamScanner

că îl lăsase pe Niall să facă dragoste cu ea sprijinită de un copac, poate pentru că fusese cândva atât de îndrăgostită de el.

Nu și acum, își zise ea, încercând să-și alunge astfel de gânduri. Nu se putea lăsa păcălită din nou de el. Era prea dureros la final.

– Ești bine? o întrebă el.

Întrebarea lui o luă prin surprindere, mai ales că simți cât era de încordat. Din experiența ei, bărbaților nu le păsa dacă femeia se simțea... confortabil.

– Da.

– Mă bucur, șopti el. Pentru că nu aș mai putea să-ți dau drumul acum pentru nimic în lume.

Abia dacă avu timp să se bucure de cuvintele lui, că el o sărută și o mângâie din nou, împingându-se cu mișcări energice care ar fi trebuit să o jeneze sau să o doară.

Dar cu cât se cufunda el mai adânc în ea, cu atât se înfierbânta ea mai mult. Apoi o suci, astfel că o pătrundea într-un fel necunoscut ei, excitând-o teribil. O făcu să aștepte dornică, flămândă, nerăbdătoare următoarea împingere copleșitoare.

– Dumnezeule, Bree, spuse el gâfâind, sunt sclavul tău.

– Foarte bine, îl șicană ea. Era și cazul.

– Ai grijă, nerușinato. Sau am să te fac eu pe *tine* sclava mea.

Deja o făcuse. Cu fiecare mișcare, nevoia ei creștea, strângându-i lanțurile care o subjugau de el și înfășurând-o în căldura sălbatică care era Niall excitat la maximum.

Ar fi putut la fel de bine să-i fi încătușat brațele în jurul gâtului său, căci oricum nu le putea da drumul. Cu cât se cufunda mai mult în ea, cu atât mai înrobită se simțea. Ca o cadână care se lăsa purtată de plăcere cu șeicul ei cel puternic și autoritar, și fiecare centimetru din trupul ei se simțea legat de el... parte din el... având nevoie de el.

Apoi sângele începu să-i fiarbă și inima să-i bubuie, iar ea simți că se îndreaptă spre ceva evaziv cum nu mai simțise niciodată. Fără să se mai poată controla, se cutremură și se arcui în brațele lui.

– Da, iubita mea, îi șopti el. Așa. Termină pentru mine. Termină *cu* mine.

În starea aceea febrilă, se întrebă în treacăt ce voia să termine, însă el continuă să o pătrundă cu disperare, iar ea se ridica sus, tot

Scanned by CamScanner

mai sus... și, brusc, de parcă ar fi țâșnit peste un deal, spre necunoscut, prinse stelele spre care se ridicase.

Iar Niall se mai cufundă pentru ultima oară și îi șopti numele cu buzele lipite de ale ei, iar stelele explodară peste ea, în interiorul ei, în jurul ei... făcând-o să plutească într-o mare de plăcere. Împreună cu el.

Scanned by CamScanner

Capitolul 10

Chiar dacă Niall îi eliberă picioarele ca să stea de una singură, refuză să îi dea drumul, nu era încă pregătit să o facă. Nu-i venea să creadă că o posedase ca pe o târfă, lipită de un copac, într-o grădină unde i-ar fi putut prinde oricine. Și nu-i venea să creadă că ea nu-l oprise.

Dar ar fi fost în stare să o facă din nou, fără nici o ezitare. Pentru că era vorba despre Bree. A lui, pentru totdeauna.

Îi sărută obrajii și pleoapele, savurând plăcerea de a fi cu ea după atâția ani.

Ea se foi în brațele lui.

– Ce a fost *asta?*

– Ce anume? o întrebă el. Ce am făcut?

– Nu, răspunse ea, îmbujorându-se. Ce... mi-ai făcut. Am... am trăit o senzație ciudată. De parcă aveam să leșin... sau să zbor... nu știu.

Oh!

– O senzație plăcută? întrebă el precaut.

– Ah, da! Când văzu că Niall începu să râdă, se grăbi să adauge: Adică am mai simțit ceva... asemănător, dar nu chiar...

Niall îi cuprinse chipul în palme.

– Să înțeleg că Trevor nu te-a făcut niciodată să termini.

– Să termin? Oh, la asta te refereai când mi-ai spus „Termină cu mine". Te refereai la sentimentul acela.

– Da. Atunci când se întâmplă, bărbatul... își lasă sămânța în tine. Iar când i se întâmplă unei femei, simte senzațiile acelea pe care le-ai simțit tu. Așa mi s-a spus și mie.

– Sămânța? zise ea panicată, dându-l la o parte, după care se depărtă câțiva pași ca să-și aranjeze rochia. Oh, Dumnezeule, poate că m-ai lăsat însărcinată! În lumina slabă a felinarelor, citi expresia

Scanned by CamScanner

de îngrijorare de pe chipul ei. Ai spus că există modalități prin care să evităm asta. Poți să...

– Îmi pare rău, scumpa mea – ar fi trebuit să ne ocupăm de asta înainte, acum e prea târziu, răspunse el, grăbindu-se să își încheie pantalonii. Era evident că nu aveau să o ia de la capăt. Nu am venit aici așteptându-mă să se ajungă la asta. Dar știu că ai fost căsătorită cu Trevor mai mulți ani înainte să rămâi însărcinată, așa că mă îndoiesc că o singură dată o să fie suficient ca să...

– Așa spun toți bărbații, zise ea, uitându-se urât la el. Însă adesea se dovedește că nu știu nimic, după care femeia rămâne însărcinată, iar ei dau bir cu fugiții.

– La naiba, știi prea bine că nu aș face una ca asta!

– Nu ar fi prima oară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu aș face niciodată una ca asta, dacă aș ști că ești însărcinată! Și, poți să crezi ce vrei, dar chiar am avut motive întemeiate să plec, zise el, apropiindu-se ușor de ea. Nu am de gând să mă cert cu tine, nu acum după ce tocmai am împărtășit cel mai magic moment din toată viața noastră.

Ea ridică privirea spre el, privindu-l cu duioșie.

– Chiar a fost magic, nu-i așa?

– Da, răspunse el, zâmbindu-i. Ar trebui să repetăm isprava.

Bree făcu un pas în spate, vizibil îngrijorată.

– Nu cred că ar fi înțelept.

– De ce nu?

– Pentru că nu pot să fiu amanta ta, Niall.

– Nu-ți cer să fii amanta mea, zise el, uitându-se lung la ea. Hai să ne căsătorim, să transformăm situația asta într-o logodnă adevărată. Eu chiar am nevoie de o soție, iar tu...

– Nu *vreau* să mă căsătoresc cu tine! strigă ea.

Răspunsul ei îl răni ca tăișul unui cuțit.

– Ah, reuși el să rostească.

– De ce nu vrei să înțelegi? Nu pot s-o iau de la capăt. Mi-ai frânt inima prima oară când am fost împreună. Nu e corect să... să vii acum, șapte ani mai târziu, și să te aștepți să o luăm de la capăt, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Niall se abținu cu greu să nu o ia din nou în brațe și să o sărute nebunește.

– Ai pe altcineva?

Scanned by CamScanner

– Bineînțeles că nu.

– Atunci ești pur și simplu speriată. Și nu văd de ce ar trebui să ne lăsăm îngrădiți de teama aceasta.

– Nu e teamă, ci precauție. Și am motivele mele. Știi și tu că ne-am schimbat, suntem alți oameni. Am fost deja căsătorită cu un bărbat care se purta cu mine de parcă aș fi fost un tablou al lui Botticelli, nu vreau să repet experiența. În plus, fiul meu este moștenitorul lui și nu pot să mă leg de cineva fără să mă gândesc la ce ar presupune asta pentru el. Mai ales cu un bărbat care încă are secrete, care în continuare nu vrea să...

– Ascultă-mă, o întrerupse el, tot ce te rog e să-mi dai o ultimă șansă. Ai dreptate. Suntem alți oameni. Dar nu atât de diferiți încă să nu simtă ce simțim noi unul pentru celălalt. Așa că, de ce să nu o luăm pas cu pas? Hai să continuăm să ne prefacem că suntem logodiți, dar să profităm de această ocazie și să te curtez. Ca să ajungem să ne cunoaște din nou.

Bree îl privi suspicioasă.

– Asta e o nouă încercare de-a ta de a mă convinge să continui să mă implic în planul lui Lord Fulkham?

– La naiba, nu are nimic de-a face cu – începu el, dar se abținu, să nu vorbească la nervi.

Îl șicana intenționat. Pentru că încă nu avea încredere în el și îi era teamă că avea să-i frângă inima. Și adevărul era că nici el nu era pe deplin convins în privința ei.

Un motiv în plus pentru care să petreacă mai mult timp împreună. Așa că se strădui să-și păstreze cumpătul și să nu răspundă provocărilor ei.

– Nu dau doi bani pe planul lui Fulkham. Dacă pe tine nu te interesează dacă o fi ca tatăl tău să ajungă la spânzurătoare, pe mine cu atât mai puțin, mai ales după tot ce ți-a făcut. Îi luă mâna și i-o sărută. Dar chiar și dacă refuzi să-l ajuți pe Fulkham, eu tot o să te curtez. Bree, să știi că de data asta nu am să mai plec de lângă tine, îi zise el. Decât dacă asta e ceea ce-ți dorești tu cu adevărat, și în cazul ăsta, o să-ți respect dorința. Dar nu cred că vrei să plec. Faptul că ea nu se grăbi să-l refuze, îi dădu și mai mult avânt. Nu vezi? Avem o ocazie extraordinară. Lumea deja ne crede logodiți. Prin urmare, pot să te curtez fără să trezim suspiciuni. Dacă lucrurile n-o să meargă

Scanned by CamScanner

bine, poți să mă părăsești, așa cum intenționai oricum să o faci. Poți să fugi la moșia ta și să te ascunzi de mine și de restul lumii. Dar dacă reușim să reaprindem flacăra, nu crezi că merită să încercăm? O trase mai aproape. Dacă vei ajunge să ai încredere în mine...

– Ca să-mi frângi inima data viitoare când decizi să... să provoci pe cineva la duel și apoi să fugi din țară?

Răspunsul ei neașteptat îl făcu să izbucnească în râs.

– Scumpa mea, n-o să mai fie nici un duel, răspunse el. Decât dacă o fi să mă duelez pentru tine, iar în cazul ăsta o să poți veni cu mine.

Se uită pieziș la el.

– Și ai vrea să-l iau și pe fiul meu cu mine, nu? Să îi risc moștenirea? Să îl despart de familia lui?

La naiba!

– Ai dreptate, am făcut o glumă proastă. Ce vreau să spun e că...

– Ce vrei să spui e că nu te-ai oprit o clipă să te gândești la viața *mea*, la situația *mea*. Tu vrei să o luăm de la capăt de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar *eu* am trecut prin multe. M-am schimbat. Nu cred că înțelegi cât de mult m-am schimbat.

– Atunci lasă-mă să aflu. Ce e așa de rău în asta? Că am putea să ne îndrăgostim din nou unul de celălalt? Mie nu mi se pare atât de groaznic.

– Bineînțeles că nu. Dragostea nu înseamnă același lucru pentru un *bărbat*, zise ea, arătând ciudat cu degetul spre pantalonii lui. Pentru bărbați e vorba doar despre asta. Pentru femei...

– Eu nu cred că femeile sunt chiar atât de diferite de bărbați. Bree, nu am reușit niciodată să te uit, și asta fără să te fi avut în patul meu. Nu a fost clipă în care să nu-mi fie dor de tine. Și îndrăznesc să spun că și tu simți la fel. La urma urmei, nu ai învățat niciodată să-l iubești pe Trevor.

– Nu, dar am încercat. Am încercat din greu, răspunse ea, eliberându-se din strânsoarea lui și îndreptându-se spre un platan. Te-ai gândit vreo clipă că poate inima mea este... sfâșiată pe vecie, motiv pentru care nu am reușit niciodată să-l iubesc pe soțul meu? Că după cât m-am chinuit să mi te scot din inimă, nu mai e loc pentru tine – și pentru nimeni altcineva?

Scanned by CamScanner

Niall refuză să o lase să vadă cât de profund îl răneau cuvintele ei.

– Nu, nu m-am gândit la asta pentru că e absurd.

– Tocmai asta e problema, răspunse Bree cu un zâmbet trist. Tu chiar crezi că sunt absurdă. Dar poate că te înșeli.

Dintr-odată se auzi o voce din depărtare.

– Brilliana? Tu ești?

Lady Pensworth. La naiba!

Bree îi aruncă o privire temătoare.

– Sosesc imediat, mătușă Agatha! strigă ea.

Urmă o pauză lungă, după care bătrâna răspunse:

– Bine. Dar să nu întârzii.

Bree se apropie de el și îi șopti:

– Trebuie să plec, căci altfel e în stare să îl ia la întrebări pe servitorul tău până scoate tot adevărul de la el, după care o cred în stare să dea buzna peste noi.

Niall o prinse de braț.

– Bree, promite-mi că ai să te gândești la ce ți-am spus. Până mâine ai timp să iei o hotărâre. Când văzu că dădea semne să se împotrivească, adăugă: Te voi curta într-o manieră respectabilă. Fără alte încercări de a ne culca împreună.

Bree nu se putu abține să nu râdă.

– Chiar crezi că te poți ține de promisiune?

– Sunt în stare de orice pentru o a doua șansă.

Răspunsul lui înlătură orice urmă de amuzament. O văzu pierdută, nesigură. Era de înțeles. Dar asta nu însemna că trebuia să ia reticența ca fiind ultimul ei cuvânt.

Știa că nu avea s-o mai rănească niciodată. Tot ce rămânea de făcut era să o convingă și pe ea.

– O să-ți dau un răspuns cât de repede pot, zise ea. Dar acum chiar trebuie să plec.

Iar de data aceasta o lăsă să plece. Nu pentru că dorea, ci pentru că nu avea încotro.

Dar mult după ce o văzu dispărând printre copaci, el rămase acolo, analizând tot ce-și spuseseră, și își dădu seama că nici măcar nu luase în calcul propriile sentimente. Se aruncase cu capul înainte,

Scanned by CamScanner

ca de obicei, cu ochii ațintiți asupra premiului, fără să reflecteze propriu-zis dacă era premiul dorit.

Petrecuse o singură zi în compania ei – și poate că era într-adevăr altă femeie. Părea mult mai precaută în privința sentimentelor. Iar el își dorea o soție care să-l iubească pasional.

Și dacă, Doamne ferește, nu mai putea să-l iubească?

Pufni. Nu era vorba despre iubire. Asta era prea puțin important. Încercase cândva drumul acela și aproape că fusese distrus. Dragostea era la fel de periculoasă ca războiul și deja pătimise destul din cauza lor. Își dorea o soție care să-i ofere liniște și pace. Copii. O viață frumoasă.

Și, da, pasiune. Iar cu Bree nu ducea lipsă de asta.

Dar oare avea să fie suficient? Poate nu și pentru ea, mai ales dacă toți anii aceia petrecuți alături de Trevor o întorseseră pentru totdeauna împotriva ideii de căsătorie.

Nu, așa ceva era imposibil. La urma urmei, toate femeile visau să se căsătorească, nu? Pur și simplu era încă supărată pe el, crezând că se duelase de dragul unei amante. Informație pe care o primise de la tatăl său.

Se cutremură. Trebuia să accepte asta dacă voia să aibă încredere în ea.

Cât despre convingerea ei că o înșelase cu o altă femeie, știa prea bine că nu avea să aibă niciodată încredere deplină în *el* fără să afle adevărul.

Își duse mâinile la cap. Nu avea să fie o situație deloc ușoară. Ar putea să-l întrebe pe Edwin despre starea de spirit a Clarissei. Potrivit lui Warren, Edwin știa despre viol și despre duel, așa că nu ar fi fost nici o problemă.

Da, acesta era următorul pas. Urma să meargă să stea de vorbă cu Edwin de dimineață, să-l întrebe dacă era o idee bună să discute cu Clarissa fără să-i pună sarcina în pericol.

– Domnule, să știți că nu i-am spus nimic.

Niall ridică privirea și îl zări pe Pip.

– Cui?

– Lui Lady Pensworth. Am făcut pe prostul când m-a întrebat cu cine stătea de vorbă doamna Trevor.

Asta îl făcu pe Niall să râdă.

Scanned by CamScanner

– Crede-mă, o să afle singură cât de curând. Lady Pensworth este foarte perspicace, zise el, oferindu-i băiatului o guinee, iar acesta făcu ochii cât cepele. Spune-i șefului tău că îi mulțumesc pentru ajutor. Și că am reușit să duc planul la bun sfârșit.

Cel puțin, așa spera el.

– Pot să vă mai ajut cu ceva?

– Doar dacă poți să-mi spui care dintre ferestrele acestea sunt de la dormitorul doamnei Trevor. M-ar ajuta mult să ajung la ea fără să dau ochii cu Lady Pensworth. Și lua în calcul și varianta de a arunca pietricele în fereastra ei data viitoare când voia să-i vorbească.

– Îmi pare rău, domnule, nu știu. Dar pot să aflu. Pentru încă o guinee, zise el.

Niall începu să râdă.

– Obraznicule. Bine, atunci, vezi ce afli, răspunse el, scoțând încă o guinee din buzunar, dar fără să se grăbească să i-o dea. Dar fii cu băgare de seamă, m-ai înțeles? Dacă treaba asta ajunge la urechile lui Lady Pensworth, o să-mi creezi și mai multe probleme.

– Domnule, pot să vă asigur că știu să fiu discret, răspunse Pip ofensat. La urma urmei, lucrez pentru Lord Fulkham.

– Ai și tu dreptate. Iar asta îi dădu o nouă idee. Uite-ți banii și o să primești încă pe atât dacă te interesezi de tot ce a reușit să afle șeful tău din Debrett despre un bărbat pe nume Sir Kenneth Whiting și să vii să-mi spui și mie la Star and Garter la ora zece.

– Am înțeles, domnule. Așa am să fac.

– Asta e tot. Mulțumesc.

Iar băiatul se grăbi să plece.

Era în avantajul lui să se arunce în joc înarmat cu cât mai multe informații. Pentru că dacă Sir Kenneth Whiting chiar era rudă cu Joseph Whiting...

Toate la rândul lor.

Brilliana ar fi trebuit deja să știe că din secunda în care ieșea pe poartă, mătușa ei avea să o aștepte acolo.

– L-am întrebat pe lacheu despre tine și mi-a spus că ai ieșit la plimbare cu cineva în timp ce eu dormeam, îi zise femeia pe un ton vizibil dezaprobator. Deci, cu cine te-ai întâlnit în parc?

Scanned by CamScanner

– Sper că ți-ai dat deja seama că sunt o femeie în toată firea și nu o fetiță pe băncile școlii, răspunse Brilliana iritată. Pot să mă întâlnesc cu oricine am eu chef. Pentru numele lui Dumnezeu, doar sunt logodită cu...

– Și tocmai din acest motiv nu ai ce căuta să te întâlnești cu Lord Fulkham.

– Lord Fulkham? se miră Bree. Ce te face să crezi că...

– Servitorul meu mi-a spus că l-a recunoscut pe băiatul în livrea ca fiind angajatul lui Lord Fulkham.

Brilliana chiar nu se putu abține – după tot ce se întâmplase mai devreme, faptul că Niall avusese ideea să se folosească de servitorul baronului ca să nu îi trezească suspiciuni o făcu să izbucnească în râs.

– Draga mea, nu știu de ce râzi, mie nu mi se pare deloc amuzant, zise mătușa Agatha, uitându-se lung la ea. Sper că nu ai ceva cu fiecare din ei, nu?

Asta o făcu pe Brilliana să râdă cu și mai multă poftă. Mătușa Agatha se încruntă la ea, iar Brilliana se strădui să nu mai chicotească.

– Nu, nu, răspunse ea, înecându-se. Nicidecum... te rog să mă crezi.

De-abia dacă putea să-i țină piept animalului de Niall, darămite să aibă ceva de-a face și cu Fulkham.

– Și atunci, ce treabă avea Lord Fulkham cu tine?

Oh, Dumnezeule, ce răspuns să-i dea? Poate o versiune a adevărului?

– În primul rând, nu m-am întâlnit cu Lord Fulkham, ci cu Niall. Eu și logodnicul meu am avut o mică ceartă în după-amiaza asta, așa că știa că aș fi refuzat să-l văd. Prin urmare, l-a rugat pe Lord Fulkham să-mi scrie o scrisoare prin care acesta să mă invite la o plimbare în parc și l-a trimis pe servitorul lui să-mi aducă scrisoarea, tocmai ca să mă facă să cred că urma să mă întâlnesc cu Lord Fulkham.

– Și atunci, de ce te-ai dus la întâlnire? Nu ți s-a părut ciudat că Lord Fulkham te-a chemat la o întâlnire între patru ochi, în loc să vină la noi acasă, ca un bărbat respectabil?

Scanned by CamScanner

La naiba! Nu îi putea dezvălui mătușii Agatha adevăratul motiv pentru care Lord Fulkham ar fi vrut să stea de vorbă cu ea între patru ochi.

– Lord Fulkham mi-a spus că nu voia ca vecinilor noștri să li se pară ciudat că primesc vizita unui bărbat când abia m-am logodit.

– Și tu l-ai crezut.

– Ce motiv aș fi avut să n-o fac? Bree continuă să evite privirea mătușii sale în timp ce îi îndruga toate aceste baliverne și se grăbi să urce treptele casei. Am presupus că e pur și simplu extrem de precaut. La urma urmei, știi și tu că e un membru important al guvernului.

– Hmm, bombăni mătușa Agatha care, în mod surprinzător pentru o femeie de vârsta ei, reuși să țină pasul cu ea. Și Lord Margrave ce voia?

– Să-și ceară scuze, bineînțeles.

– Și i-a luat ceva timp să o facă, spuse mătușa ei pe un ton acid.

Brilliana aproape că se împiedică.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Lacheul mi-a spus că ai plecat de acasă acum mai bine de o jumătate de oră.

Brilliana se făcu rumenă în obraji și încercă cu disperare să se gândească la un răspuns.

– Ei bine, crede-mă că nu a *început* direct cu scuzele de rigoare. Mai întâi a încercat să... pună capăt discuției de mai devreme.

– Nici nu mă miră. Chiar mă întrebam cum avea să reacționeze odată ce avea să afle adevărul.

Brilliana se opri la capătul treptelor.

– Adevărul?

– Despre tatăl tău. Despre tot ce ți-a făcut.

– Oh, da, desigur, răspunse Brilliana, dându-și seama că uitase complet tot ce discutase cu mătușa ei în ziua respectivă.

– Presupun că din cauza *asta* v-ați certat, nu? Parcă urma să-i spui. Sau te-ai înmuiat toată când l-ai văzut pe Sir Oswald și ai hotărât să dai uitării trecutul?

– Nici pe departe.

– Foarte bine, foarte bine. Nici n-ar trebui să o faci.

Scanned by CamScanner

Sperând să încheie cât mai curând discuția aceasta, Brilliana se grăbi să intre în casă, însă mătușa Agatha nu o scăpă o clipă din ochi și o prinse din urmă în holul de la intrare, înainte să apuce să urce la etaj.

– Și ce a avut Lord Margrave de spus când i-ai povestit despre neisprăvitul ăla?

Oh, Dumnezeule, chiar nu avea să termine niciodată interogatoriul acela? Ce să-i răspundă? Mătușa Agatha nu ar fi fost niciodată de acord să o vadă făcând pace cu tatăl ei. Cu toate astea, ea și Niall nu aveau altă variantă decât să-și continue planul.

Tocmai își dădu seama că nu îi spusese clar lui Niall că intenționa să continue cu planul lor. Ci doar că o să se mai gândească.

Dar prin asta se referise, de fapt, că încă se mai gândea dacă să-l lase sau nu să o curteze. Pentru că adevărul era că deja luase o hotărâse în privința tatălui său. Nu avea nici un rost să pretindă că putea să uite de el și să-l trimită la spânzurătoare, nu dacă exista o modalitate prin care să evite asta. După ce văzuse cât era de bolnav, după ce își exprimase dorința de a-l cunoaște pe Silas, adevărul era că se înmuiase *cumva*.

La naiba cu Lord Fulkham care o pusese în situația asta ingrată. În urmă cu atâția ani reușise să dea uitării orice sentimente față de *papa* – și Niall –, iar acum afurisitul acesta de ministru adjunct o forța să treacă din nou prin asta.

– Deci? insistă mătușa. Ce a avut Lord Margrave de spus când i-ai povestit?

Brilliana ar fi dat orice să mintă cu mai multă ușurință. Dar nu avea nici o șansă în fața mătușii Agatha.

– Niall mi-a spus că, deși nu vede deloc cu ochi buni faptele tatei, acesta rămâne în continuare bunicul lui Silas și că e important să rămână aproape de familie.

Mătușa Agatha pufni:

– Atunci nici nu mă mir că v-ați certat. Sper că ai rămas tare pe poziții.

Oh, Dumnezeule!

– De fapt, odată ce Niall mi-a explicat punctul lui de vedere, l-am înțeles. Mi-a mărturisit că după ani întregi în care el însuși a stat

Scanned by CamScanner

departe de familia lui, acum îi apreciază și mai mult. La urma urmei, sângele apă nu se face.

– Dar omul rău tot rău e, răspunse mătușa ei. În plus, logodnicul tău este sigurul vinovat pentru că „a stat departe de familia lui". El este cel care s-a duelat. Și pentru ce? Gurile rele spun că pentru o femeie.

Brilliana se crispă.

– Ai auzit și tu?

Mătușa Agatha o cercetă cu luare aminte.

– Oare din cauza ta?

– Nu. Și nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse ea.

Mătușa se încruntă.

– În ultima perioadă nu ai deloc chef de vorbă. Logodna asta pare să te țină ca pe ace.

Prea puțin spus.

– Nu vreau să stăm acum de vorbă despre asta pentru că nu avem timp, dacă vrem să mergem la bal.

Răspunsul ei o luă prin surprindere pe mătușa Agatha.

– Vrei să spui că mergem la bal?

– Dacă te simți mai bine.

– A fost doar o mică durere de cap, zise ea irascibilă. Doar că m-am gândit că poate ai *prefera* să nu mergi, acum că te-ai logodit. Sau vine și Margrave?

– El nu a fost invitat, minți ea. Așa că bineînțeles că vreau să mergem. Odată ce ne căsătorim, ne vom retrage la moșia de la țară și n-o să mai pot participa la nici un bal. Așa că vreau să profit cât încă mai am timp.

Acestea fiind spuse, porni în grabă spre camera ei, disperată să scape de întrebările iscoditoare ale mătușii Agatha. Cum i-ar fi putut spuse că Niall refuza să îi mărturisească motivul pentru care se duelase? Că refuzul o enerva teribil?

Într-adevăr, era principala ei reținere ca să accepte propunerea lui de a o curta. Dar oare *cum* își imagina că ea avea să fie de acord cu planul lui, când încă îi ascundea atât de multe?

Se aștepta să o facă pentru că știa cât de slabă era în prezența lui, își zise nervoasă. Și, Dumnezeule, câte dreptate avea. Încă nu-i

Scanned by CamScanner

venea să creadă cât de minunat de indecent fusese să fie sedusă, lipită de un copac, de un desfrânat.

Ei bine, nu mai conta. Refuza să îl *lase* să conteze. Trebuia să ia în calcul alte aspecte în decizia ei. Trebuia să se gândească la Silas și la Camden Hall. Trebuia să fie absolut sigură că putea să-i facă loc lui Niall în viața ei înainte să-i accepte cererea.

Pentru că dacă hotăra că nu era cazul, nu avea altă variantă decât să pună punct jocurilor de seducție. Oricât de *ispititoare* ar fi fost ele.

Scanned by CamScanner

Capitolul 11

Niall era în barul din hanul Star and Garter, studiindu-și cărțile de joc. Erau perfecte. Doar că până acum Sir Oswald nu îl impresionase prin abilitatea lui de a aprecia o mână bună. Nici nu era de mirare că obișnuia să piardă mai mereu.

Întrebarea era dacă se folosea de afacerea cu bani falși ca să se mențină pe linia de plutire.

– Deci, Sir Oswald? întrebă domnul Raines. Cât pariezi?

– Lasă-mă puțin. Mă gândesc.

Ceea ce nu se întâmpla prea des, din câte observă Niall.

Sir Kenneth se așeză confortabil în scaun.

– Margrave, ești bun să îți convingi partenerul să se miște mai cu viață?

– De ce? întrebă Niall. Te grăbești undeva?

Pip venise mai devreme să îi dea raportul. Sir Kenneth era văr de-al doilea cu căpitanul Joseph Whiting. Ceea ce îl făcu pe Niall să-l antipatizeze de la bun început.

– Așa, pune-l tu la punct, Margrave, zise Sir Oswald. Unii dintre noi preferă să nu se grăbească la jocul de cărți.

Niall se abținu să nu îi spună că, deși își lua mai mult timp, nu părea să-i ajute deloc jocul. Și îl făcu să aibă îndoieli că individul acesta s-ar fi putut afla în spatele afacerii ilegale. Categoric nu era din cale afară de isteț.

În cele din urmă Sir Oswald licită, fiind urmat de ceilalți jucători. Niall speră din tot sufletul că partenerul său mizase pe cărțile pe care le avea în mână, și nu pe noroc chior. Deocamdată nu câștigaseră împotriva lui Raines și Kenneth.

Sir Oswald era un jucător inconstant, neatent și impulsiv. Câteodată avea o sclipire de moment. Alteori se prăbușea ca un bolovan, trăgându-și și partenerul după el. Slavă Domnului că Niall nu era

Scanned by CamScanner

pe cât de nepriceput pretinsese a fi, altfel ar fi pierdut mulți bani din cauza lui Sir Oswald.

În schimb, Raines se dovedise un jucător iscusit și atent. Chiar părea să îi lipsească tipul acela de caracter nesăbuit pe care Niall l-ar fi crezut obligatoriu pentru un falsificator. Totodată, un individ inteligent ar fi știut să-și ascundă adevăratul caracter, iar lui Raines chiar părea să-i meargă mintea.

Cel pe care nu reuși în nici un fel să-l ghicească era Sir Kenneth. Jocul baronetului era extrem de variabil... la fel și personalitatea lui. Era genul de bărbat enigmatic, pe puțin.

– Sir Kenneth, începu Niall, hotărât să nu meargă cu ascunzișuri, înțeleg că ești vărul căpitanului Joseph Whiting.

– Da, răspunse Sir Kenneth ușor confuz. De unde... dădu el să întrebe, după care se lumină la față. Ah, așa e, am uitat. Tu ești cel care s-a duelat cu vărul meu acum câțiva ani.

Niall încuviință, așteptând să vadă reacția lui Sir Kenneth.

– De ce v-ați duelat? întrebă acesta.

– Nu știi? răspunse Niall.

– Am auzit că din cauza unei amante comune, spuse el, fără să pară prea interesat.

Niall se abținu să nu pufnească. Oare zvonul acela infam chiar străbătuse Anglia în lung și-n lat?

– Deși sunt sigur că ar fi putut fi o mulțime de alte motive la mijloc, continuă Sir Kenneth. Joseph era un neisprăvit. Aproape că l-am provocat și eu o dată la duel.

– Chiar așa? întrebă Niall surprins.

– A necăjit-o pe sora mea mai mare, pentru numele lui Dumnezeu! A încercat s-o sărute chiar în casa noastră, explică el, aranjându-și cărțile. Iar sora mea i s-a plâns mamei care i-a interzis să ne mai treacă pragul.

– Foarte bine a făcut, zise Niall, deja încordat. Nu voia ca Sir Kenneth să facă vreo legătură între sora lui și Clarissa.

Dar Sir Kenneth nu păru să-și dea seama de nimic.

– Individul ăla nu reușea niciodată să-și țină mădularul în pantaloni.

Mare dreptate avea.

Scanned by CamScanner

– Așa sunt unii bărbați, zise Raines. Iar cei care nu sunt așa, presupun că noi, ceilalți, suntem la fel.

„La fel presupun și unele femei."

Nu, nu era corect. Având în vedere toate zvonurile acelea, era oare de mirare că Bree crezuse că Niall o trădase? La urma urmei, *chiar* se duelase de dragul unei femei. Doar că nu genul de femeie la care se gândea ea.

– Doar că sora mea avea cincisprezece ani la vremea respectivă, continuă Sir Kenneth. Ce naiba o fi fost în mintea lui? întrebă el, amestecând cărțile. Pentru numele lui Dumnezeu, cine se aprinde după o școlăriță? Sincer, eu prefer o femeie cu mai multă experiență. O cipriotă, o nevastă plictisită, o văduvă veselă, zise el, aruncându-i partenerului său o privire complice. Și nu-i așa că nu sunt singurul cu astfel de preferințe, Raines?

Raines îl privi încordat.

– Nu știu la ce te referi.

– Da, cum să nu, zise Sir Kenneth cu un surâs viclean. Deci, sunt doar eu în situația asta.

– Jucăm sau ce facem aici? spuse nervos Sir Oswald. Sir Kenneth, e rândul tău.

– Da, desigur, răspunse baronul și dădu o carte jos.

Jocul continuă, iar Niall își îndreptă atenția asupra lui Raines.

– De cât timp vii aici?

– De vreo doi ani, poate mai mult, răspunse el. Îmi place să joc. Mă ajută să-mi iau mintea de la... probleme.

Niall se întrebă despre ce fel de probleme ar fi putut fi vorba.

– Mărturisesc că și eu am o slăbiciune pentru jocul de cărți, zise el, încercând să-și dezvolte rolul. Nu pot sta departe de masa de joc.

– Exact! strigă Sir Oswald. Te simți bine la masa de joc. Și poți să faci și bani frumoși.

– Doar cei care câștigă, zise Sir Kenneth. Personal, nu-mi place să pierd.

Hmm. Poate că Sir Kenneth era hotărât să câștige cu orice preț. Iar genul de bărbat care nu s-ar fi dat în lături să trișeze era și genul de bărbat dispus să-și plătească datoriile cu bancnote falsificate.

Niall își propuse să stea cu ochii pe jocul baronetului.

Scanned by CamScanner

– Înțeleg că ai ajuns de curând în oraș, Sir Kenneth. Ce te aduce aici tocmai vara, în afară de această ultimă întrunire neașteptată a Parlamentului?

– Sezonul următor sora mea mai mică își va face debutul în societate, așa că am venit să particip la întrunire și să le însoțesc pe ea și pe mama la cumpărături pentru baluri.

– Sună costisitor, zise Niall.

– Este, dar nu mă deranjează. Ea e ultima dintre cele trei surori încă necăsătorită, așa că nu mă dau în lături de la nimic ca să mă asigur că o să-și găsească un soț bun. Dar sunt sigur că n-o să fie greu. Este genul de fată pe care orice bărbat și-ar dori-o de soție.

– Chiar așa? întrebă Niall. La ce te referi?

– Frumoasă. Dornică să facă pe plac. Cuviincioasă.

Oh, dar asta deja nu i se mai părea atât de interesant lui Niall ca altădată. Acum că avusese de-a face cu o femeie ceva mai năbădăioasă, își dădu seama că îi plăcea provocarea unei femei cu personalitate.

– Carevasăzică, acesta este genul de soție de care ești și tu interesat? întrebă el.

– Momentan, nu-mi caut soție – cel puțin până nu mă asigur că totul e în regulă cu sora mea. Totodată, zise Sir Kenneth rânjind, dacă aș fi și eu în situația *ta*, poate că n-aș sta pe gânduri.

– La ce te referi? întrebă Niall încordat.

– Ei bine, ai numai avantaje. O tânără frumoasă care este și o văduvă cu experiență și avere. Cireașa de pe tort, dacă mă întrebi pe mine, spuse el, rânjind pe deasupra cărților de joc. Prima oară când am văzut-o pe doamna Trevor, m-am gândit și eu să intru în joc. Dar mi-ai luat-o înainte. Dacă aș fi în locul tău, nu aș scăpa-o niciodată din ochi. Dacă hotărăști vreodată să te descotorosești de ea, burlacii o să facă coadă de aici până la Almack ca să pună mâna pe mânza ta.

Niall se abținu să îi spună să înceteze cu comentariile la adresa „mânzei" sale – că nici un burlac nu se mai putea apropia acum de ea. În schimb, interpretă comentariul lui ca pe un indiciu al personalității sale.

Scanned by CamScanner

Și cât de ciudat că nu se ferea să vorbească astfel chiar de față cu tatăl fetei. Oare Sir Kenneth avusese în plan să se însoare cu ea ca să continue afacerea cu Sir Oswald?

–Vezi ce spui, răbufni Sir Oswald. Nu-mi place cum vorbești despre fiica mea.

–Ai o fiică? întrebă Sir Kenneth, vizibil șocat.

Iată *adevăratul* motiv pentru care individul nu se ferise să vorbească astfel. Ceea ce însemna că baronetul nu căuta să se apropie de Sir Oswald. Asta nu însemna că nu putea fi falsificatorul de bani, dar era un motiv în minus.

Sir Oswald trânti o carte pe masă.

–Ți-am spus că l-am invitat pe Lord Margrave să ni se alăture pentru că o să fie ginerele meu.

–Mi-e teamă că nu eram atent, zise Sir Kenneth. Încercam să-i atrag atenția fetei de la bar.

Sir Oswald nu părea prea mulțumit de răspunsul lui.

–Stai tu liniștit că fiica mea e oricum prea bună pentru *tine*, sir.

Tonul vehement din glasul lui Sir Oswald îl luă pe Niall prin surprindere. Poate că nu era chiar atât de dezinteresat de soarta lui Bree pe cât părea.

–Sir Oswald, te rog să mă ierți, spuse Sir Kenneth pe un ton prea puțin convingător. Sincer să fiu, nu am crezut că ai copii. Nu te-am auzit vreodată vorbind despre fiica sau despre soția dumitale.

–Răposata mea soție, mormăi Sir Oswald, cu privirea ațintită asupra cărților. Și să știi că nu e musai ca un bărbat să vorbească toată ziua bună ziua despre familia lui. Nu înseamnă nimic.

După acest episod, Sir Oswald se arătă morocănos, Sir Kenneth, rușinat, iar Raines era prea ocupat să se concentreze asupra jocului, așa că Niall nu mai reuși să dirijeze discuția astfel încât să-și facă o idee despre cine era creierul operațiunii.

Dar avu grijă să lase mici semne sau să rupă pe alocuri bancnotele cu care pariase, ca să le deosebească la final de celelalte. După care încercă din răsputeri să câștige – ceea ce nu era deloc ușor avându-l drept partener pe Sir Oswald –, astfel încât să aibă timp să cerceteze îndeaproape bancnotele mai târziu.

Slavă Domnului, pe la jumătatea jocului norocul le surâse și lor, iar Sir Oswald păru să acorde mai multă atenție cărților sale,

Scanned by CamScanner

încercând parcă să îl impresioneze pe Niall. Ceea ce părea plauzibil, având în vedere că individul acesta tocmai recunoscuse că nu obișnuia să vorbească despre fiica sa de față cu amicii săi.

Câteva ore mai târziu, Niall și Sir Oswald reușiseră deja să strângă două sute de lire. Iar după ce prietenii lui căzură de acord că acela avea să fie ultimul joc, Niall și partenerul lui aveau să plece cu mulți bani în buzunare.

– Măi să fie, zise Sir Oswald după ce Niall câștigă ultima mână. Margrave, de acum înainte *tu* ar trebui să fii partenerul meu. Se vede treaba că norocul e de partea ta.

– La drept vorbind, Sir Oswald, interveni Sir Kenneth, e și *destul* de priceput.

– Cu atât mai bine, răspunse bătrânul. Un jucător iscusit și pe deasupra *și* norocos. După care se apropie ușor de Niall. Promite-mi că vii să joci cu mine și mâine-seară. Pitford oricum o să vrea să joace cu Whiting.

– Și cum rămâne cu mine și cu Dunsleigh? întrebă Raines. O să-l alegi pe Margrave în locul unuia din noi?

– Și Pitford l-a ales pe vărul lui, în locul meu, ripostă Sir Oswald, prea puțin preocupat. Mi se pare corect ca voi doi să stați pe tușă și să mă lăsați să joc împreună cu ginerele meu. Ce zici, Margrave?

– Nu aș vrea să deranjez, minți el.

– Nu pleca urechea la Raines, zise Sir Oswald. Nu deranjezi pe nimeni. Dacă nu vrea să stea pe tușă, atunci să joace cu Sir Kenneth, iar ceilalți se pot uita la noi cum jucăm. Așa și merită, dacă tot ne-au lăsat baltă în seara asta.

– Prea bine, bătrâne, zise Raines iritat. Poți să joci cu Margrave dacă asta vrei. Presupun că e mai bine așa decât să te tot aud plângându-te că n-ai câștigat.

Conversația devenea din ce în ce mai interesantă. Oare pe Raines îl deranja să fie dat la o parte de Niall sau că pierdea șansa de a-și distribui bancnotele false?

Niall nu avea de unde să știe până nu apuca să analizeze îndeaproape câștigurile din seara aceea. În ciuda sumei modice, oala era plină cu fel de fel de bancnote pe care Niall să le cerceteze. Avea bani de la fiecare, alături de cel puțin o bancnotă de cincizeci de lire și câteva de câte douăzeci.

Scanned by CamScanner

Din păcate, Niall nu avu încotro decât să-și împartă câștigul cu Sir Oswald, dar venise pregătit. Cu multă îndemânare reuși să înlocuiască unele bancnote din cele pe care le câștigase cu bani adevărați, înainte de a le împărți cu Sir Oswald.

Niall rămase cu ochii în patru să vadă dacă ceilalți îi observară mișcarea, dar nimeni nu păru să o facă, nici măcar Sir Oswald, care îndesă banii adevărați în buzunar, fără ca măcar să se uite la ei. Asta îl puse și mai mult pe Niall pe gânduri, întrebându-se dacă Sir Oswald își dăduse măcar seama că folosise bancnote falsificate în tot acest timp.

Totodată, poate că nici măcar nu avea să găsească vreo bancnotă falsă. Ceea ce însemna că totul fusese în zadar.

Dar nu îl deranja prea tare dacă investigația avea să dureze ceva mai mult. Căci asta însemna mai mult timp în care să o curteze pe Bree, iar el avea nevoie de cât mai mult timp.

Asta dacă Bree *accepta* să se lase curtată. Pentru că nu părea prea încântată de idee.

Asta îl puse pe gânduri. Majoritatea femeilor ar fi dat orice să fie curtate de un conte.

Dar Bree fusese dintotdeauna altfel. Așa că poate că făcuse din nou prea multe presupuneri în legătură cu sentimentele ei. Poate că mariajul ei, așa precar cum fusese, o făcuse să fie mai precaută când vedea vorba despre căsătorie.

Nu mai conta. Nu avea de gând să lase lucrurile așa. Avea să găsească o modalitate prin care să o facă să se răzgândească, să o facă să înțeleagă că erau o pereche potrivită. Pentru că deja începuse să creadă că Bree era singura femeie pe care și-o dorea.

În dimineața următoare, Niall porni spre casa cumnatului său, rugându-se la Dumnezeu ca Edwin să se fi trezit la fel de devreme ca de obicei. După ce se foise toată noaptea cu gândul la cearta cu Bree, Niall era hotărât să afle dacă sora și cumnatul său ar fi acceptat să împărtășească adevărul despre trecutul Clarissei.

Dar din clipa în care puse piciorul în pragul casei Blakeborough, fu informat că Edwin și Clarissa erau plecați.

– Plecați! Unde au plecat? De ce?

Scanned by CamScanner

Lacheul se înroși la față și mormăi ceva despre camerista Clarissei, după care să grăbi să plece.

Camerista își făcu prezența cu boneta într-o parte și cu șorțul plin de praf.

– Milord, vă rog să-mi iertați înfățișarea, dar mă grăbeam să pregătesc valiza doamnei. Mi-e teamă că totul s-a întâmplat pe neașteptate.

Niall simți un gol în stomac.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el degrabă.

– Milady a avut o mică sperietură cu sarcina ieri, iar doctorul Worth a insistat să se ducă să stea câteva zile la țară, departe de agitația din oraș. Așa că domnul și doamna au plecat spre Stoke Towers la prima oră a dimineții.

Niall se cutremură la gândul că sora lui ar fi putut avea complicații cu sarcina atât de devreme. Pentru numele lui Dumnezeu, era de-abia în șase luni!

– E mai bine acum?

– Doctorul a zis că o să fie bine. I-a curs puțin sânge, totuși...

– Sânge? La naiba! E vreo șansă... să piardă copilul?

– Doctorul a zis că nu, dar domnul Edwin nu a vrut să riște, la fel și doamna.

Era de înțeles. Clarissa și Edwin fuseseră atât de încântați de copil că mama lor deja ajunsese să se plângă că nu mai vorbeau despre nimic altceva.

Numai Dumnezeu știe cum ar fi reacționat dacă Clarissa ar fi pierdut sarcina. Gândul îl cutremură.

– Și o să meargă și doctorul Worth cu ea în Hertfordshire? întrebă el.

– A zis că nu e nevoie, răspunse camerista. Ne-a explicat mie și domnului Edwin ce e de făcut. Și a promis să vină la Stoke Towers oricând e nevoie de el. Între timp, o s-o viziteze o dată pe săptămână, poate chiar mai des, la nevoie, cu toate că ne-a asigurat că n-o să fie cazul.

Asta reuși să-l mai liniștească pe Niall. Dacă doctorul nu părea atât de îngrijorat, atunci poate că era pur și simplu vorba despre stările acelea ciudate pe care le aveau femeile în timpul sarcinii.

Scanned by CamScanner

Cu toate astea, situația nu era în favoarea lui. În cazul de față nu ar fi îndrăznit nici în ruptul capului să discute cu Clarissa despre viol. Deși poate încă mai putea sta de vorbă cu Edwin. Edwin ar fi putut să-i spună dacă pe Clarissa ar deranja-o sau nu ca Niall să îi dezvăluie adevărul lui Bree. În cel mai discret mod cu putință, bineînțeles.

– Milord? auzi vocea cameristei prin vâltoarea gândurilor. Vreți să le transmit eu un mesaj din partea dumneavoastră? O să plec curând cu cealaltă trăsură.

Era felul ei nu foarte subtil de a-i reaminti că avea lucruri de făcut și că el o reținea din treabă.

– Crezi că Edwin s-ar supăra dacă merg și eu până acolo să stau de vorbă cu el? Vreau să mă interesez despre starea de sănătate a surorii mele, pentru liniștea mea.

– Sunt sigur că n-o să se supere, cu toate că nu cred că o să vă lase să o vedeți pe doamna Clarissa, răspunse ea. Dacă ar fi după Excelența Sa, sunt sigură că nu ar lăsa pe nimeni să se apropie de doamna până nu naște.

– Da, este extrem de protector. Și, având în vedere întreaga situație, nici nu m-aș fi așteptat să mă lase să o văd. Dar mulțumesc pentru informații. Mă simt mai liniștit să știu că sora mea e pe mâini bune.

Fata făcu o scurtă reverență și dădu să plece, dar se opri.

– Milord, sunt sigură că domnul Edwin v-ar rămâne recunoscător dacă nu ați da vestea mai departe. Nu vrea să se pomenească la poarta casei cu un șir lung de prieteni îngrijorați, nerăbdători să o vadă pe soția sa.

– Da, desigur

– Și... dacă nu vă deranjează... poate că nu ar fi rău să mai așteptați puțin înainte s-o anunțați pe Lady Margrave. Mama dumneavoastră poate să fie... puțin cam...

– Dificilă. Da, crede-mă că știu, răspunse Niall zâmbind. O să amân cât pot momentul.

Ceea ce cu siguranță nu avea să fie prea greu. Mama lui își petrecuse toată ziua anterioară în vizită pe la cunoștințe ca să se laude că fiul său urma să se însoare cu o văduvă înstărită. Asta avea să-i mai ocupe timpul pentru cel puțin o săptămână, timp în care sora lui avea să se simtă ceva mai bine, cât să poată primi oaspeți. Spera el.

Scanned by CamScanner

Niall plecă îngândurat. Intenționase să o viziteze pe Bree în dimineața aceea; totodată, voia să plece cât mai curând la Stoke Towers. Și având în vedere faptul că nu îi putea explica de ce...

O idee încolți în mintea lui. Deja îi promisese lui Bree că avea să o învețe să-și administreze proprietatea. Iar administratorul lui îi trimisese o scrisoare chiar în dimineața aceea prin care îl invita să vină la Margrave Manor ca să discute despre treburile moșiei.

De ce să n-o invite și pe ea să i se alăture? Astfel și-ar fi putut petrece ziua împreună, însoțiți de mătușa ei, poate chiar și de băiatul ei. Iar la un moment dat ar fi profitat de ocazie să tragă o fugă până la proprietatea vecină, să stea de vorbă cu Edwin și să se întoarcă înainte ca ea să-și dea seama că lipsise.

Bineînțeles, asta cu condiția ca Bree să fi decis să îi permită să o curteze. Dumnezeule, spera din tot sufletul să accepte. Pentru că dorința aceea arzătoare de a o vedea, de a o săruta, de a o atinge era din ce în ce mai apăsătoare.

Își verifică ceasul de buzunar. Era ora nouă. Puțin cam devreme să meargă în vizite, mai ales dacă Bree și mătușa ei participaseră la balul de seara trecută, dar nici una din ele nu părea genul de femeie care să doarmă până la prânz. Și voia să plece degrabă la țară.

Acestea fiind spuse, porni degrabă spre casa lui Lady Pensworth. Dar înainte să apuce să bată la ușă, auzi un râset de copil venind dinspre grădina Berkley Square de peste drum.

Se întoarse și o zări pe Bree stând pe o bancă, împreună cu dădaca, în timp ce Silas mișuna pe lângă ele. Perfect. Acum nici măcar nu mai era nevoie să-și bată capul cu mătușa Agatha înainte să primească aprobarea lui Bree.

Se îndreptă spre grădină și se opri la poartă ca să admire tabloul acela domestic, cu inima sărindu-i din piept. Era extrem de drăgăstoasă față de băiat, și era evident că el o adora. Avea să fie o mamă extraordinară pentru copiii lor. Dumnezeule, de-abia aștepta să o vadă însărcinată cu copilul *lui*, primul din cei mulți pe care urmau să-i aibă.

Începu să înțeleagă de ce cumnatul lui era atât de protector. Pentru că dacă ar fi fost Bree, și nu Clarissa cea cu sarcina dificilă...

Nu, nu avea nici un rost să se gândească la asta. Bree deja avusese o sarcină fără probleme; nu exista nici un motiv pentru care

Scanned by CamScanner

să creadă că nu va fi din nou așa. Iar Clarissa avea să fie și ea bine. Așa îl asigurase camerista.

– Silas! strigă Bree. Nu mai rupe verbinele. Toată lumea are dreptul să se bucure de flori.

– E culoare lui preferată, spuse dădaca. Ar trebui să-l pictați, doamnă. O să arate foarte frumos în nuanțe de violet.

– Așa am să fac, răspunse Bree. Doar că momentan nu mai pictez în acuarelă. Am început să lucrez la un nou model Wedgwood, acum că par ceva mai interesați de desenele mele.

– V-au răspuns? o întrebă femeia.

– Da, chiar în dimineața asta. Mi-au spus că vor să vadă mai multe modele și mi-au explicat ce anume caută.

– Felicitări, doamnă!

– Ei bine, încă nu mi-au acceptat desenele, dar scrisoarea pare încurajatoare.

Niall rămase fără suflu când îi veni în minte o amintire de mult uitată cu Bree schițând statueta Afroditei în parc. De mulți ani visa să deseneze modele pentru faimoasa fabrică de porțelanuri. Se pare că visul ei nu încetase niciodată.

Se strecură ușor pe poartă și se furișă în spatele ei, ca să arunce o privire în caietul ei de schițe. Rămase din nou impresionat de talentul ei. Avea un ochi extraordinar pentru imaginile în alb și negru. Deja își putea imagina schița ei cu Cupidon pe vesela Wedgwood.

Dădaca ridică privirea și se sperie să-l vadă stând acolo, iar tânărul Silas începu să râdă și porni de-a bușilea spre el.

Niall își duse degetul la buze, după care se aplecă ușor să-i șoptească la ureche:

– Silas este Cupidonul perfect.

Bree tresări, după care se uită lung la el.

– Lord Margrave, văd că ești foarte poznaș.

– Da, e adevărat, dar știai deja asta despre mine, zise el, făcându-i semn spre zona aceea mai retrasă unde făcuseră dragoste cu o seară în urmă, iar ea își dădu ochii peste cap, după care își îndreptă din nou atenția asupra schiței la care lucra.

– Ce te aduci aici atât de devreme? îl întrebă ea.

– Am venit să te văd desenând.

– Mă îndoiesc, răspunse ea.

Scanned by CamScanner

Niall începu să râdă.

– De fapt, am venit să te invit la o plimbare.

Bree se opri cu creionul în aer.

– Ce fel de plimbare?

– O ieșire la Margrave Manor. Am unele lucruri urgente de rezolvat și nu am uitat că ți-am promis să te învăț mai multe despre administrarea unei moșii.

Bree se îmbună.

– Dădacă, îi spuse ea femeii, du-l, te rog, pe Silas la fântână și lasă-l să arunce câteva monede pentru noroc, bine?

– Desigur, doamnă. Îi place tare mult să arunce monede în fântână.

De îndată ce îi văzu îndepărtându-se, Bree îl întrebă:

– Ce noutăți mai ai despre *papa* și misiunea noastră?

Niall se așeză lângă Bree și își întinse brațele pe spătarul băncii.

– Va *trebui* să ne întoarcem până diseară, căci am acceptat să joc din nou cărți cu el și cu prietenii lui. Dar înainte de orice, zise, plimbându-și un deget pe ceafa ei, vreau să stăm de vorbă între patru ochi.

– Încetează, șopti ea, dar nu se mișcă din loc. Ai reușit să afli ceva despre bancnotele falsificate?

– Încă nu. Eu și tatăl tău am câștigat, dar bancnotele acelea nu erau false. Le-am studiat cu mare atenție, după care i le-am trimis și lui Fulkham, ca să fiu sigur. Mă îndoiesc că o să găsească ceva în neregulă la ele. Una e să le folosești în afaceri cu negustorii, și cu totul altceva să le distribui între prieteni. În plus, nu suntem convinși că tatăl tău se folosește de partidele de cărți ca să distribuie bancnotele. Asta *dacă* el e cel din spatele operațiunii.

– Crezi că e nevinovat?

– Sper din tot sufletul, de dragul tău și al lui Silas, zise el, întunecându-se la față, după care hotărî să schimbe subiectul. În fine, am întreaga zi la dispoziție și vreau s-o petrec în compania logodnicei mele. Și m-am gândit că o putem petrece într-un mod productiv la Margrave Manor.

– Știi prea bine că nu pot să fug cu tine fără o însoțitoare, oftă ea.

– Motiv pentru care intenționez să o invit și pe mătușa ta. Și pe tânărul Silas, dacă vrei. M-am gândit că el mă poate ajuta s-o țină

Scanned by CamScanner

ocupată pe Lady Pensworth, în timp ce eu te țin ocupată pe *tine*, îi șopti el în taină. Cred că știi la ce mă refer.

– Ești prea îndrăzneț, Lord Margrave.

– Stai să vezi cum o să fie când ajungem la moșie.

Fu răsplătit cu bujorii rumeni din obrajii ei. I se părea incredibil de incitat să o vadă roșind. Știa cum să-l înnebunească. Și deja tânjea cu ardoare după ea.

– Hai, Bree, spune-mi că o să vii.

– Nu și dacă ai de gând să faci pe îndrăznețul. Ai promis că o să fii cuviincios, zise ea, lovindu-l ușor cu creionul peste mână. Știam eu că n-o să te ții de promisiune. Dar te-am avertizat – n-o să cedez avansurilor tale.

– Pariezi? o întrebă el rânjind.

– Nu pariez niciodată.

– Asta înseamnă că duci o viață tare plictisitoare.

– Așa e, răspunse ea cu sinceritate. Și îmi place viața mea plictisitoare.

– Da? De-aia roșești de fiecare dacă când îți fac avansuri?

– Pur și simplu mă îmbujorez foarte repede, răspunse ea înghițind în sec.

Chiar și mișcarea aceea a gâtului ei îl fascina.

– Nu te-am văzut roșind cu nimeni altcineva.

– Asta pentru că nu m-ai văzut în compania altor oameni, i-o tăie ea. Prima oară când am acceptat să mă curtezi a fost în secret, în timp ce a doua oară...

– Carevasăzică, o să existe o a doua oară.

– Nu m-ai lăsat să termin. Ce voiam să spun e că a doua este o farsă.

– Dar nu trebuie să fie.

– Niall, încă sunt multe aspecte la care nici măcar nu te-ai gândit, spuse ea pe un ton serios care îl descumpăni.

– Spre exemplu?

– Spre exemplu, tatăl meu. Ce te faci dacă aflăm că e vinovat?

– Adică? Mă interesează prea puțin ce o să se aleagă de el după tot ce ți-a făcut. Vrei să spui că îți faci griji pentru el?

– Nu, dar nu cred că te-ai oprit o clipă să te gândești ce implicații ar avea pentru *tine* dacă se dovedește că e vinovat. O să urmeze

Scanned by CamScanner

un proces, bârfe în ziare, iar tu o să fii prins la mijloc. Așa că, dacă e să te căsătorești cu mine, vrei, nu vrei o să te intereseze soarta lui. În calitatea mea de văduvă fără prea multe de pierdut, pot să mă retrag la moșia mea, să trăiesc o viață liniștită și să evit scandalul. Dar asta va fi imposibil pentru tine. Un conte trebuie să se implice în treburile societății.

– Un conte ca mine poate să facă după bunul plac, răspunse el. În plus, reputația mea este deja pătată în urma duelului. Un scandal în plus n-o să facă diferența.

– Acela a fost un duel de onoare, care nu e considerat scandalos în cercul tău de cunoștințe. Dar falsificarea de bani? Niall scăpă o înjurătură, iar Bree continuă cu mai multă delicatețe: Sunt sigură că nu vrei ca membrii familiei tale să aibă de suferit din cauza tatălui meu. Iar atât timp cât o să fii în preajma mea, vor *avea* de pătimit. Delia se poate distanța într-o oarecare măsură de fosta ei cumnată, dar Clarissa nu se poate distanța de fratele ei. Încearcă să-ți imaginezi ce impact vor avea toate bârfele acelea asupra ei.

– Crede-mă, nu e genul de bârfă care să o agite pe sora mea, răspunse el, căutându-i privirea. Sau e și asta o altă scuză pentru care nu ar trebui să ne căsătorim?

– Tot ce încerc să spun e că...

– Ai spus că o să-mi dai un răspuns cât de repede, spuse el, după care se ridică de pe bancă și se uită lung la ea. Deci, da sau nu? Pentru că nu am chef să continui cu povestea asta fără să știu în ce direcție ne îndreptăm.

– Am nevoie de mai mult timp ca să iau totul în considerare – pe *papa*, pe Silas.

– Deja aștept de șapte ani, zise el iritat. Nu am de gând să aștept alți șapte.

Niall se îndreptă spre poartă, încercând din răsputeri să-și stăpânească nervii. Gata. Dacă își imagina că avea să o lase să îl ducă cu zăhărelul, se înșela amarnic. Voia să fie cu ea, dar nu cu prețul demnității sale.

– Niall, stai! strigă ea.

El se opri, după care se întoarse să o privească în ochi.

Bree se ridică în picioare, încă nesigură.

Scanned by CamScanner

– Dacă vrei, o s-o întreb pe mătușa dacă vrea să mergem în plimbare la moșie, poate cândva săptămâna asta...

– Bree, trebuie să ajung chiar *astăzi* la Margrave Manor. Chiar acum, dacă se poate.

Bree îl privi nedumerită.

– Ți-am spus deja, continuă el, am treburi urgente de rezolvat. Vrei să vii cu mine, da sau nu? Pentru că știi la fel de bine ca mine că mătușa ta o să facă ce vrei tu, zise el, împreunându-și brațele la piept. Așa că a venit momentul să iei o hotărâre. Ce-ai de gând să faci?

Scanned by CamScanner

Anna Marie

Capitolul 12

Brilliana simți un nod în stomac. Era cel mai neîngăduitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Câteodată adora îndrăzneala lui. Iar alteori o scotea din sărite. Se simțea obligată să facă lucruri pe care nu și le dorea, ceea ce îi aducea aminte de tatăl ei.

– Nu înțelegi că nu *știu* ce vreau? răbufni ea. Nu am avut niciodată ocazia să pot alege.

– Da, se pare că Trevor de-abia aștepta să te câștige pe seama alegerii tale.

Asta fusese o lovitură directă. Iar Brilliana se simți obligată să-și apere răposatul soț.

– Nu e ceea ce crezi. Reynold chiar m-a iubit. A fost tare supărat că tatăl lui mi-a forțat mâna, dar și el a fost la fel de constrâns de situație ca și mine. Dacă ar fi refuzat să se însoare cu mine, părinții mei ar fi ajuns la închisoare. Dar el n-a vrut să se ajungă la asta. La fel ca mine.

Niall pufni.

– Dar *eu* chiar ți-am dat de ales, acum mulți ani. Ai fi putut să mă alegi pe mine, zise el. În schimb, ți-ai ales familia, ai ales-o pe mama ta.

– Era bolnavă, iar tu nu. Bineînțeles că am ales-o pe ea.

S-ar fi părut că motivația ei i se păru și lui suficient de întemeiată, căci zise doar:

– La naiba, Bree. Urăsc situația asta.

– Și eu la fel. Ar fi dat *orice* să se arunce în brațele lui. Dar ultima oară când o făcuse, se alesese cu un bărbat care se duelase de dragul altei femei. Potrivit bârfelor. Bine, fie. O să vin cu tine. O să-i iau cu mine și pe mătușa Agatha și pe Silas și vom vedea noi.

Astfel avea ocazia să îl vadă cum se poartă cu Silas o perioadă mai lungă de timp. Și să se convingă dacă Niall ar fi putut să fie un administrator bun sau măcar să o ajute cu Camden Hall.

Scanned by CamScanner

Să vadă dacă interesul lui față de ea mergea mai departe de jocurile seducției. Deocamdată, îi spusese multe lucruri frumoase, dar nimic legat de dragoste.

Nu-l putea învinui, bineînțeles. Nici pentru ea nu era vorba de dragoste. Pentru că tocmai iubirea față de el îi adusese atâtea probleme. Poate că dacă nu ar fi fost atât de îndrăgostită de un asemenea nerușinat, ar fi învățat să-l iubească pe Reynold.

Dar Niall zădărnicise pe vecie șansa de a iubi alt bărbat. Așa că, dacă ar fi acceptat cererea lui de a o curta, avea să fie doar din motive practice. Nu avea de gând să îi dăruiască inima doar ca să i-o frângă din nou. Știa prea bine că nu ar fi reușit niciodată să supraviețuiască unei alte dezamăgiri.

– Și după ziua de astăzi ai să-mi oferi un răspuns clar? întrebă el, cercetând-o din priviri.

– Da. Promit, zise ea, gândindu-se că așa ar fi corect.

Răspunsul ei păru să îl mulțumească.

– Foarte bine. Mi se pare corect, spuse el, cu o expresie enigmatică pe chip. După ieșirea noastră, poate că o să-mi oferi ocazia... să te ajut să iei la o decizie.

Bree presupuse că se referea la o nouă „escapadă".

– Silas și mătușa Agatha vin cu noi. N-o să fie nici o „escapadă".

– Cum dorești, zise el, fără prea multă convingere, dar era suficient, pentru moment. Fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea era să se lase din nou sedusă. Chiar nu-și dorea așa ceva.

„Poți să-l minți pe el cât vrei tu, dar nu te poți minți pe tine însăți."

Ba sigur că putea. O făcea de ani de zile.

– În cazul acesta, presupun că ar trebui să mergem să stăm de vorbă cu mătușa Agatha.

El îi aruncă un zâmbet larg, dar Bree încercă să nu se gândească la asta. Avea să învețe de la el cum să-și administreze moșia. Și poate că avea să afle mai multe despre adevăratul lui caracter. Asta era tot ce conta.

Sau cel puțin asta continuă ea să-și spună.

Un ceas mai târziu erau deja în trăsură, în drum spre Margrave Manor. Era doar ea, mătușa Agatha și Silas. Brilliana hotărâse să plece fără dădacă. Dar nu pentru că se gândise la ce îi spusese Niall

Scanned by CamScanner

despre cum îl va lăsa pe Silas în grija mătușii Agatha, astfel încât ei *doi* să rămână nesupravegheați. Nu, cu siguranță, nu.

„Mincinoaso."

– Lord Margrave, zise mătușa Agatha, înțeleg că ai găsit unele probleme financiare la întoarcerea ta în Margrave Manor.

– Poftim? întrebă Brilliana surprinsă.

Niall îi făcu un semn discret, iar Bree își aminti de vorbele pe care căzuseră de comun acord să le pună răspândească. La naiba, farsa asta a lui Lord Fulkham devenea din ce în ce mai obositoare.

– Așa umblă vorba prin oraș, zise mătușa Agatha.

– Nu e nimic grav, răspunse el zâmbindu-i.

– Așa sper și eu, zise mătușa Agatha, țintuindu-l cu privirea. Nu aș vrea s-o văd pe nepoata mea nevoită să aibă de-a face cu o proprietate înglodată în datorii când încă are destule probleme pe cap cu a ei.

Brilliana se abținu să nu izbucnească în râs. Niall o să regrete că o invitase pe mătușa Agatha la plimbare.

– Da, doar că nu este doar „a ei", zise Niall. Din câte știu eu, proprietatea îi aparține tânărului Silas, nu?

De îndată ce își auzi numele, Silas, care până atunci țopăise în picioare pe banchetă lângă Niall, se cuibări în poala acestuia, privindu-l extrem de curios.

Expresia de pe chipul lui Niall era de neprețuit. Era evident că nu avusese niciodată de-a face cu un copil mic, căci îi aruncă o privire pierdută de parcă ar fi vrut să spună: „Ce să fac cu el?"

– Silas, vino la mine, îi zise ea.

Dar Silas continuă să îl privească pe Niall cu același interes.

– Jack, zise el, întinzând mâna spre el. Jack. Jack.

– Îmi pare rău, băiete, spuse Niall. Numele meu nu este Jack. Ci... Margrave.

Brilliana și mătușa Agatha izbucniră în râs, ceea ce îl irită teribil.

– Așa îi spune el jucăriei sale, îi explică Brilliana, și își aduce aminte că l-ai ajutat zilele trecute, așa că probabil crede că ai jucăria la tine.

– Ah, exclamă Niall. Îmi pare rău, băiete, Jack nu-i la mine.

– Ți-am spus eu că ar fi trebuit să-l luăm la noi, îi zise mătușa Agatha. E foarte atașat de jucăria aia.

Scanned by CamScanner

– Exact, răspunse Brilliana. Și nu voiam să-l văd prinzându-și tot timpul degetele în ea.

– Dar ce zici de ăsta, băiete? îl întrebă Niall, scoțându-și ceasul din buzunar. Cântă, la fel ca Jack al tău.

Niall învârti cheița și apăsă un buton. Tema cunoscută din „Eine Kleine Nachtmusik" începu să cânte, iar Silas se grăbi să bată din palme. Bucuria lui era atât de molipsitoare, încât până și Niall începu să râdă.

Odată ce melodia se opri, Silas apucă ceasul, coborî din poala lui Niall și se duse la Brilliana.

– Jack, zise el. Jack.

– Dă-l încoace, băiete, zise Niall.

– E în regulă, mă descurc, zise Brilliana, rotind cheița și apăsând pe buton. S-ar părea că „Jack" a devenit un fel de „Fă-l să meargă".

Bree îi întinse ceasul lui Niall, dar mătușa i-l luă din mână.

– E unul dintre ceasurile acelea automate?

Pe chipul lui Niall apăru o expresie de panică, dar înainte să apuce să răspundă, mătușa Agatha deschise ceasul ca să se uite la mecanismul din interior. Femeia înlemni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brilliana.

Mătușa Agatha închise ceasul cu un zgomot puternic și i-l întinse lui Niall, cu o privire încruntată.

– Domnule, cred că ar fi bine să-l iei înapoi.

Brilliana intră la bănuieli când îl văzu pe Niall înroșindu-se la față. Înșfăcă ceasul din mâna mătușii sale, îl deschise și rămase și ea la fel de șocată.

Lângă mecanismul intern al ceasului zări un desen cu un bărbat poziționat între picioarele unei femei dezbrăcate, făcând *ceva* cu ea pe ritmul muzicii.

– Oh, Dumnezeule, șopti ea.

Nu-și putea lua ochii de la scena aceea. Era de-a dreptul *îngrozitor*. Bărbatul era teribil de bine dotat, cu testicule de mărimea unor portocale și cu un *instrument* cât o bâtă. Mai mult decât atât, femeia avea sânii cât doi pepeni, cu sfârcuri teribil de pronunțate.

Artistul din ea reacționă instant.

– Oricine a făcut desenul acesta, habar n-are despre anatomia umană.

Scanned by

Niall izbucni într-un hohot de râs care zgudui trăsura.

–*Asta* te preocupă pe tine? Calitatea desenului?

– Jack! strigă Silas, încercând să apuce ceasul. Jack!

Brilliana închise nervoasă ceasul și i-l aruncă lui Niall.

– Oh, nu, băiatul meu, să nu te mai prind că te joci cu un astfel de Jack. Nici acum, nici altădată.

Niall continuă să râdă în hohote și o auzi pe mătușa Agatha mormăind:

– Noroc, draga mea. Sunt sigură că Silas va ajunge și el să fie la fel de nerușinat ca toți ceilalți bărbați.

Parcă făcându-i în ciudă mamei sale, Silas se cocoță pe bancheta de lângă Niall și începu să țipe:

– Jack, Jack!

– Îmi pare rău, băiete, îi spuse Niall, trăgându-și răsuflarea, mama ta a zis fără Jack. După care se aplecă să îi șoptească ceva la ureche, fără să-și ia ochii de la Bree: Cel puțin până pe la doisprezece ani.

– Niall Lindsey! zise ea furioasă, dacă îți închipui că o să-l corupi pe fiul meu la vârsta de doisprezece ani, te înșeli amarnic! O să arunc ceasul ăla de nu te vezi, ți-o jur.

Niall se uită lung la ea.

– Stai liniștită, draga mea, după ce ne căsătorim, o să poți arunca toate ceasurile mele. Inclusiv pe ăsta.

Oh, Dumnezeule, tocmai îi spusese că avea să fie în viața lui Silas la aniversarea lui de doisprezece ani.

După care adăugă pe un ton vesel.

– Cu toate că, sincer să fiu, nu e al meu, ci al lui Warren.

– Nici nu mă mir, răbufni ea. Voi doi sunteți făcuți din același aluat.

– Warren m-a rugat să-l țin ascuns acum că s-a căsătorit – până o convinge pe Delia că *nu* e desfrânatul acela pe care îl crede toată lumea. Dacă vrei, pot să i-l înapoiez. Sau aș putea să i-l dau lui Edwin, căci el i l-a făcut cadou lui Warren pe când erau amândoi burlaci.

Acum era de-a dreptul șocată. Pe soțul Deliei l-ai fi crezut în stare de orice, dar Edwin?

– Lord Blakeborough *l-a făcut?*

– Nu, cred că l-a cumpărat de la o prăvălie. Știi cât de mult îi plac astfel de mașinării cu mecanism.

Scanned by CamScanner

– Ei bine, mă așteptam la mai mult din partea lui. Desenul este absolut îngrozitor.

– Se poate și mai rău de atât, zise mătușa ei. Răposatul meu soț avea un ceas elvețian. Cu un desen oribil. Obișnuia să îl lase deschis ca să le scandalizeze pe menajere, până l-am pus eu la punct. Își șterse ochelarii. Draga mea, bărbații sunt niște copii. Împacă-te cu gândul acesta.

– Nu cred că e nimic rău să te bucuri de puțină distracție din când în când, zise Niall. Atât femeile, cât și bărbații.

Brilliana pufni:

– Eu prefer alte forme de divertisment, spuse ea.

– Exact, răspunse Niall cu o sclipire scandaloasă în ochi. Ca, spre exemplu, o plimbare prin parc, unde să cercetezi îndeaproape trunchiul copacilor... pentru schițele tale.

Aluzia atât de directă la activitatea lor din parc era ceva strigător la cer. Oribil.

– E adevărat, răspunse ea mândră. Îmi place să mă plimb prin parc – mai ales singură.

– Aș fi zis că te-ai săturat de plimbări de una singură în ultimul an, zise Niall, cu zâmbetul de buze.

– Lui Reynold nu-i prea plăcea să iasă la plimbare, interveni mătușa Agatha. Prefera să stea acasă și să bea.

– Mătușă Agatha! izbucni Bree. De ce i-ai spune una ca asta? Nu se cade să vorbești de rău morții.

– De ce nu? Dacă ăsta e adevărul. Nepotul meu obișnuia să-și înece amarul în băutură. Nu l-am înțeles niciodată. Ce motive avea să fie supărat? Avea o soție care îl adora, o avere destul de însemnată, un moștenitor. Cu toate astea, nimic nu părea să-l facă fericit.

Remarca ei o mâhni teribil de Brilliana, căci ea știa prea bine ce motive de nefericire avea soțul ei. Nu reușise niciodată să-i câștige dragostea, iar spre final începuse să înțeleagă că asta nu avea să se întâmple vreodată. Mai mult decât atât, aflase și pe cine să dea vina pentru refuzul ei.

– Reynold pur și simplu era diferit de ceilalți bărbați, zise ea, făcând semn spre ceasul din mâna lui Niall. Sunt sigură că el nu și-ar fi luat în veci un obiect ca *acela*.

Scanned by CamScanner

Niall își mijì ochii la ea, dar înainte să apuce să răspundă, mătușa Agatha spuse:

– Bineînțeles că nu. Nepotul meu era mai greoi la minte. Toată lumea o știe.

Brilliana se grăbi să îi acopere urechile lui Silas.

– Nu spune astfel de lucruri de față cu fiul lui.

Femeia pufni.

– Silas habar n-are cine e tatăl lui. Iar dacă Reynold ar fi avut o problemă cu asta, ar fi trebuit să petreacă mai mult timp alături de el. Mai mult decât atât, dacă ar fi vrut să fie cunoscut ca un bărbat onorabil, nu ar fi trebuit să oblige o femeie să se mărite cu el.

Agitată, Brilliana se uită pe fereastră. Simți privirea lui Niall îndreptată asupra ei, dar refuză să se întoarcă cu fața la el.

– Carevasăzică, e adevărat că a cumpărat-o pe Bree de la tatăl ei, zise Niall. Iar, la schimb, tatăl lui a dat uitării datoria lui Sir Oswald.

– Întocmai, răspunse mătușa Agatha oftând. Cu toate că se pare că a trebuit să-și convingă tatăl să accepte.

Cuvintele ei o luară prin surprindere pe Brilliana. Își îndreptă atenția spre mătușa ei, cu nervii întinși la maximum.

– Ce vrei să spui?

– Draga mea, căpitanul Mace Trevor nu era interesat de altceva decât de bani, zise ea, cu o expresie de compasiune, încărcată de vinovăție. Presupun că ar fi trebuit să ți-o spun mai devreme. Nu am vrut să-mi bag nasul în relația dintre tine și nepotul meu, dar adevărul e că Reynold a fost cel care a sugerat să se însoare cu tine în schimbul anulării datoriei.

Brilliana rămase fără cuvinte. Era perfect conștientă că Reynold făcuse o mică obsesie pentru ea, dar îi spusese că mariajul lor fusese un aranjament între tații lor, ca urmare a interesul lui față de ea și a datoriei. Potrivit lui, el pur și simplu acceptase propunerea tatălui său.

Dar se pare că totul fusese o minciună. La fel ca mare parte din căsnicia lor.

– Reynold era extrem de viclean, zise ea cu amărăciune. Lucrurile trebuiau să fie întotdeauna așa cum voia el.

– Ei bine, draga mea, așa sunt toți bărbații, îi spuse mătușa ei.

– Nu-i adevărat, zise Niall furios.

Scanned by CamScanner

Da, nu era prima oară când spunea asta. De parcă el ar fi fost diferit. De parcă el n-ar fi fost niciodată în stare s-o trădeze, așa cum se pare că făcuse soțul ei.

Da, cum să nu! Știa mai bine de atât.

– De parcă *tu* nu vrei ca toate să se întâmple după voia *ta*, spuse Brilliana pe un ton sarcastic. Nu, tu ești dispus să faci ce-ți spun eu.

– Atât timp cât asta înseamnă să te căsătorești cu mine, desigur, răspunse el zâmbind.

Își spuse că vorbele lui făceau pur și simplu parte din plan, dar privirea din ochii lui spunea cu totul altceva. Din păcate, ochii lui mințeau.

Sau poate că nu mințeau? Oricât de mult și-ar fi spus că totul era o minciună, își dorea cu disperare să îl creadă.

– Ce vreau să spun e că draga mea nepoată a fost deja căsătorită cu un bărbat care nu o vedea decât ca pe o frumusețe cu care să se mândrească de față cu prietenii lui și o modalitate prin care să aibă moștenitori. Nu are nevoie să treacă din nou prin asta.

Niall își luă privirea de la Brilliana.

– Nici nu se pune problema. Căci, e adevărat, îi admir frumusețea, dar în același timp o consider o femeie inteligentă, capabilă de lucruri mărețe. De ce crezi că am ales-o tocmai pe ea ca să-mi poarte *moștenitorul*? Pentru că orice copil ar fi norocos să o aibă ca mamă.

Dumnezeule, bărbatul acesta știa exact ce voia să audă o femeie.

– Și că tot veni vorba, zise Niall, aruncând o privire pe fereastră, tocmai am ajuns la moșia pe care urmează să o moștenească fiul nostru. Lady Pensworth, sper că n-o să te superi dacă am să te rog să ai grijă de Silas în după-amiaza asta. Odată ce-mi termin treburile, i-am promis lui Bree că am să-i fac un tur al moșiei și nu cred că pe Silas l-ar amuza.

– Sunt perfect de acord, răspunse mătușa Agatha, fără să îl scape din ochi.

Și iată că Niall reușise, din nou, să facă lucrurile după bunul lui plac.

Doar că, de data asta, Brilliana nu avea cum să fie supărată pe el.

Scanned by CamScanner

Capitolul 13

Din fericire, Niall își termină toate treburile în timp ce Brilliana și mătușa Agatha luară masa de prânz. Chiar dacă încă mai aștepta răspuns de la un asociat important, îi propuse să îi facă un tur al proprietății, cât timp aștepta ca omul să-și facă apariția.

Și porniră la plimbare. Brilliana rămase foarte plăcut surprinsă. Singura dată când se aflase în apropierea proprietății lui Niall fusese când participase la petrecerea de la Stoke Towers, moșia vecină, dar nu o văzuse îndeaproape. Nu își închipuise niciodată că era atât de mare.

Niall opri brișca și îi făcu semn spre o clădire mare cu pereți albi.

– Acolo e lăptăria noastră. Producem propria brânză din lapte propriu.

– Mi-aș dori să putem face și noi același lucru, zise Bree oftând. Dar ne-am închis lăptăria pentru că am fost nevoiți să vindem vacile ca să ținem moșia pe picioare după moartea lui Reynold.

– Mare păcat, zise el.

Făcând abstracție de compasiunea din vocea lui, Bree continuă:

– Dar avem oi, așa că putem să le vindem blana. Doar că nu avem cum să facem brânză.

– De fapt, poți să faci brânză și din lapte de oaie. Noi, englezii, nu suntem obișnuiți cu asta, dar pe continent se practică adesea. Era un sortiment care îmi plăcea foarte tare, *queso manchego*, din care obișnuiam să mănânc des în Spania.

Nota de nostalgie din glasul lui o înduioșă.

– Pare că ți-e dor de continent.

– Nu neapărat. Nu mi-e dor de Portugalia, zise el, cu o sclipire învolburată în privire pe care se grăbi să o mascheze. Dar câteodată mi se face dor de Spania. Anglia este și va rămâne întotdeauna patria mea mamă și mă bucur că m-am întors, dar mi-e dor de zilele și de serile plăcute de vară din Coruña. Rareori se întâmplă să se lase

Scanned by CamScanner

frigul, așa cum se întâmplă aici iarna. Și mi-e dor de mâncarea bine condimentată și de oamenii joviali.

– Și de femeile frumoase? îl întrebă ea fără să se poată abține.

Ceasul acela ridicol îi reamintise că în sufletul lui era același afemeiat.

Parcă simțind gelozia din glasul ei, Niall se întoarse cu fața spre ea:

– Crede-mă, nu există femeie în toată Spania și Portugalia care să se poată compara cu tine. Și, nu, nu mi-am petrecut toți anii aceia sărind din pat în pat, după cum văd că-ți închipui tu.

– Știu că nu am nici un drept să comentez despre femeile care au trecut prin patul tău pe continent. La urma urmei, și eu am împărțit patul cu Reynold în toți acești ani, dar...

– Bree, am avut prea puțin timp pentru femei, zise el încruntându-se. Eram prea ocupat cu misiunile încredințate de Fulkham, în timp ce aveam grijă să nu fiu ucis. Și nu am fost cu *nici o* altă femeie până nu am aflat că te-ai căsătorit cu un alt bărbat. N-am să te mint, la început nu mi-a fost deloc ușor. Așa că am încercat să-mi demonstrez că eram același bărbat fermecător care îmi imaginam eu că sunt, zise el, ferindu-și privirea. Că nu mă interesa că fusesem dat la o parte.

Pentru prima dată înțelese și ea cât de rănit trebuie să se fi simțit el aflând că se căsătorise la atât de puțin timp după plecarea lui. Și cu toate că nu fu deloc încântată să afle că mai multe femei trecuseră prin patul lui, nu-i putea purta pică. Fiindcă ea se căsătorise cu un alt bărbat, iar el știuse despre asta tot timpul cât fusese plecat. Cum să-l învinuiască pentru că încercase că găsească consolare în brațele altor femei?

– Recunoaște că și tu te-ai simțit probabil la fel ca mine, zise el, întâlnindu-i privirea, motiv pentru care te-ai lăsat curtată de Trevor. Adevărul e că l-ai fi putut refuza fără drept de apel și atunci nu te-ar mai fi deranjat.

– Dar l-am refuzat la început, nu am acceptat cererea lui în căsătorie.

– Poate că da, dar i-ai permis să continue să te curteze, nu? Așa că presupun că ți-a plăcut să fii în centrul atenției.

Scanned by CamScanner

Bree rămase pe gânduri și ajunse la concluzia că avea și el dreptate într-o anumită măsură. Reynold se arătase absolut vrăjit de ea – sau cel puțin de înfățișarea ei, cu toate că la început nu își dăduse seama de cât de superficial era interesul lui față de ea. Chiar dacă inițial ignorase toate gesturile lui de afecțiune pentru că încă visa la întoarcerea lui Niall, odată ce zvonurile duelului ajunseră la urechile ei, încrederea în sine avusese de suferit.

– Da, presupun că m-a flatat puțin atenția lui, mai ales după ce tatăl tău mi-a spus că duelul a fost din cauza unei amante, spuse ea. Reynold se comporta de parcă aș fi fost o prințesă și era destul de isteț, puteam să purtăm conversații interesante. Mai devreme mătușa Agatha a zis că era mai greoi la minte și poate că e un mic adevăr în asta, dar la momentul respectiv tot ce mă interesa e că nu aveam de-a face cu un afemeiat.

– Așa ca mine, zise Niall pe un ton sec.

– Exact. El nu se duela pentru femei misterioase. El nu se duela deloc. Ducea o viață perfect onorabilă. De-abia după ce ne-am căsătorit am înțeles că onorabilitatea lui provenea din faptul că nu privea cu ochi buni nimic din ce era creativ, neobișnuit sau deosebit de *el*, și atunci mi-a fost din ce în ce mai greu să fiu cu el.

Iar odată ce Reynold își dăduse și el seama că ea nu ar fi putut niciodată să-l *adore* pe cât de mult s-ar fi așteptat el din partea ei, se încăpățânase și mai mult să o facă să se îndrăgostească de el.

– Am încercat din răsputeri să-mi ascund adevăratele sentimente, continuă ea, simțindu-se ciudat să împărtășească astfel de detalii cu el. Dar nu am reușit. După cum ți-am mai spus, nu știu să mint, să mă prefac.

– Asta pentru că ești o rebelă, draga mea.

– Nu e adevărat! răspunse ea revoltată.

– Ah, ba da. Rebel este acela care nu-și poate ascunde adevărata natură umană, în ciuda constrângerilor societății.

Niall se apropie de ea, îi mângâie ușor coapsa prin rochie, iar Bree rămase cu răsuflarea tăiată și își simți inima bătându-i cu putere.

El începu să râdă, parcă auzindu-i reacția, și îi dădu drumul.

– Gândește-te așa, zise el, începând să enumere pe degete. În primul rând, obișnuiai să te întâlnești cu mine în secret – din *proprie* inițiativă și pentru că-ți plăcea de mine, așa afemeiat cum mă credeai.

Scanned by CamScanner

În al doilea rând, ai făcut tot posibilul să împiedici căsătoria cu Trevor, iar în al treilea rând, când ai văzut că asta n-a funcționat, ai refuzat să îl iubești.

–Da, presupun că ai dreptate și că am fost puțin rebelă în căsnicia mea.

–Și nu doar în căsnicie. Chiar și când ne-am cunoscut, visai să câștigi bani din desenele tale, într-o perioadă în care societatea te îndeamnă să desenezi doar pentru propria plăcere, la fel ca restul celorlalte femei. Iar astăzi, zise el, privind-o drept în ochi, când ai văzut ceasul acela deocheat, nu te-ai gândit o clipă să-l arunci pe geam. În schimb, te-ai plâns de calitatea lucrării. Trebuie să recunoști că, în adâncul inimii, ești o rebelă, la fel ca mine.

–Ce prostii spui, zise ea, iritată să descopere cât de bine o cunoștea. Ar trebui să plecăm. Silas doarme, dar când se trezește...

–Cum vrei tu, zise el cu zâmbetul pe buze, apucând frâiele. Spune-mi, doamna mea Rebelă, ce altceva mai vrei să vizitezi?

Bree hotărî să nu se lase tachinată.

–Arată-mi tot. Tot ce poți înainte ca Silas să se trezească și să înceapă să pună la încercare răbdarea mătușii Agatha.

Petrecu următorul ceas făcându-i turul moșiei sale, vizibil mândru de ea. Trecură pe lângă o seră bine aprovizionată, pe lângă un grajd care adăpostea armăsari pursânge, o tăbăcărie în funcțiune și pe lângă mai multe căsuțe drăguțe de arendași.

Ar fi dat orice ca și Camden Hall să fie o proprietate la fel de extinsă și de bine administrată. Oricine ar fi venit în vizită la Margrave Manor nu ar fi crezut niciodată povestea lui Fulkham conform căreia Niall avea nevoie disperată de bani, așa că era mai bine că Niall nu organizase petreceri aici.

Momentan. Lucrurile aveau să se schimbe cu siguranță odată ce aveau să se căsătorească.

Vai! *Dacă* avea să se căsătorească cu el. Dumnezeule, trebuia să fie cu mai mare băgare de seamă. Dacă i-ar fi spus așa ceva, Niall nu s-ar mai fi dat în lături de la nimic, iar ea avea nevoie de timp și de spațiu ca să ia o decizie.

Se duseră să viziteze câmpurile. Îi povesti despre echipamentul pe care îl cumpărase ca să sporească producția de orz, după care o conduse spre terenurile unde urmau să recolteze porumbul.

Scanned by CamScanner

Se plimbă țanțoș printre ele. În mod evident era destul de mândru de recolta sa.

Și avea toate motivele să fie.

– Și care sunt câmpurile tale? îl întrebă ea.

Niall deschise larg brațele, iar Bree făcu ochii mari.

– Din câte înțeleg, este destul de impresionant.

– Nu e cazul să pari atât de surprinsă, spuse el pe un ton sec. Sunt un neserios doar când vine vorba de *tine*. În rest, încerc să fiu un proprietar responsabil.

– Care umblă cu un ceas deocheat după el, comentă ea, ridicând din sprâncene.

– După cum spuneam, orice bărbat are dreptul să se distreze, spuse el rânjind. Se uită cu coada ochiului spre muncitorii din apropiere și o mângâie ușor pe spate.

– Nu face asta *aici*, șopti ea.

– Dar *acesta* e locul perfect. Toată această fertilitate care plutește în aer mă face să vreau să sap, să sădesc...

– Încetează, zise ea, străduindu-se să nu râdă cu gura până la urechi. Era atât de... *bărbat*. Se îndepărtă ușor de el și porni agale pe câmpuri. Și tot nu mi-ai explicat cum se face că ai o recoltă atât de bogată. Te-ai întors în Anglia de-abia de o lună. Cum ai reușit?

– Warren e cel care a supravegheat recolta, el s-a ocupat de administrarea moșiei în lipsa mea. Și, cu toate că și-a dat toată silința, are și el propriile terenuri de care să se îngrijească. Astfel, în încercarea mea de a ține moșia pe picioare, am hotărât să folosim noi metode de recoltare, care ne-au ajutat destul de mult, zise el, mergând agale pe lângă ea. Și am în plan și mai multe schimbări. Margrave Manor are un potențial uriaș. La fel și Camden Hall, sunt sigur.

– Sper să ai dreptate.

Urcară până în vârful dealului, iar Bree înlemni, căci priveliștea care se întinse la picioarele ei îi tăie respirația.

– Aia e o livadă de meri?

– Și de peri, zise el zâmbind. Producem propriul cidru și gem.

– Pare un loc minunat pentru a desena, cu câmpurile în spate și cu livada la picioarele mele. Ba chiar pot să văd de aici și cursul de apă care îți împrejmuiește pământurile! Și nici nu mai pomenesc

Scanned by CamScanner

de pavilionul din Stoke Towers. Atât de multe peisaje pe care le-aș putea picta!

– Poți să vii oricând aici, zise el, uitându-se lung la ea. Să organizăm picnicuri. Silas poate să zburde pe pajiște, ca toți copiii...

– Oh, e mult prea mic.

– Acum, dar peste câțiva ani...

Cuvintele lui plutiră între ei, promisiunea unui viitor împreună. Oh, Dumnezeule, deja se gândea la ei doi de parcă ar fi fost căsătoriți. Nu voia să-l încurajeze cu nimic. Și totuși...

– Putem să mergem până în livadă? întrebă ea, fără să-și poată ascunde entuziasmul.

Niall îi zâmbi și îi oferi brațul, după care începură să coboare potecuța care ducea spre livadă. Ea îl apucă ușor de braț, încercând din răsputeri să nu îl lase să vadă cât de mult o afecta intimitatea acelui gest atât de simplu.

În timp ce se plimbau, el o întrebă:

– Și tu ce plantezi la Camden Hall?

– In. Așa a vrut Reynold.

– Ar fi mai bine să treci pe porumb. E la mare cerere acum.

– Da? oftă ea. Recunosc că nu știu prea multe despre nevoile pieței, dar dacă țin bine minte, porumbul nu prinde foarte bine pe pământurile din Cheshire.

– Pot să te ajut să te interesezi. Și să vedem ce alte culturi pot aduce un profit rapid în prezent.

– Mi-ar fi de mare ajutor. Și cum faceți cu asanarea? Ce îngrășământ folosiți? Și...

Văzându-l dispus să o ajute cu sfaturi, Bree continuă să-l asedieze cu fel de fel de întrebări care o intrigaseră sau la care nu știuse niciodată răspunsul. El îi dădu explicații pentru fiecare întrebare în parte, părând din ce în ce mai uluit.

Când ea își exprimă temerea că nu ar putea ține lăptăria pe picioare la Camden Hall, el îi spuse:

– Dar mi se pare că știi mai multe despre administrarea unei moșii decât m-ai făcut să cred.

– Știu prea puține. Dar încerc să învăț.

– Dar se pare că înțelegi nevoile proprietății tale.

Scanned by CamScanner

– Am învățat pe pielea noastră. După ce Reynold a pierdut o avere la masa de joc și după ce... a murit, eu și Delia nu ne puteam permite să angajăm un administrator – așa că ne-am descurcat cum am știut mai bine. Și pentru că Reynold nu m-a învățat niciodată ce e de făcut... zise ea, simțind un nod în gât. El nu ar fi acceptat niciodată să-mi explice mersul lucrurilor, așa cum ai făcut tu astăzi. Nu avea prea mare încredere în mine.

– Nu cred că era vorba de încredere. Probabil era de părere că el ar trebui să se ocupe de afaceri pentru ca tu să ai timp să te ocupi de treburile casei. Ca, spre exemplu, de creșterea copilului vostru.

Bree râse cu amărăciune.

– Da, era atât de preocupat de bine copilului său încât... dar se abținu să-i povestească lui Niall despre sinucidere. Nu mai contează. De ce îi iei apărarea?

– Nu-i iau apărarea. Sunt de acord cu mătușa ta – nu ar fi trebuit să pună în pericol Camden Hall sau să cadă beat de pe un pod, lăsându-vă în urma sa pe tine și pe sora lui ca să vă ocupați de bunul mers al proprietății fără să înțelegeți exact despre ce e vorba. O astfel de moșie trebuie administrată de un bărbat – sau de o *femeie* – care are habar.

– Vrei să spui că pe tine nu te-ar deranja ca o femeie să fie la conducere? îl întrebă ea mijindu-și ochii.

– Bineînțeles că nu. Să știi că Warren nu s-a ocupat de unul singur de Margrave Manor. Clarissa i-a fost de mare ajutor. Și și-a făcut foarte bine treaba.

– Nu mă surprinde deloc, spuse ea cu hotărâre în glas.

– Nici pe mine, răspunse el zâmbindu-i. Din acest punct de vedere sora mea se aseamănă cu fostul tău soț, e foarte descurcăreață.

– Dar, doar că Clarissa este genul de descurcăreață care îți vrea binele. Spre deosebire de Reynold – el își urmărea *propriul* interes.

– Fără să țină cont de al tău, bag seamă, zise el, cercetându-i chipul. Chiar nu ai bănuit nici măcar o clipă că ideea căsătoriei aranjate a fost a lui, nu?

– Nu. Și probabil că o să crezi că sunt o prostuță...

– Nu aș crede niciodată asta despre tine. Da, poate că ești naivă câteodată, dar nicidecum prostuță.

Scanned by CamScanner

– S-ar putea să-ți schimbi părerea când o să-ți mărturisesc că eu chiar am crezut când mi-a spus că și el se simțea la fel de constrâns de circumstanțe, că îi era rușine să o ceară în căsătorie pe femeia care deja îl refuzase o dată. Dar nu știu de ce mă surprinde să aflu una ca asta. Sinceră să fiu, nimic din tot ce am aflat în ultimele zile despre Reynold nu ar trebui să mă surprindă – nici viclenia lui, nici faptul că îi datora atâția bani fratelui lui Warren, nici că...

– Poftim? zise Niall, oprindu-se din drum. Ce legătură are fratele lui Warren cu toate astea?

– Vrei să spui că nu știai? întrebă ea șocată.

Însă privirea lui uluită era grăitoare.

– De unde să știu?

– Nu ți-a spus Warren?

– Bineînțeles că nu.

În clipa aceea Bree puse lucrurile cap la cap. Warren și Delia aflaseră despre legătura cu Lord Hartley chiar înainte să plece în luna de miere. Și ea tot atunci aflase.

– La care dintre frații lui Warren te referi? insistă Niall, în mod vădit agitat. Are cinci.

Dumnezeule mare. Probabil că nu ar fi trebuit să-i spună nimic.

– La Lord Hartley. Cred că i se spune Hart.

– Hart. Vărul meu Hart este cel căruia soțul tău îi datora atâția bani? Cum naiba s-a ajuns la *asta?*

– Reynold a pariat trei mii de lire la o partidă de pichet în schimbul unei informații pe care Lord Hartley o avea și pe care Reynold și-o dorea cu ardoare.

– Ce informație?

Oh, Dumnezeule, acum *chiar* își dori să nu fi spus nimic.

– Hmm. Reynold voia să știe unde anume te ascundeai în Spania, șopti ea. Vezi tu... se pare că Reynold nu s-a dus la Londra pentru că ardea de nerăbdare să încerce toate jocurile de noroc. Ci a plecat... Ei bine... a plecat în căutarea *ta*.

Scanned by CamScanner

Capitolul 14

Preț de o clipă, Niall rămase cu gura căscată.

– Adică mă căuta pe *mine*? repetă el șocat. Dar... de ce... mormăi el, ducându-și mâna la cap. De unde naiba *știa* soțul tău despre mine? I-ai spus tu?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea. A aflat singur.

– Dar cum? Și cât de mult știa? Că eram îndrăgostiți? Că plănuiam să ne căsătorim?

– Tot. A găsit... câteva schițe cu tine pe care le țineam ascunse.

Mărturisirea lui îl agită.

– Schițe cu mine?

Ceea ce însemna că nu încetase niciodată să țină la el. Să-i ducă dorul.

– Câteva, recunoscu ea, ferindu-și privirea. Și a insistat să-i spun cine era persoana din schițele acelea și... i-am spus. Am încercat să îl conving că erai un simplu cunoscut, că eram doar amici, dar, după cum bine știi, nu prea pot să...

– Să minți, da, zise el. Asta e clar.

– Motiv pentru care nu m-a crezut. A continuat să insiste să-i spun adevărul, iar eu am rămas la povestea mea. Așa că, a așteptat până am plecat într-o zi la cumpărături cu Delia și mi-a întors camera cu susul în jos ca să găsească orice dovadă care să-i confirme suspiciunile, până a găsit scrisoarea aceea pe care îl rugasem pe tatăl tău să ți-o trimită.

– Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o, spuse Niall.

– Am păstrat-o ca să nu uit niciodată... să nu-mi mai dăruiesc inima nimănui, zise ea fără să-l privească în ochi. Reynold a deschis-o și a citit-o. Și a aflat tot. Că te-am implorat să te întorci. Cum mă simțeam... văzându-mă forțată să mă mărit cu el. Adevărul pe care încercasem din răsputeri să i-l ascund.

– Oh, Dumnezeule!

Scanned by CamScanner

Mai că îi era milă de Trevor. Nici măcar nu voia să-și imagineze cum ar fi reacționat *el* la o asemenea scrisoare. Să fi aflat chiar din gura acestui înger minunat că fusese cea de-a doua alegere... L-ar fi distrus.

Totuși, *el* nu ar fi obligat o femeie să se mărite cu el.

– S-a supărat îngrozitor de tare, îi spuse ea. M-a obligat să-i povestesc tot ce s-a întâmplat între noi, n-am avut de ales.

– Și, prin urmare, a plecat la Londra să mă caute?

– Nu, nu în secunda următoare, răspunse ea agitată. A petrecut câteva săptămâni bune făcându-și sânge rău. Mă durea sufletul să-l văd astfel. Așa că am stat de vorbă cu el, încercând să-i explic că tu mă trădaseși, că nu mă mai interesa soarta ta, că de mulți ani nu mai aveam sentimente pentru tine ta. I-am spus că el și Silas erau cei mai importanți pentru mine și că nimic nu ne-ar fi putut despărți. Și chiar am crezut că a înțeles.

– I-ai spus că-l iubești? o întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Dar știa de la bun început că nu-l iubesc. I-am explicat-o foarte clar.

– La momentul respectiv, sunt sigur că i-ai fi putut spune *orice*. Fără îndoială că nutrise speranța că avea să te facă să te răzgândești. În același fel în care el spera acum să o convingă să-i dea o nouă șansă. Dar odată ce a aflat despre mine și în contextul în care tu nu ți-ai declarat iubirea față de *el*, ai fi putut să-i spui orice altceva, nimic nu l-ar fi putut convinge că eu nu mai făceau parte din viața ta. Căci știa că nu aveai să-l primești niciodată în inima ta.

– Dar în toate celelalte privințe eram a lui! Și nu era ca și cum... aș fi putut să mă întorc la tine dacă ar fi fost să vii acasă. În plus, i-am explicat clar că tu nu aveai să mai vii în țară.

Dumnezeule, nu știa nimic despre bărbați.

– Draga mea, îți explic eu ce te-a auzit el spunând: „Dacă fosta mea iubire ar fi astăzi aici, cu el aș fi. Dar cum el nu e aici, accept să fiu cu tine".

– Dar cum să creadă una ca asta? strigă ea. I-am spus că te urăsc!

– Nu te-ai descotorosit de schițele mele. Și nici de scrisoare. Ceea ce îi dădea speranțe, își zise Niall. *Undeva* în inima ta încă mă țineai aproape și îndrăznesc să spun că și el și-a dat seama de asta.

Scanned by CamScanner

De la dragoste la ură-i doar un pas. Indiferența e pur și simplu... indiferență. Și moartea unei căsnicii.

Citi durerea și sentimentul de vinovăție de pe chipul ei.

– Dar nu e vina mea că nu eram îndrăgostită...

– Nu spun că e vina ta. Doar că, știind prea bine că nu-l iubești, probabil că l-a afectat și mai tare să afle despre mine. Pentru că asta însemna că exista un motiv pentru care nu-l iubeai. Un motiv pentru care nu ar fi putut niciodată să te facă să te răzgândești.

Bree se întoarse cu spatele la el.

– Am crezut că a înțeles că puneam mare preț pe căsnicia noastră, însă doar atât. Nu mi-a dat niciodată de înțeles cum că nu m-ar fi crezut.

El porni agale pe lângă ea.

– Pentru că nu voia să știi. La urma urmei, orice bărbat are mândria lui.

– Dar a trecut o lună până a plecat la Londra. Și am crezut că dăduse uitării întreaga poveste, căci nu am mai vorbit niciodată despre tine.

– Pot să te asigur că în sinea lui fierbea. Bree îl privi nedumerită, iar Niall îi spuse: Mă gândesc la cum aș fi reacționat eu în locul lui.

Își continuară în liniște plimbarea spre livadă. Ar fi vrut să o strângă în brațe, să o sărute, să o mângâie și să-i aducă aminte cât de mult o iubea. Dar probabil că nu era cel mai potrivit moment.

– Și ce treburi ți-a spus că are la Londra? îndrăzni el să întrebe.

– Mi-a spus că trebuia să se ocupe de niște afaceri și că avea să se întoarcă în câteva zile. Dar a fost plecat două săptămâni, zise ea, aranjându-și pelerina. Iar la întoarcerea acasă mi-a mărturisit extrem de abătut că pierduse trei mii de lire. Singura soluție ca să plătim datoria ar fi fost să ipotecăm moșia.

– Și nu ți-a spus cum pierduse banii?

– Tot ce mi-a spus a fost că individul cu care jucase cărți trișase, oftă ea.

– Că Hart trișase? Nu-l cred în stare de... Ce vreau să spun e că sunt sigur că ar fi putut să trișeze, dar nu cred că ar fi recurs la...

– Va trebui să-l întrebi pe Warren. Dar, având în vedere toate întrebările lui Reynold despre tine, eu cred că Lord Hartley a crezut

Scanned by CamScanner

că voia să răzbune moartea lui Joseph Whiting. La urma urmei, deja te mai căutaseră și alte rude ale lui Whiting.

– Așa e. Și ai dreptate. Hart m-ar fi protejat cu orice preț, zise el, băgându-și mâinile în buzunare. Fără îndoială că soțul tău a fost prea jenat să spună că era în căutarea rivalului care furase inima soției sale.

– Prea mândru, poate.

– Da, și asta, răspunse Niall. Dar ce avea de gând să facă odată ce afla unde mă aflam?

– Nu știu exact. Poate pentru că... spera să te găsească, să vadă cum de tu reușiseși să-mi câștigi inima, și el nu? Sau poate că voia să te provoace la duel. Mă îndoiesc că vom afla vreodată. Presupun că avea el un plan, dar nu mi l-a împărtășit vreodată. De-abia după nunta Deliei și a lui Warren am aflat de la Lord Hartley că Reynold fusese în Londra special să te caute pe tine.

În clipa aceea, pe Niall îl încercă un sentiment de vinovăție. *El* era de vină că femeia aceasta își pierduse soțul și că se alesese cu o moșie înglodată în datorii. *El* era de vină că Silas își pierduse tatăl. Potrivit lui Fulkham, lumea vuia că Trevor se omorâse.

Se întrebă dacă ea știa de vorbele care umblau prin oraș, dar nu îndrăzni s-o întrebe... nu când o văzu atât de supărată că tocmai aflase despre planul lui Trevor de a se căsători cu ea. Dacă cumva era adevărat, asta însemna încă o tragedie pe conștiința lui Niall. Și totuși...

Dacă soțul ei n-ar fi ales să se omoare, Bree n-ar fi fost acum o femeie liberă. Și poate că era egoist din partea lui, dar asta era tot ce conta cu adevărat pentru el.

Cu toate că mai era un detaliu în povestea ei care nu-i dădea pace.

– Deci, soțul tău te iubea atât de mult încât a riscat totul ca să-și găsească rivalul.

– Dacă poți numi asta „iubire". Bree începu să se plimbe prin livadă, printre merii bogați în roade. El așa îi spunea. Dar... zise ea scuturând din cap. Îți mai aduci aminte ce mi-ai spus: „Un bărbat dornic să-și găsească o soție frumoasă e în stare să plătească oricât pentru ea". Așa era el.

Niall o urmă printre copaci.

Scanned by CamScanner

– Te vedea drept propria operă de Botticelli. Era oare de mirare? Aici, în verdele acesta vibrant, era asemenea unui fruct suculent pe care orice bărbat și-ar fi dorit să-l devoreze.

– Un Botticelli despre care își dăduse seama că nu-i aparținea. Așa că tot ce-l interesa era ca nimeni altcineva să nu-l aibă.

– Nu pot pretinde că-l învinovățesc. Când am aflat că te-ai căsătorit cu el, am vrut că mă întorc degrabă și să te răpesc, zise el oftând. Dar tatăl meu m-a convins că singurul motiv pentru care fusesei interesată de mine era titlul meu nobiliar și mi-am dat seama... am crezut că mi-am dat seama... că nu erai interesată de *mine*.

Bree se întoarse cu fața spre el, cercetându-l cu ochii ei strălucitori.

– Așa ți-a spus tatăl tău?

– De ce crezi că te-am acuzat că ești o aventurieră? Tata e cel care te-a numit așa.

Bree îl privi furioasă, cu mâinile în șolduri.

– Nu pot că cred. Ce... ce *mincinos!* Și când mă gândesc cât de rău zicea că-i pare pentru mine. Cât de sincer! Chiar l-am *crezut* când mi-a spus că tu nu ai vrut niciodată cu adevărat să merg după tine în Spania. Și, în tot acest timp, ne-a păcălit pe amândoi! S-a jucat cu viețile noastre! Ne-a mințit!

– Da, presupun că da.

Niall deja nu se mai putea agăța de imaginea aceea a unui tată onorabil care nu l-ar fi trădat vreodată. Altfel ar fi însemnat că tot ce-i spusese ea până acum era o minciună și pur și simplu nu putea accepta una ca asta.

În mod cert, tatăl lui fusese atât de obsedat de ideea de a o proteja pe Clarissa, că nu-l mai interesase de ceilalți oameni care ar fi putut avea de suferit. Ceea ce era o trădare.

Niall îi mângâie ușor obrazul.

– Eram prea tineri și prea naivi ca să ghicim intențiile tatălui meu.

La atingerea lui, Bree rămase fără răsuflare.

– Nu l-aș fi crezut o clipă... dacă aș fi știut adevăratul motiv pentru care te-ai duelat. A reușit să mă convingă tocmai pentru că ai ținut acest secret față de mine.

Oh. Încă nu era pregătit să discute cu ea pe seama acestui subiect, nu înainte de a se întâlni cu Edwin.

Scanned by CamScanner

Așa că făcu singurul lucru care mai rămăsese de făcut – o strânse în brațe și o sărută așa cum visase să facă încă de când o văzuse în dimineața aceea. Intens. Lung. Cu limba, cu dinții, cu toată dorința aceea arzătoare care îl năpădi.

Și preț de o clipă ea înflori în brațele lui, trandafirul acela minunat îl apucă de umeri și se întinse să-l sărute și ea, la fel de pătimaș ca și el.

După care se dezlipi de el.

– Niall... ce vreau să spun este că *în continuare* ai secrete față de mine.

– Dar nu sunt secrete care să conteze cu adevărat, șopti el.

Niall încercă din nou să o sărute, dar ea se feri. Așa că el se grăbi să-i sărute bărbia, gâtul... acele câteva părți ale corpului ei atât de pure și de frumoase care nu erau acoperite de haine.

Își plimbă limba pe gâtul ei, iar ea gemu de plăcere.

– Soțul meu... și el obișnuia să aibă secrete față de mine. Și uram asta.

El își plimbă buzele pe obrajii ei, pe nas.

– Dar și tu aveai secrete față de el.

– Un singur secret. Și nu ar fi trebuit să o fac. Poate că dacă i-aș fi povestit despre tine de la bun început... poate că ar fi fost și acum în viață.

– Atunci, să mă ierte Dumnezeu, șopti el, dar mă bucur că nu i-ai spus nimic.

– Nu spune una ca asta, răspunse ea cu o voce plăpândă.

– Dar ăsta e adevărul, zise el strângând-o și mai tare în brațe. Dacă n-ar fi murit, în clipa asta probabil că mi-aș căuta o soție și aș compara orice femeie cu tine.

– Ba nu, căci mă credeai o aventurieră. O parte din tine probabil că încă mai crede asta, altfel mi-ai spune ade....

Niall încercă din nou să o sărute, dar ea îl opri.

– Ce vreau să spun, șopti ea, e că tu îmi știi toate secretele, dar tu nu vrei să mi le împărtășești pe ale tale.

– Am s-o fac, cândva.

– De ce nu acum?

Fără să stea pe gânduri, Niall o purtă ușor până o lipi cu spatele de trunchiul unui măr.

Scanned by CamScanner

– Pentru că în clipa asta vreau un singur lucru – să fac dragoste cu tine. Să-ți amintesc că sunt lucruri între noi mai importante decât trecutul. Știu cum să te fac să te aprinzi. Să gemi de plăcere, îi spuse el într-o șoaptă senzuală. Și tu vrei să fii cu mine. Știu că vrei.

Bree înghiți în sec, iar el se înfioră. Nu era atât de imună la prezența lui pe cât încerca să pretindă.

– Te-am avertizat să nu încerci să mă ademenești în patul tău.

– Dar nu văd nici un pat aici.

– De ce despici firul în patru, neobrăzatule? Știi prea bine ce vreau să spun, zise ea, dar când el o lipi de copac, văzu plăcerea de pe chipul ei. Ce e cu pasiunea asta a ta pentru copaci? Camerista mea încă nu a reușit să scoată petele de pe cealaltă rochie pe care mi-ai distrus-o. Și de ce să facem asta tocmai *aici*, unde riscăm să ne vadă oricine?

– Pentru că putem, îi șopti el pe buze. Pentru că așa vrem. Pentru că fiecare centimetru din pământul ăsta îmi aparține și vreau să fii a mea în locul acesta în care am sperat să ne construim o viață împreună, zise el, ridicându-i fusta. O să-ți cumpăr o rochie nouă, draga mea. Dar când văd toate merele acestea atârnând în copaci mi se face poftă de ceva dulce și trebuie să-mi astâmpăr foamea.

Chiar și privirea confuză de pe chipul ei îl excită.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Niall se lăsă în genunchi.

– Foamea de tine, Bree. Vreau să-mi astâmpăr foame de *tine*.

Cu o mână îi ținu faldurile rochiei strânse în jurul taliei, iar cu cealaltă îi trase ușor de lenjeria intimă, ca să se uite la bucata minunată de piele pe care ardea de nerăbdare să o sărute, să o devoreze. Bănuia că soțul ei încuiat la minte nu îi făcuse niciodată *asta*, iar când se aplecă ușor ca să o sărute și o auzi scoțând un icnet de spaimă, știu că nu se înșelase.

– Ce naiba faci... dădu ea să spună, dar gemu de plăcere când el începu să o atingă ușor cu limba, apoi din ce în ce mai intens. Oh... Dumnezeule.

Vai, era dulce și suculentă, ca un fruct bine copt. Ar fi fost în stare să se desfete cu ea ceasuri întregi. Sau cel puțin cât să-i arate că existau mult mai mult feluri în care să faci dragoste decât îi arătase netrebnicul acela de soț al ei.

Scanned by CamScanner

–Ține tu asta, zise el, întinzându-i faldurile rochiei și, în mod miraculos, ea făcu întocmai.

După care începu să-i acorde acelui fagure de miere toată atenția pe care o merita. Întotdeauna îi plăcuse gustul unei femei excitate, dar, Dumnezeule, Bree era mai dulce decât oricare altă femeie. Și extrem de doritoare, căci își înfipse degetele în părul lui, lipindu-se de limba lui.

–Vai... Niall... ești atât de... *obraznic*.

–Orice pentru obraznica mea jucăușă. Continuă să o lingă, să o alinte, să se joace cu ea, făcând-o să suspine de plăcere și să-și lovească ușor pelvisul de gura lui. Îmi place la nebunie când ești obraznică, scumpa mea.

O pătrunse cu degetul și o auzi suspinând:

–Ce *minunăție*... iar șoapta ei îl stârni și mai mult.

Deja nu mai știa dacă mai avea să fie în stare să se controleze până să o facă să termine.

Dar nu se putea opri acum. Pentru că refuza să fie genul acela de amant egoist cu care era ea obișnuită. Intenționa să-i facă sângele să clocotească și capul să i se învârtă, s-o facă să uite de orice altceva, în afară de felul în care el o făcea să se simtă, de felul în care se simțeau împreună.

Era singurul mod prin care ar fi putut să o asigure că făceau o pereche bună. Că își puteau acorda o nouă șansă. Împreună. În ciuda secretelor pe care el încă nu i le împărtășise.

Îi simți respirația întețindu-se, iar gemetele ei de pisicuță îi făcură mădularul mai tare decât copacul acela de care stătea ea sprijinită. Își simți sângele pulsând în bărbăția lui și continuă să își treacă limba peste micuța ei perlă, în timp ce o pătrunse cu un deget, apoi cu două, în încercarea disperată de a o face să ajungă la *le petit mort*.

Curând după aceea, Bree începu să se zguduie și să se împingă în el asemenea unei strengărițe lacome să primească mai mult, până ce o auzi suspinând și îi simți spasmele eliberării pe limba lui.

Niall abia se abținu să nu urle de fericire când ea îi prinse capul între picioare și scoase un țipăt jos de extaz. La naiba, măcar știa sigur că nimeni altcineva nu o făcuse să se mai simtă vreodată așa. Și poate că, pe moment, asta era tot ce conta.

Scanned by CamScanner

Bree încercă să-și recapete răsuflarea, iar el savură gustul și mirosul ei în timp ce continuă să îi sărute coapsele goale, mângâindu-i despicătura catifelată... desfătându-se cu trupul ei glorios.

Odată ce o simți mai liniștită, se șterse la gură cu rochia ei și se ridică.

– Ești... plin... de surprize... reuși ea să bâiguie, atârnând fără vlagă în brațele lui.

El îi luă brațele și i le prinse în jurul gâtului.

– Draga mea doamnă Rebelă, încă n-ai văzut nimic, îi șopti el, frecându-se ușor de ea, ca să o facă să-i simtă chiar și prin pantaloni bărbăția tare ca piatra. Vrei să-ți arăt mai multe?

Bree îl privi rugătoare și era sigur că era pe punctul de a accepta să își continue sălbaticele unduieli pasionale, când auziră un strigăt în depărtare care îi puse numaidecât în gardă.

– Lord Margrave? Sunteți acolo, în livadă? zise o voce din vârful dealului.

Bree înlemni, iar Niall îi șopti:

– Taci, îi porunci el. O să plece.

– S-ar putea să fie ceva important, îi spuse ea, privindu-l speriată. Poate s-a întâmplat ceva cu Silas, care trebuie să se fi trezit deja. Sau poate că este vorba despre mătușa Agatha.

– La naiba! De-abia aștept ziua în care o să pot să fiu cu tine oriunde și oricând, fără să ne deranjeze nimeni.

Ea îi aruncă un zâmbet trist, își lăsă faldurile fustei să cadă la pământ și își aranjă hainele.

– Ziua aceea n-o să vină până ce Silas – și ce alți copii vom mai avea noi – nu vor fi crescut și plecat de acasă. Așa că ar fi bine să te obișnuiești cu astfel de întreruperi.

Vorbele ei îi reamintiră că erau doi oameni foarte diferiți. Chiar dacă el era același burlac fără nici o obligație, ea nu mai era aceeași fecioară inocentă, ci o mamă cu responsabilități pe care el nu putea nici măcar să și le imagineze, dar și stăpână peste o proprietate care avea mai mulți oameni în grijă.

La fel ca el. Ceea ce însemna să jongleze nevoile moșiei sale cu nevoile moșiei ei. Trebuia să se asigure că, măritându-se cu el, Brilliana nu avea să piardă și mai mult decât pierduse deja ca urmare a egoismului soțului său. Dacă chiar voia să îi câștige inima, nu avea

Scanned by CamScanner

de ales decât să accepte circumstanțele neprielnice în care se aflau ea și Silas, să facă loc pentru ei în viața sa.

– Bine, zise el. Hai să vedem ce vrea individul ăsta.

Măcar menționase ideea de copii împreună, iar asta îi dădu speranțe.

După ce se asigurară că arătau prezentabil, ieșiră dintre pomi și se îndreptară spre vârful dealului. Niall îl zări pe valetul său și strigă:

– Aici suntem! Ne plimbăm prin livadă.

Servitorul coborî în grabă spre ei.

– Domnule, mi-ați spus să vă anunț de îndată ce primesc răspuns de la Lord Blakeborough și tocmai a sosit o scrisoare. Așa că am venit de îndată să vă caut.

Uitase complet că îi trimisese un bilet lui Edwin rugându-l să se întâlnească cât mai repede cu putință.

Servitorul îi întinse plicul, iar Bree îl privi nedumerită.

– Ce treabă are Lord Blakeborough la Stoke Towers?

Scrâșnind din dinți la gândul că trebuia să o mintă din nou, Niall spuse:

– Edwin s-a gândit să o scoată puțin pe sora mea din agitația orașului, așa că a adus-o la țară ca să se bucure de aerul curat.

– Dar la petrecere ne-a dat de înțeles că vrea să rămână în oraș până aproape de data la care avea să nască, zise Bree suspicioasă.

Niall nu se grăbi să-i răspundă, nerăbdător să citească mai întâi de toate scrisoarea care spunea: „Vino când vrei tu, nu am nimic altceva stabilit".

Foarte bine. Lui Niall îi fusese teamă că ar putea fi nevoit să se întoarcă la jocul de cărți din seara aceea înainte de a avea ocazia să se vadă cu cumnatul său.

Îndesă scrisoarea în buzunar, după care îi porunci valetului să plece după brișcă și să o aducă în vârful dealului. Servitorul porni în grabă, iar Niall îi oferi lui Bree brațul.

– O să te duc înapoi pentru că eu trebuie să merg până la Stoke Towers să stau de vorbă cu Edwin despre ceva important înainte să pornim spre casă.

Bree îl luă de braț și se lăsă condusă spre vârful dealului.

– Am putea să facem cu toții o oprire în drum spre casă. Mie și mătușii Agatha ne-ar face mare plăcere să îi facem o vizită Clarissei

Scanned by CamScanner

în timp ce tu îți vezi de treburile tale cu soțul ei. Și sunt sigură că și ea s-ar bucura tare mult să-l vadă pe Silas.

– Sub nici o formă, răspunse el fără să se gândească. Când observă nedumerirea de pe chipul ei, regretă imediat. Adică Silas e un pic cam neastâmpărat pentru o femeie în starea ei, nu crezi?

– Am fost în vizită la Clarissa chiar săptămâna trecută, zise ea, mijindu-și ochii la el.

– În orice caz, aș prefera să verific mai întâi cu Edwin că e totul în regulă înainte să dăm navală peste ei.

Bree se opri din drum și se puse în fața lui, hotărâtă să primească un răspuns.

– Niall, ce s-a întâmplat?

Dumnezeule, ar fi dat orice să îi poată spune despre situația prin care trecea Clarissa. Dar îi promisese cameristei surorii sale că avea să respecte dorințele lui Edwin, așa că nu avea încotro. Cel puțin până nu era sigur că pe Edwin și pe Clarissa nu i-ar fi deranjat ca Bree să știe.

– Nimic, răspunse el și porni spre vârful dealului, acolo unde brișca deja îi aștepta, cu valentul său pe post de vizitiu. Te rog s-o conduci pe invitata noastră acasă, îi spuse el servitorului, și să te îngrijești ca ea, Lady Pensworth și tânărul Silas să-și bea liniștiți ceaiul.

Bree veni în dreptul lui.

– Niall...

– Promit să mă întorc cât pot de repede, îi spuse el fără să-i mai dea dreptul la replică. Îi luă mâna și i-o sărută. Este strict legat de afaceri.

– Și atunci de ce nu pot să...

El îi dădu drumul și o porni spre râul care despărțea cele două proprietăți. Se săturase de toate secretele acestea. Avea să stea de vorbă cu Edwin și să pună punct o dată pentru totdeauna tuturor acestor subterfugii și eschivări.

Astfel încât el și Bree să înceapă să-și facă planuri pentru restul vieții.

Drumul înapoi spre conac începu în liniște, ceea ce era perfect pentru Brilliana, căci nu se credea în stare să poarte o discuție civilizată, nici chiar cu unul dintre servitorii lui Niall.

Scanned by CamScanner

Niall nu știa deloc să mintă. Iar faptul că putea să o încânte cu astfel de plăceri senzuale, după care să se închidă din nou în sinea lui, o scotea din sărite.

Probabil că se arătase cumva frustrată, căci valetul lui Niall îndrăzni să îi arunce o privire.

– Doamnă, nu-l lăsați pe Lord Margrave să vă supere. Sunt sigur că nu a vrut să fie atât de tăios. Doar că a avut multe pe cap în ultimele zile.

– Sunt sigură. „La fel ca mine."

Petrecură alte câteva sute de metri în tăcere.

– Silas, băiatul dumneavoastră, este tare drăgălaș, îi spuse valetul. Deja a reușit s-o vrăjească pe menajera noastră și asta spune multe.

Cuvintele lui o înmuiară.

– Sper că nu v-a făcut prea mari probleme.

– Nici vorbă. Parcă ne aduce aminte de domnul nostru când era și el mic. Băgă de seamă că Bree îl privi curioasă și continuă să spună: Eram un simplu ucenic la vremea aceea. Eu și domnul practic am crescut împreună. Era tare încăpățânat de felul lui, ceea ce-l enerva la culme pe tatăl lui.

– Îmi imaginez, zise ea pe un ton sec, amintindu-și tot ce-i povestise Niall despre tatăl său. A fost un tată strict?

– Oh, da. Până să îl dea la școală, a angajat un tutore care să îl pună la punct. După care bătrânul conte a făcut tot posibilul să îl împiedice să se împrietenească cu ceilalți tineri libertini, așa că l-a trimis să locuiască singur cu o familie bună, în loc să-l lase să stea la Elton.

– Și a funcționat?

– Nu chiar. Știți și dumneavoastră cum sunt tinerii gentlemeni, întotdeauna puși pe distracție.

– Așa e.

De obicei, în compania unor femei dezbrăcate.

Cu toate acestea, se văzu nevoită să admită că avea de câștigat de pe urma educației pe care Niall și-o însușise în arta de a satisface o femeie. Se abținu să nu roșească. De unde să știe ea cât de plăcut putea să fie ca un bărbat să o sărute acolo?

Scanned by CamScanner

Sau că a face dragoste putea să-ți aducă atât de multă plăcere? Incredibil de multă plăcere. Oare cum ar fi fost ca ea și Niall să aibă ocazia de a face asta mult mai des...

Dar nu. Nu era bine să se gândească doar la interacțiunile lor fizice; erau lucruri mai importante decât câteva momente de pasiune. Oh, dar de momente minunate, ispititoare...

Oh, Dumnezeule, bărbatul acesta o transformase într-o neruşinată ridicolă.

– Deci, spuneai că toți prietenii lui Lord Margrave erau niște libertini, zise ea, ca să nu se mai gândească la alte lucruri.

– Nu chiar toți. Lord Blakeborough era singurul pe placul contelui, căci era tipul mai responsabil. Dar contele nu era de acord nici măcar cu unii dintre verii fiului său. Lord Knightford, spre exemplu, nu avea voie să pună piciorul în casa noastră pe vremea aceea. Bătrânul conte era tare nemulțumit de reputația marchizului.

– Pot să înțeleg de ce, deși bănuiesc că faptul că tatăl său nu-l avea la inimă pe marchiz nu l-a oprit pe logodnicul meu să iasă la petreceri cu acesta – cel puțin înainte să plece din țară.

– Ah, da, se aveau ca frații. Din câte am auzit eu, s-au distrat pe cinste, zise el, mânând caii. Dar tânărul stăpân s-a schimbat în acel ultim an, înainte să plece. Era din ce în ce mai preocupat de treburile moșiei, ba chiar se împăcase și cu tatăl său. Astfel încât duelul acela ne-a luat pe toți prin surprindere. Părea că depășise perioada aceea.

– Și știi cumva *de ce* s-a duelat? întrebă Bree, cu sufletul la gură.

– Mi-e teamă că nu. Nimeni n-a suflat o vorbă. Dar să nu vă uitați în gura lumii. Nu era genul de bărbat care să sară la duel pentru o amantă. Nu am auzit de nici o amantă înainte să fugă din țară.

Dar asta nu însemna că nu existase una.

– De ce-mi spui toate astea?

Servitorul ridică pur și simplu din umeri.

– Dacă aveți de gând să vă căsătoriți cu Lord Margrave, cred că ar fi bine să știți cum e el în realitate, și să nu vă luați după ce spun bârfele, răspunse el, uitându-se lung la ea. Nu umblă după averea nimănui. Nu știu cine o fi inventat asta despre el, dar e o minciună gogonată. N-are nevoie să se însoare pentru bani.

Scanned by CamScanner

Fulkham își făcuse foarte bine treaba, reușind să-i păcălească până și pe servitorii lui Niall. Măcar ei nu credeau toate zvonurile care circulau. Un servitor loial spunea mult mai multe despre caracterul unui bărbat decât gura târgului.

– În plus, continuă valetul, am văzut cu ochii mei că stăpânul ține la dumneavoastră. Îndrăznesc să spun că acesta este motivul pentru care vrea să vă căsătoriți.

Bree se strădui să nu zâmbească.

– Sper să ai dreptate. Pentru că eu chiar țin la el.

Mai puțin când făcea pe misteriosul.

Servitorul lui părea mai mult decât dispus să împărtășească toate secretele pe care le știa despre stăpânul său. Poate că nu strica să încerce să afle mai multe de la el.

– Știi cumva de ce s-a dus să vorbească cu Lord Blakeborough în după-amiaza asta?

– S-ar putea să fie vorba despre starea de sănătate a doamnei, răspunse valetul.

– Clarissa? întrebă Bree, cu inima cât un purice. A pățit ceva?

Valetul se întoarse spre ea.

– Nu v-a spus nimic domnul?

– Sunt sigură că mi-ar fi spus, doar că se grăbea foarte tare, zise ea imediat, de teamă că servitorul avea să-și țină gura. Dar am tot stat de vorbă despre afacerile moșiei și nu am mai apucat să discutăm despre Clarissa.

– Ei bine, doamna Clarissa are niște probleme cu bebelușul. Din câte am înțeles, nu este nimic grav, dar Lord Blakeborough nu vrea să riște. Așa că a adus-o aici. Ca să o țină la distanță de oraș, de musafiri.

Musafiri precum ea, mătușa Agatha și Silas, care s-ar putea să fie un pic cam „neastâmpărat" pentru o femeie în starea ei. Oare Niall chiar credea că Bree ar fi fost în stare să pună în pericol sănătatea surorii sale?

Doamne Dumnezeule! Ce bărbat dificil, care refuza să împărtășească orice cu ea, pe când ea își deschisese sufletul în fața lui.

„Dar nu i-ai spus că Reynold s-a sinucis."

Nu, asta era cu totul altceva, își spuse ea. Asta nu avea nimic de-a face cu el.

Scanned by CamScanner

„Doar că are totul de-a face cu el. Dacă soțul tău n-ar fi aflat nimic despre tine și Niall, poate că Reynold ar fi fost și acum în viață."

La naiba cu conștiința ei care trebuia întotdeauna să aibă dreptate. Și, Dumnezeu s-o ierte, era fericită că Reynold *nu* era și acum în viață. Ce spunea asta despre ea?

Spunea că tânjea după tot ce-i oferea Niall – pasiune, o familie, un viitor. Voia să fie soția lui, să îi cunoască toate gândurile, să îi câștige inima. Voia să meargă împreună la picnic, să facă dragoste în natură, în mod scandalos și, da, să îi facă copii, mulți copii, care să se joace cu Silas și în care să-și găsească alinarea la bătrânețe. Era tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Întrebarea era: Își dorea oare ea cu atâta ardoare toate aceste lucruri încât să fie dispusă să uite de secretele lui, de aventurile din tinerețe și de refuzul lui de a i se destăinui?

Oh, încă nu cunoștea răspunsul la întrebarea aceasta.

Scanned by CamScanner

Capitolul 15

Dacă discuția cu Bree nu i-ar fi omorât erecția, vizita la Stoke Towers cu siguranță ar fi făcut-o. Servitorul care îl conduse până în biroul lui Edwin era vizibil speriat să nu deranjeze. În conac se simțea o atmosferă încordată, de parcă întreaga suflare stătea ca pe ace cu gândul la Clarissa.

Oare i se făcuse și mai rău? Dumnezeule, și ce-ar mai fi putut face în cazul acesta?

Edwin intră în încăpere, arătând mai sobru decât de obicei.

– Presupun că ai venit pentru că ai auzit despre problemele surorii tale.

Niall se pregăti sufletește pentru ce avea să vină.

– Da, am mers la voi în dimineața asta, iar camerista ei mi-a povestit ce s-a întâmplat. Este ceva grav?

– Domnul doctor Worth zise că orice femeie poate avea mici sângerări în perioada sarcinii, că nu e nimic ieșit din comun, zise Edwin oftând adânc. Dar nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea să piardă copilul, adăugă speriat. Nu știu cum aș putea suporta una ca asta. Cum ar putea suporta *ea* una ca asta.

– Dacă doctorul Worth zice c-o să fie bine, ai să vezi că așa o să fie, zise Niall, încercând să-l liniștească. Ai încredere în el, nu?

– Mi-aș putea viața în mâinile lui – doar că nu este vorba despre viața mea. Totuși, a zis că dacă sângerările nu vor continua, totul ar trebui să fie în regulă.

– Și unde e acum Clarissa? îl întrebă Niall.

– E în camera ei. Doctorul i-a recomandat odihnă.

– Desigur, zise Niall, uitându-se cu luare aminte la el. Crezi că aș putea să merg până la ea?

– Domnul doctor Worth a zis că ar fi bine să nu primească musafiri o perioadă, zise Edwin, întunecându-se la față.

Scanned by CamScanner

– Nici măcar familia? zise Niall, fără să fie tocmai surprins de răspunsul lui Edwin. Se așteptase să nu poată sta de vorbă cu sora sa.

– Nici măcar familia. Și cu atât mai puțin mama ta. Cel puțin nu înainte ca domnul doctor Worth să fie absolut sigur că sarcina nu este în pericol. A insistat foarte pe mult pe regula „fără oaspeți".

– O idee foarte bună, probabil.

– Da, răspunse Edwin absent.

– Iar Clarissa e și ea de acord cu asta, nu?

– Desigur, și ea e la fel de preocupată de binele copilului. Edwin aruncă o privire pe fereastră. Mi-aș dori să o pot ajuta cumva. Mă simt atât de... inutil.

Dacă Niall s-ar fi îndoit vreodată de sentimentele cumnatului său față de Clarissa, toate acele îndoieli ar fi fost date uitării. În mod evident era mai mult decât îngrijorat.

– Mi-e teamă că e genul de situație în care un soț nu prea are cum să-și ajute soția, în afară de a-i ține companie, ceea ce se poate dovedi mai folositor decât ai putea crede. Clarissa nu este obișnuită să fie ruptă de lume, așa că probabil că este încântată de compania ta.

– Ei bine, nu, pufni Edwin. Zice că o cocoloșesc prea mult, că sunt mai rău decât o femeie bătrână.

Niall izbucni în râs, iar cumnatul său se uită urât la el.

– Scuze, dar pare tocmai genul de lucru pe care l-ar spune Clarissa.

Edwin încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

– Prietene, nu vreau să fiu nepoliticos, dar...

– De fapt, nu am venit doar ca să aflu cum se simte Clarissa, își făcu Niall curaj să spună. Trebuie să-ți vorbesc despre ceva important.

– În regulă. Pot să-ți acord câteva minute, răspunse Edwin intrigat, apropiindu-se de bar. Vrei ceva de băut?

– Oh, da, spuse Niall. În fond, i-ar fi fost mai ușor să discute cu Clarissa despre atac, decât cu soțul ei. Acum că se văzu în fața faptului împlinit, nu era sigur cum să înceapă.

Așteptă până ce Edwin pregăti două pahare cu coniac și luă o gură ca să-și calmeze nervii.

Scanned by CamScanner

– Warren mi-a zis că știi motivul pentru care m-am duelat cu Joseph Whiting.

Edwin tresări, dar încuviință din cap.

– Îmi dau seama că nu-ți vine ușor să vorbim despre asta, continuă Niall, dar mă aflu într-o situație delicată.

Îi povesti în câteva cuvinte perioada de dinainte și de după duel. Îi spuse tot ce se întâmplase între el și Bree cu atât de mulți ani în urmă, inclusiv minciunile pe care tatăl său i le turnase lui Bree în încercarea aparentă de a-l salva de Niall de sine însuși.

Îi explică chiar și despre planul lui Fulkham și despre faptul că această mișcare îi adusese pe el și pe Bree din nou împreună. Niall știa că putea avea încredere în Edwin cu un *astfel* de secret, căci Edwin îi era dator lui Fulkham care îl ajutase să evite un proces după ce acesta îl omorâse – în legitimă apărare – pe Durand, celălalt văr al lui Whiting.

Edwin îi puse mai multe întrebări despre planul lui Fulkham, după cum Niall se și așteptase să facă, iar el se arătă nerăbdător să-i răspundă, vrând să ajungă mai repede la partea cea mai importantă a discuției – dorința lui de a-i povesti lui Bree tot adevărul despre trecutul său.

În cele din urmă, Edwin se arătă mulțumit de răspunsurile lui Niall. De-abia atunci începură să vorbească despre tot ce îi povestise Niall despre trecutul lui cu Bree.

– Eu și Clarissa bănuiam că a fost ceva între voi, dar nu ne-am gândit niciodată că ar putea să fie vorba despre așa ceva. O să rămână șocată. *Când* o să-i spun, bineînțeles.

– Ce vrei să spui? întrebă Niall, cu sufletul la gură.

– N-am de gând să-i povestesc nimic din toate acestea acum. Deja se simte suficient de vinovată că ai fost trimis în exil din cauza a ceea ce consideră „o greșeală regretabilă", faptul că l-a lăsat pe Whiting să rămână singur cu ea. Niall se cutremură la gândul acela, iar Edwin se grăbi să adauge: Crede-mă, nu mi-a fost deloc ușor să o fac să scape de sentimentul acesta de vinovăție. Noi doi știm prea bine că individul acela era un ticălos și cred că am reușit s-o conving că n-a fost vina ei.

– Slavă Domnului! Nu am învinovățit-o *niciodată* pentru exilul meu. Și în mod cert nu am regretat niciodată duelul acela. Dacă

Scanned by CamScanner

ai fi văzut-o și tu zăcând sub Whiting, plângând, sângerând – zise el, dar se opri când Edwin se albi la față. Îmi pare rău, nu știu cât de multe ți-a povestit ea.

– Tot, cred. Dar asta la câteva săptămâni bune după ce ne-am căsătorit. Bărbatul acela aproape că a distrus-o, zise el, cu înflăcărare. Și refuz să-l las să ne răpească încă ceva. Așa că n-am să-i povestesc nimic înainte de nașterea copilului.

– Mi se pare corect, zise Niall. Speram ca ea să-mi dea încuviințarea să-i mărturisesc lui Bree adevăratul motiv pentru care m-am duelat cu Whiting, pentru că ea în continuare crede că a fost din cauza unei amante, dar dacă tu crezi că nu ar trebui s-o deranjăm pe Clarissa cu așa ceva...

– Da, așa cred că e cel mai bine. Dacă află că ți-ai pierdut marea dragoste din cauza a ceea ce i s-a întâmplat în noaptea aceea, o să fie distrusă și se poate lipsi de povara aceasta în astfel de clipe.

Niall înțelese că nu mai avea nici un drept de apel și se cutremură.

– Înțeleg. Și probabil că ai dreptate. Dar sper ca măcar *tu* să-mi dai acordul să îi spun lui Bree tot adevărul, spuse el, uitându-se fix în ochii cumnatului său.

Dar Edwin nu zise nimic, se întoarse cu spatele și dădu paharul de coniac pe gât, iar Niall simți că i se urcă sângele la cap.

– Edwin, începu Niall pe un ton ferm, Bree crede că am înșelat-o cu o altă femeie. Refuză să se mărite cu mine tocmai pentru că știe că am secrete față de ea. Trebuie să-i spun.

– Da, normal. Dar nu acum.

– La naiba...

– Nu înțelegi că e viața *soției* mele la mijloc! strigă Edwin, întorcându-se spre el cu o expresie disperată pe chip. Și a copilului meu, posibilul meu moștenitor. Dacă ar fi să se afle că Clarissa a fost violată acum mulți ani...

– Bree nu ar pune niciodată în pericol sănătatea și reputația Clarissei. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt prietene.

– Nu sunt prietene apropiate, îi răspunse Edwin, uitându-se urât la el. Nu e genul de prietenie ca între sora mea și Clarissa. Dacă s-ar întâmpla ca doamna Trevor să se scape în fața persoanei nepotrivite, Clarissa s-ar vedea prinsă într-un scandal de proporții. *Știi* și tu asta.

Scanned by CamScanner

– Dar Bree nu ar face asta niciodată. Ține prea mult la sora mea – la *mine* – ca să facă una ca asta.

– Chiar așa? Tu nu vezi că femeia asta s-a căsătorit cu un alt bărbat, în loc să te aștepte pe tine?

– Ca să-și salveze familia de la închisoarea datornicilor.

– Exact – și cu siguranță te învinovățește pentru că ai lăsat-o să îndure toate astea. De unde știi că n-o să ajungă să te urască și pentru că ai în plan să dovedești că tatăl ei este un infractor?

– După tot ce a făcut nenorocitul acela, după ce a pariat pe viitorul ei, mă aștept chiar să se bucure când o să-l vadă arestat.

– Și ce-o să se aleagă de noi după ce numele ei o să fie târât prin noroi, iar reputația ei pătată pe vecie? După ce fiul ei o să fie obligat să trăiască urmărit de scandalul acela toată viața? Orice ți-ar fi promis Fulkham, dacă se dovedește că tatăl ei este vinovat, o să urmeze un proces și, fără îndoială, o să fie condamnat la închisoare. Iar ea o să se vadă nevoită să suporte bârfe, vorbe rele...

– Dar pe Bree nu o interesează asta.

– Atunci ar trebui s-o intereseze. Și ar trebui să te intereseze și pe tine dacă chiar ai de gând să te căsătorești cu ea.

– Aș fi în stare să trec peste orice ca să fiu cu ea, zise Niall furios.

– Asta spui acum. Dar poate că n-o să mai fi de aceeași părere odată ce scandalul o să te urmărească pe tine – și pe familia ta – ani și ani de-a rândul, spuse el cu amărăciune. Crede-mă pe cuvânt.

De-abia atunci Niall își aminti că Samuel, fratele lui Edwin, își chinuise familia cu o mulțime de scandaluri. Nici nu era de mirare că Edwin era atât de îngrijorat.

– Ce încerc să-ți spun, zise Edwin, e că dacă o să ajungă să te urască pe tine pentru toate astea, atunci s-ar putea să ajungă să o învinuiască și pe Clarissa. Toată povestea asta – duelul, exilul tău, faptul că ea a fost nevoită să se mărite cu un alt bărbat – a început cu violul Clarissei. Și poate că tu n-o învinuiești pe sora ta pentru toate acestea, dar nu ai de unde să știi că doamna Trevor va fi de aceeași părere.

– Nu spune prostii, răspunse Niall încruntat.

– Când o fi să-i spui adevărul, îți asumi un risc. Nu poți avea încredere oarbă în ea.

Scanned by CamScanner

– Ba da. Cel puțin, era destul de sigur. E adevărat că Edwin avea și el dreptatea lui, dar Bree nu ar fi fost niciodată în stare să facă ceva împotriva Clarissei doar ca să se răzbune pe el. Sau?

„Suntem alți oameni, ne-am schimbat."

Niall se încruntă. Da, erau alți oameni. Însă, cu siguranță, nu se schimbaseră *atât* de mult.

Edwin își împreună brațele la piept.

– Îmi pare rău, dar eu nu pot fi la fel de sigur ca tine în privința doamnei Trevor. Pur și simplu nu o cunosc suficient de bine și, dat fiind că și tu gândești acum cu celălalt creier, îndrăznesc să spun că nici tu nu poți să bagi mâna-n foc pentru ea. Niall dădu să spună ceva, dar Edwin continuă: Promite-mi că n-ai să-i spui încă. E mai mult în joc decât viața și viitorul tău, vorbim aici și despre viitorul meu și al Clarissei. Odată ce ni se naște copilul, nu mă interesează ce faci, dar să știi că tu o să ne ai pe conștiință în caz că doamna Trevor va începe să povestească cuiva. Dar până atunci... nu pot să-mi asum nici un risc.

Chiar dacă Edwin înțelegea prea bine reticența lui Edwin, era furios că prietenul lui nu avea încredere că *el* știa mai bine ce era de făcut.

– Și dacă am s-o pierd pe Bree din cauza asta?

– N-ai s-o pierzi, răspunse Edwin. Și dacă ar fi să se ajungă la asta, înseamnă că nu ține cu adevărat la tine. La urma urmei, eu m-am căsătorit cu Clarissa fără să știu nimic despre trecutul ei.

Niall scrâșni din dinți.

– Te-ai căsătorit cu Clarissa pentru că era singura modalitate prin care să te știi în siguranță cu Duran. Și, cu toate că îți rămân profund recunoscător, asta nu schimbă cu nimic faptul că amândoi ați crezut că nu aveți nici o altă variantă. Însă Bree are altă variantă. Și, momentan, balanța nu înclină în favoarea mea.

– Un motiv în plus pentru care să nu te apuci să-i împărtășești toate secretele tale.

– Dumnezeule...

– În plus, situația asta cu tatăl ei s-ar putea să se întindă pe mai multe săptămâni, iar doamna Trevor e obligată să rămână logodită cu tine până la final, nu? Prin urmare, lasă lucrurile așa o perioadă de timp. Eu o să văd cum progresează starea de sănătate a Clarissei

Scanned by CamScanner

și dacă simt că e un moment mai bun în care să-i mărturisești adevărul doamnei Trevor, îți voi spune.

Niall se uită lung la el, iar Edwin îl privi drept în ochi.

– Sper că ții suficient de mult la sora ta cât să vrei să o protejezi.

– Nu se cade să spui una ca asta, după *tot* ce am făcut ca să o protejez. Tind să cred că dacă n-ar fi fost de dragul secretelor pe care le-am păstrat în toți acești ani, probabil că nici măcar nu ați fi ajuns să vă căsătoriți.

– Te înșeli, răspunse Edwin cu patos. M-am îndrăgostit de sora ta cu mult înainte să-mi dau seama de asta. M-aș fi căsătorit cu ea și dacă aș fi știut ce i-a făcut nenorocitul acela.

– Acum ți-e ușor să spui asta, dar n-avem de unde să știm cu siguranță cum ai fi procedat în alte circumstanțe.

Edwin pufni.

– Dacă nu vrei să faci asta pentru sora ta, fă-o pentru mine. Ești cel mai bun prieten al meu, așa că te rog să nu spui nimic până ce naște Clarissa.

La naiba! Edwin știa că Niall îi era îndatorat pe vecie pentru faptul că o salvase pe Clarissa de Durand.

– O să mă mai gândesc. Nu pot să-ți promit nimic altceva.

Cu inima strânsă, porni spre ușă.

– Niall! strigă Edwin.

Se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Ce mai e acum?

– Știu că nu ți-am mulțumit niciodată pentru că te-ai duelat cu Whiting, dar îți sunt profund recunoscător pentru asta. Dacă Whiting ar fi rămas în viață, Clarissa ar fi suferit teribil, reputația ei ar fi fost târâtă prin noroi. Și știu prea bine că tocmai faptul că ai ținut secretul în toți acești ani i-a permis Clarissei să își trăiască viața liniștită, zise el, ducându-și mâinile la cap. Tot ce te rog e să mai ții încă puțin secretul acesta. Trei luni, cel mult.

Niall se abținu să nu înceapă să urle, dar nu avea nici un rost. Nu se putea înțelege cu Edwin.

– Spune-i surorii mele că sper să se simtă mai bine curând, zise el, ieșind pe ușă.

Dar în timp ce se îndrepta spre Margrave Manor, își cântări toate opțiunile. Trebuia să decidă dacă ar fi fost în stare să ignore

Scanned by CamScanner

dorințele cumnatului său ca să câștige inima femeii pe care o iubea. Avea suficientă încredere în Bree încât să pună în pericol sănătatea și reputația surorii sale? Legătura cu familia căreia îi dusese atât de mult dorul?

Cu toate că-i venea greu să recunoască, Edwin avea și el dreptate. Bree *chiar* era supărată pe el – asta era clar din faptul că se învinuia pentru moartea soțului ei. Deși Niall ar fi vrut să creadă că resentimentele ei se datorau faptului că nu cunoștea adevărul din spatele duelului, dacă era ceva mai mult de-atât? Dacă avea de-a face cu felul în care plecase din Anglia, fără să acorde prea multă importanță preocupărilor ei, fără să îi asigure o variantă mai bună prin care să ia legătura cu el?

Pentru că Edwin avea și el dreptate în legătură cu greșelile acelea din trecut – tot ce i se întâmplase lui Bree venise ca un rezultat direct al acțiunilor lui Niall în numele Clarissei.

Dacă Bree ar fi s-o învinuiască pe Clarissa pentru toate astea, dacă ar fi făcut vreo remarcă de față cu mătușa sau camerista sa, Edwin nu l-ar fi iertat niciodată. Nici Niall nu și-ar fi iertat-o. Nu putea să se prefacă totuși că nu exista posibilitatea ca sora lui să aibă de suferit.

Cu toate astea, chiar nu avea nici cea mai mică idee cât ar mai fi fost Bree dispusă să aștepte ca el să-și deschidă sufletul în fața ei. Dacă avea să o piardă ca urmare a faptului că fusese prea precaut, nu avea siguranța că avea să o recâștige. Iar asta ar fi însemnat un preț prea mare, unul pe care nu știa dacă era în stare să-l plătească.

Brilliana nu îl văzuse niciodată pe Niall atât de tăcut. Trăsura gonea spre oraș, târziu după apusul soarelui, iar Niall rămase cu privirea ațintită pe geam, aparent fără să bage de seamă că Silas se foia, gângurea și se prostea pe bancheta de lângă Niall.

Oare primise vești proaste în legătură cu starea de sănătate a surorii sale? Brilliana spera din suflet să nu fie asta. Dar oare să îndrăznească să-l întrebe după ce el se arătase atât de reticent să discute cu ea despre asta?

– Sper că Lady Blakeborough este bine, zise mătușa Agatha, parcă citindu-i gândurile lui Bree. La fel și bebelușul ei.

Niall tresări numaidecât.

Scanned by CamScanner

– Da, sora mea se simte bine, răspunse el, vizibil preocupat. De ce întrebi?

– Servitorii tăi păreau destul de îngrijorați. Ba chiar m-au întrebat pe *mine* cum se mai simte. Iar eu trebuie să recunosc că nu aveam *nici* cea mai mică idee la ce se refereau. Ceea ce a părut să-i șocheze, căci știau că ai fost informat în privința recentelor sale probleme de sănătate. Nu văd de ce nu ne-ai împărtășit toate aceste lucruri, când urmează să devenim rude apro...

– Ajunge, mătușă Agatha, zise Brilliana fără să se ferească. E clar că Lord Margrave este copleșit de această situație. Sunt sigură că nu ne-a povestit despre starea de sănătate a Clarissei pentru că nu a vrut să ne facem griji.

Niall trase adânc aer în piept și se rezemă de spătarul banchetei.

– E clar că va trebui să port o discuție serioasă cu servitorii mei.

– Sunt pur și simplu îngrijorați, zise Clarissa. Nu e cazul să-i certi pentru asta. O adoră pe Clarissa, la fel ca noi.

Niall ridică privirea spre ea, cu o expresie ciudată pe chip.

– Am vrut să-ți spun, dar m-au rugat să promit că nu voi povesti nimănui. După cum bine știi, Clarissa are mulți prieteni, iar Edwin nu vrea ca toată lumea să dea năvală peste ea într-un moment ca acesta.

– E de înțeles, zise mătușa Agatha, ceva mai liniștit; însă doar pentru câteva clipe. Dar tind să cred că noi suntem mai mult decât niște simplii „prieteni". La urma urmei, Lady Blakeborough și Brilliana vor deveni surori după ce vă căsătoriți.

Predica ei îi aduse un surâs pe buze.

– Ai mare dreptate, Lady Pensworth. O să țin minte asta data viitoare când mi se va mai cere să țin un secret. Și, dacă o să vă facă să vă simțiți mai bine, cumnatul meu m-a avertizat să nu-i spun nici măcar mamei. Astfel încât m-aș fi simțit prost să ți-l împărtășesc dumitale, zise el, uitându-se cu coada ochiului spre Brilliana. Edwin tinde să fie destul de precaut.

– Într-atât de mult încât să nu-i povestească propriei soacre cum se simte fiica sa? întrebă șocată mătușa Agatha. Eu l-aș trage de urechi.

– Sunt sigur de asta, zise el pe un ton ironic. Din fericire, probabil că mama ar prefera să nu știe nimic. Nu e genul care să stea

Scanned by CamScanner

la căpătâiul cuiva, nici măcar dacă ar fi vorba de propria fiică. Și, crede-mă, Clarissa se va bucura să nu o aibă alături.

„Mama este cea mai indiscretă ființă de pe pământ", își aminti Brilliana că spusese el odată. Poată că nu era atât de exagerat pe cât crezuse inițial.

Mătușa Agatha își încrucișă brațele la piept.

– În cazul acesta, mi se pare că ai o familie foarte ciudată, Lord Margrave.

– Întocmai, răspunse el, fără să se simtă deloc insultat. În orice caz, mă bucur că ați aflat despre situația Clarissei. Recunosc că nu știu nimic despre astfel de... treburi feminine, așa că poate mă veți putea lumina despre gravitatea stării de sănătate a surorii mele. Am auzit fel de fel de variante.

Acestea fiind spuse, începu să le povestească în amănunt, tot ce le spusese doctorul despre starea Clarissei. Cu toate că Brilliana era încă deranjată de faptul că nu i se destăinuise mai devreme, putea să înțeleagă reticența lui în situația de față.

– Ce crezi? întrebă el.

– Cred că doctorul are dreptate, răspunse mătușa Agatha. Însă nu pare ceva grav. Cu toate acestea, a făcut bine să o trimită pe sora dumitale la moșie. Pe vremea mea, femeile nu duceau o viață așa de activă în săptămânile de dinainte să le vină sorocul. Chiar nu înțeleg ce e în capul unora.

Brilliana începu să râdă.

– Mătușă, dacă-ți aduci bine aminte, cu o zi înainte ca Silas să se nască, am participat la o cină cu douăzeci de invitați. Și am avut o naștere fără probleme.

Silas începu să țopăie vesel pe scaun, parcă vrând să îi confirme spusele.

Niall mîji ochii la ea.

– Nu ai avut nici un fel de complicații?

– Nimic.

– Fii fără grijă, zise mătușa Agatha. Nepoata mea poate să-ți nască oricâți copii vrei.

– Mătușa Agatha! strigă Brilliana.

– Ce? Asta vrea să știe – dacă o să-i dai un moștenitor fără nici un fel de probleme.

Scanned by CamScanner

Niall începu să se îmbujoreze.

– De fapt... ce încercam eu să spun...

– Nu asculta ce spune mătușa, zise Brilliana, încruntându-se. Ea crede că toți bărbații sunt niște răsfățați care au nevoie să fie puși la punct.

Mătușa Agatha pufni.

– Nu uita de ceasul erotic al lui Lord Margrave.

Niall își dădu ochii peste cap.

– Vă promit că am să-l arunc pe geam dacă vă mai aud o dată vorbind despre el.

Îl scoase din buzunar, iar Silas începu să țopăie de bucurie.

– Jack, Jack! strigă el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Niall și porni din nou ceasul.

Brilliana nu se putu abține să nu râdă și, după câteva clipe, mătușa începu și ea să râdă, ceea ce detensionă atmosfera încărcată.

Urmară discuții ceva mai plăcute. Niall se jucă puțin cu Silas lăsându-l să sară în poala lui. Brilliana îi povesti mătușii Agatha despre tot ce vizitase la moșia lui Niall. Iar mătușa Agatha îl amuză pe Niall cu veșnicele ei comentarii deplasate.

Odată ajunși la casa lui Lady Pensworth, toată lumea era bine. Din păcate, se făcuse aproape ora zece, iar Niall era așteptat la o partidă de cărți cu tatăl lui Bree, așa că după ce le conduse în casă, o sărută pe Brilliana în fugă pe obraz și fugi pe ușă.

Brilliana rămase în urma lui, privindu-l în timp ce cobora în grabă treptele, când o simți pe mătușă în spatele ei.

– Are mai multe calități decât s-ar părea, nu crezi?

– Mare compliment, venind din partea ta, zise Brilliana, stăpânindu-se să nu zâmbească.

– Ei bine, în continuare nu sunt de acord cu motivele pentru care vrea să se însoare cu tine... toate prostiile alea despre faptul că are nevoie de o soție care să-i dea un moștenitor și că tu ai nevoie de un tată pentru Silas. Dar dacă pe *tine* nu te deranjează, ce motive aș avea eu să mă opun?

Mătușa Agatha porni spre salon, dar se opri în pragul ușii și îi aruncă o privire.

Scanned by CamScanner

– Pe lângă asta, prefer de o mie de ori un nerușinat cu simțul umorului și grijă față de sora sa, decât un egoist, încuiat la minte. Bună alegere, dragă nepoată.

După care dispăru, lăsând-o pe Brilliana cu gura căscată. Logodnicul pierde-vară reușise cumva să o câștige de partea lui chiar și pe mătușa Agatha.

Oare sfârșitul lumii era aproape?

Scanned by CamScanner

Capitolul 16

După discuția frustrantă cu Edwin, Niall nu avea nici cel mai mic chef să meargă să joace cărți și nici nu-i stătea mintea la bani falsificați. Dar nu conta. Îi făcuse o promisiune lui Fulkham. Și ar fi avut prea multe de pierdut dacă s-ar fi oprit din drum. Așa că intră în Star and Garter, încercând să-și ascundă starea de agitație.

Nici măcar nu ajunsese la bar și deja dădu nas în nas cu cineva cunoscut.

– Bună seara, domnule Payne, zise el când îl văzu pe fratele lui Sir Oswald în hol.

Bărbatul păru speriat să-l vadă.

– Să înțeleg că joci din nou? Știu că deja sunt patru, așa că am crezut că o să-ți ajungă un singur joc cu neisprăvitul meu frate și prietenii lui ridicoli.

– Din câte știu eu, unii dintre noi vom fi simpli spectatori în seara asta, căci vom fi șase. Vrei să te alături și dumneata grupului nostru vesel? S-ar putea să mai găsim un al patrulea jucător și să facem două partide simultan.

– Nici nu mă gândesc, răspunse el. Am venit doar să iau înapoi niște bani de la Oswald pentru o nouă afacere.

Ce ciudat!

– Am crezut că *dumneata* ești, de regulă, cel care îi împrumută *lui* bani. Așa am înțeles de la nepoata dumitale.

– Motiv pentru care am venit să iau înapoi acești bani, zise unchiul Toby cu zâmbetul pe buze. L-am tot împrumutat până am ajuns lefter. Din fericire pentru mine, înțeleg că a avut ceva câștiguri, așa că m-am gândit să-mi recuperez banii cât încă mai am de unde.

– Foarte înțelept.

– Bine, atunci, zise Payne, distracție plăcută. Înțeleg că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru norocul lui Oswald, așa că încearcă să-l ajuți

Scanned by CamScanner

să câștige din nou, bine? Încă îmi e dator, așa că dacă continuă să câștige, am și eu șanse să-mi văd banii înapoi.

– O să mă străduiesc, zise Niall, cu un surâs poznaș.

Privi în urma lui Payne care se grăbi să plece din han, evident nervos. Dar putea oare să-l învinuiască? Asta îndurase Bree o viață întreagă alături de tatăl ei, un individ care lua de la toți cunoscuții, indiferent de riscuri, doar pentru a-și satisface patima pentru joc. Era chiar de mirare că Payne îl suportase atâta vreme.

Pentru binele lui Payne, Niall spera că „primise înapoi" bancnote adevărate de la fratele său, și nu unele falsificate. Presupunând că Sir Oswald *era* cu adevărat infractorul. Niall începu să spere contrariul. Căci ar fi fost mai simplu pentru Bree și Silas.

Silas? Dumnezeule, deja se gândea la țâncul acela ca fiind responsabilitatea sa. Mai ciudat era că gândul nu îl mai sperie la fel de tare ca acum două zile.

Băiatul era vioi, nici urmă de îndoială, și nu chiar atât de greu de stăpânit pe cât ar fi crezut. Silas avea să fie un frate mai mare minunat pentru copiii pe care Niall intenționa să îi aibă într-o bună zi cu Bree.

Asta îl duse cu gândul la comentariile scandaloase ale lui Lady Pensworth și la drumul de întoarcere. Încă era cu zâmbetul pe buze când intră în bar.

– Iată-l că a sosit! se auzi glasul lui Sir Oswald care deja începuse să facă cărțile. Vezi, Raines, ți-am spus eu c-o să ajungă la timp.

Raines oftă lung.

– Domnule, nu m-am îndoit nici măcar o clipă.

Îi găsi acolo și pe Sir Kenneth, și pe Pitford, cu care Sir Oswald se grăbi să îi facă numaidecât cunoștință. Se pare că Dunsleigh era singurul care nu fusese invitat.

– Deci, zise Niall, așezându-se la masă față-n față cu tatăl lui Bree, care dintre voi trei o să joace în seara asta?

– Dunsleigh este bolnav, așa că el iese din calcul, zise Sir Kenneth. Iar eu i-am spus lui Raines că o să stau și eu pe tușă, căci el ține morțiș să joace. Ca să-ți spun drept, Margrave, după seara trecută, nu sunt sigur că mai vreau să joc împotriva ta și a lui Sir Oswald.

Scanned by CamScanner

– Mie-mi convine, răspunse Niall și scoase o carte din pachetul pe care Pitford deja îl amestecase și o puse pe masă. Dar poate că norocul ar fi fost de partea ta.

– Am rămas cu bani în buzunar în toți acești ani tocmai pentru că nu m-am agățat de speranța jucătorului că data viitoare voi avea noroc, zise Sir Kenneth.

– Foarte înțelept. Ori foarte precaut. Niall nu avea cum să știe care din aceste două variante i se potrivea mai bine.

Continuară să extragă cărți până apăru primul romb, care stabilea cine făcea jocul. Întâmplarea făcu să fie tocmai Sir Oswald.

– În plus, zise Sir Kenneth, arătând cu degetul spre fata de la bar, prefer să beau, mai ales când sunt servit de o fetișcană așa frumoasă.

Fata voluptuoasă se apropie ușor de ei, cu un zâmbet pe chip care lăsa de înțeles că știa că Sir Kenneth era interesat să sugă de la sânul ei și că era dornică să-i satisfacă setea.

– Atunci mai bine că stai pe tușă, mormăi Raines, în timp ce Sir Oswald începu să împartă cărțile. Cu o fată ca aia care să-ți distragă atenția, nici nu m-aș fi așteptat să joci altfel decât prost, nu-i așa, Pitford?

Pitford îi făcu cu ochiul fetei de la bar.

– Ah, dar ce modalitate minunată prin care să-ți distragi atenția.

– Nu și dacă asta înseamnă să pierdem, spuse Raines iritat.

– Dacă nu vrei să joci cu mine, atunci pleacă de la masă ca să intre vărul meu în joc, zise Pitford. Dacă nu, lasă-mă să am și eu parte de micile mele bucurii.

Raines se aplecă peste cărți.

– Bine, fie. Dar ai grijă să stai cu ochii numai în cărți.

Interesant. Oare de ce era Raines atât de dornic să joace? Poate ca să apuce să împartă bancnotele contrafăcute?

Jocul începu, iar Niall se străduia să se concentreze asupra cărților sale. De data asta nu ținea morțiș să câștige. Adusese cu el destule bancnote, de toate felurile, pe care să le schimbe cu cele din joc, fie că el și Sir Oswald aveau să câștige ori ba.

Acum nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se roage să apară *ceva*, orice. Se săturase să tot aștepte ca lucrurile să se întâmple. Întâlnirile lor s-ar fi putut întinde pe săptămâni în șir, fără să-i iasă vreo bancnotă falsă în cale, iar gândul îl înnebunea.

Scanned by CamScanner

După câteva ore de joc, lui Niall i se împlini, în cele din urmă, dorința. Sau cel puțin așa i se păru. Sir Oswald scoase o bancnotă de douăzeci de lire care nu i se păru că arăta tocmai în regulă, cu toate că nu era ușor să-ți dai seama în lumina aceea slabă. Din fericire, Niall și partenerul lui câștigară de data aceea, așa că trase bancnota de partea lui și îi făcu un mic semn, după care o înlocui cu una bună și o strecură pe cea suspectă în buzunarul de la haină.

Trebuia să i-o arate și lui Fulkham ca să fie absolut sigur, dar, dacă se dovedea a fi o bancnotă falsă, asta însemna că, cel mai probabil, Sir Oswald avea și el un rol în toată povestea asta.

La naiba! Niall sperase ca Sir Oswald să fie pur și simplu vinovat de distribuirea bancnotelor pe care le primise de la cineva în timpul altor partide. Însă Niall îl văzuse scoțând bancnota din propriul portofel. Având în vedere faptul că era puțin probabil ca acesta să fi primit o bancnotă atât de valoroasă de undeva din oraș, și la fel de puțin probabil că o ridicase de la bancă, asta însemna că, în cel mai bun caz, Sir Oswald era însărcinat cu distribuirea banilor sau, în cel mai rău caz, cu producerea acestora. Oricum ar fi, devenea din ce în ce mai greu de crezut că Sir Oswald nu știa nimic despre faptul că bancnotele erau falsificate.

Așa că acesta avea să fie următorul pas în cercetările lui Niall – să afle de unde făcuse Sir Oswald rost de bancnote. Cu excepția lui Sir Kenneth, care se afla de prea puțin timp în oraș, toți ceilalți bărbați erau în continuare suspecți, fiind prietenii lui.

Restul partidei se derulă ca în ceață, căci pe Niall nu-l interesa dacă avea să câștige sau să piardă. Pentru că acum avea o decizie de luat, una la care nu se gândise până atunci.

Să-i spună lui Bree?

Și ea făcea parte din misiune, la fel ca el, așa că era de datoria lui să-i spună. Dar oare cum avea să reacționeze? Sir Oswald ere totuși tatăl ei, așa că poate că nu și-ar fi dorit să-l vadă arestat.

Cuvintele lui Edwin nu îi dădeau pace:

„Orice ți-ar fi promis Fulkham, dacă se dovedește că tatăl ei este vinovat, o să urmeze un proces și, fără îndoială, o să fie condamnat la închisoare. Iar ea o să se vadă nevoită să suporte bârfe, vorbe rele..."

Scanned by CamScanner

La naiba cu Edwin. Și cu Fulkham. Și cu blestematul ăsta de Sir Oswald care se dovedise a fi un nemernic, care nu dăduse niciodată doi bani pe propria familie. Niall ar fi vrut să-i dea naibii pe toți.

– Margrave, nu joci la fel de bine în seara asta.

Nenorocitul, mai avea și tupeu să se plângă.

– Ai grijă la cărți sau o să ne pierdem toți banii.

Niall mormăi ceva în barbă și încercă să se concentreze.

În zadar însă. Câteva clipe mai târziu, pierdură tot.

– Ce ziceți, domnilor, mai facem o partidă? întrebă Sir Oswald plin de speranțe, în timp ce Raines adună câștigurile și începu să le împartă cu partenerul său.

– Eu am terminat în seara asta, zise Pitford rânjind. După cum bine zice vărul meu, aici de față, e mai bine să te retragi când ești încă în avantaj. Nu-i așa, Sir Kenneth?

Sir Kenneth nu mai spuse nimic, fiind prea ocupat să-și frece nasul de sânii voluptuoși ai fetei de la bar care chicotea în poala lui.

Raines se încruntă.

– Pitford, mă și mir că te-ai putut concentra asupra jocului cu vărul tău care s-a făcut de tot râsul. Plec și eu. Nu mai suport nebunia asta.

– Exact, zise Niall. Ei bine, Sir Oswald? Poate mâine-seară o să reușim să ne mai recuperăm din bani, nu?

– Doar dacă promiți să joci mai bine, îi răspunse Sir Oswald, uitându-se urât la el.

– O să joc mai bine dacă aduci suficient noroc pentru amândoi. Am avut cele mai proaste cărți posibile, zise Niall, ridicându-se să plece. Ei bine, prieteni, eu plec.

– Și eu, spuse Raines. Margrave, dă-mi voie să te conduc.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, Niall se întrebă dacă să încerce să îl ia din nou la întrebări pe Raines. Era foarte *posibil* ca bărbatul să lucreze împreună cu Sir Oswald. La urma urmei, Raines era fiul unui bancher.

– Cred că mă duc să văd care e atmosfera la St. George, zise Niall. Vrei să vii cu mine?

– Merg cu tine până acolo, dar nu intru. Fulkham ar trebui să fie și el acolo în seara asta.

Scanned by CamScanner

De ce-ar face o astfel de presupunere? Oare Raines bănuiește despre legătura dintre el și baron? Oare îl suspecta pe Niall?

– Chiar așa? A zis el c-o să vină?

– Nu chiar. Mi-a spus-o... cineva apropiat lui.

Dar ce însemna asta? Oare era cineva pe urmele lui Fulkham?

– Da? Cine?

Raines oftă.

– Pot să am încredere în tine? Mi se pare că-l cunoști destul de bine și mi-ar prinde bine un sfat din partea ta. Atât timp cât rămâne între noi.

– Nu-l cunosc pe Fulkham îndeajuns de bine încât să împărtășesc secrete cu el, minți Niall. Dar m-aș bucura să te sfătuiesc pe baza a ceea ce știu despre el.

Raines mai făcu câțiva pași în tăcere.

– Mai ții minte că ți-am spus că sunt interesat de o femeie a cărei familie nu știe nimic despre sentimentele mele față de ea? zise, uitându-se la el. Ei bine, te rog să nu mai spui la nimeni, dar este vorba despre doamna Vyse. Cumnata lui Fulkham. Nu aș spune neapărat că îi fac curte... Dumnezeule, nu știu ce să spun altceva decât că femeia asta mi-a luat mințile.

Niall rămase cu gura căscată. Carevasăzică, faptul că Raines îl evita pe Fulkham nu avea nimic de-a face cu povestea asta cu banii falși. Întâmplarea făcea ca Raines să fie fiul unui bancher care era interesat de cumnata lui Fulkham.

Cu toate că asta ridica alte întrebări.

– Nu înțeleg de ce nu i-ai spus pur și simplu lui Fulkham despre asta.

– Pentru că ea mi-a cerut să ținem secret, pentru că el n-ar fi niciodată de acord, căci vrea ca ea să se mărite cu cineva care să-l ajute să avanseze mai mult în carieră. Deja se apropiau de club, așa că Raines începu să meargă mai încet. Nu vreau să intru în detalii. Dar problema se pune în felul următor – mi-e teamă să nu aibă alt motiv pentru care să păstreze secretul despre... întâlnirile noastre. Mi-e teamă ca nu cumva să tărăgăneze lucrurile tocmai pentru că a pus ochii pe Fulkham însuși.

– Pe propriul cumnat? întrebă Niall sceptic. Cu care nu s-ar putea căsători niciodată?

Scanned by CamScanner

–Dar s-ar *putea* căsători cu el, dacă nimeni din familie nu s-ar opune. Biserica e singura care interzice asta. Și există modalități prin care să remedieze problema.

–Chiar și dacă e cum zici tu, *el* nu ar accepta niciodată una ca asta. Singurul lucru care contează pentru Fulkham este cariera. Nu ar risca niciodată să se însoare cu văduva fratelui său, știind că lumea ar considera asta incest.

–Dar ei doi sunt foarte apropiați, zise Raines. Și trebuie să aibă ea un *motiv* pentru care să mă tot amâne.

–Poate că ar trebui să afli despre ce este vorba, în loc să te apuci să-ți dai cu presupusul.

–Și dacă motivul acesta ar fi ceva ce nu ține de mine? Poate că-și dorește un bărbat cu titlu, pe cineva mai bogat, habar n-am, pe cineva mai bătrân, ori mai tânăr. Dacă e cineva cu care nu pot să mă măsor, atunci totul s-a terminat între noi. Și nu știu dacă sunt pregătit pentru asta, spuse el, oprindu-se la intrarea în St. George. Nu-i așa că deja crezi că sunt un prost?

–Nu, cred că pur și simplu ești un bărbat îndrăgostit. Femeile sunt niște creaturi enervant de înșelătoare și câteodată n-avem nici cea mai mică idee cum să ne comportăm în preajma lor.

Raines pufni.

–În mod evident, nu vorbim aici despre tine. Tu deja ți-ai găsit femeia.

–N-aș fi așa de sigur, răspunse Niall, cu un zâmbet forțat. Și n-am să fiu sigur până când nu o să mă văd cu ea în fața altarului, jurându-ne credință veșnică.

O zi despre care îi era teamă că nu avea să vină vreodată. El și Bree încă aveau de depășit multe piedici – situația tatălui, incapacitatea ei de a avea încredere în el, incapacitatea lui de a-i dezvălui toate secretele sale...

–Oricum, continuă Niall, e destul de complicat să înțelegi o femeie fără să te apuci să faci fel de fel de presupuneri despre ceva ce s-ar putea să nici nu reprezinte o problemă. Întreab-o de ce este atât de reticentă. Dar să fii pregătit pentru consecințe în caz că răspunsul nu e cel pe care ți-ai dori să-l auzi.

Ce păcat că nu-și putea urma propriul sfat! Pentru că el *știa* ce anume o făcea pe Bree să ezite. Doar că nu putea face nimic

Scanned by CamScanner

în privința asta fără să-și trădeze familia. Și jurământul pe care i-l făcuse tatălui său.

Nu că și-ar mai fi bătut prea mult capul cu asta. Dacă pe tatăl lui nu-l deranjase să-și încalce promisiunea, Niall nu avea nici cea mai mică problemă să și-o încalce pe a *lui*.

– Mulțumesc pentru sfat, prietene, zise Raines. Plec. Cred că balul la care avea de gând să participe doamna Vyse încă nu s-a terminat. Și având în vedere că nu risc să dau nas în nas acolo cu afurisitul acela de cumnat al ei...

– Când pisica nu-i acasă... Mult noroc.

Raines plecă, iar Niall rămase câteva clipe la intrarea în club. Ar fi trebuit să meargă să îi dea raportul lui Fulkham. Ar fi trebuit să stea de vorbă cu el, să verifice dacă bancnota era sau nu falsificată și dacă Fulkham reușise să afle cu ce treburi venise în oraș Sir Kenneth. Poate că avea chiar să-l ajute să pună la cale un plan ca să-l prindă în capcană pe Sir Oswald.

Problema era că Niall nu *voia* să stea de vorbă cu Fulkham în seara asta. Ar fi vrut ca, mai întâi de toate, să discute cu Bree. Încă nu reușea să-și scoată din minte vorbele lui Edwin despre consecințele faptelor lui Sir Oswald asupra lui Bree și a lui Silas. Alta fusese situația când încă avusese îndoieli în ceea ce o privea pe Bree și când vinovăția lui Sir Oswald era încă incertă. Dar acum că știa cât de mult avusese de pătimit de pe urma tatălui ei...

Da, *trebuia* să stea de vorbă cu ea înainte ca lucrurile să avanseze.

Se uită la ceasul acela blestemat pe care îl primise de la Warren și strâmbă din nas. Deja era trecut de două noaptea. Probabil că Bree deja dormea liniștită în patul ei, visând porțelanuri Wedgwood și câmpuri de in.

Sau pe *el*. Dumnezeule, ar fi dat orice să știe că îl visa pe el.

Totuși, poate că *încă* nu adormise. Puțin probabil, dar era și asta o posibilitate. Și, mulțumită tânărului Pip, Niall știa exact care era geamul de la camera ei.

Ana Maria

Scanned by CamScanner

Capitolul 17

Brilliana nu reuși să adoarmă. Încercase în zadar. Îi venea să facă tot felul de lucruri nebunești – să se atingă în cele mai intime locuri, în timp ce retrăia după-amiaza aceea cu Niall.

Hotărâtă să-și stăpânească impulsurile acelea scandaloase, se ridică din pat, aprinse o lumânare și se duse la birou ca să-și ia dosarul cu schițe. Dar când îl scoase din sertar, un alt caiet căzu pe podea.

Bree rămase cu răsuflarea tăiată. Era *vechiul* ei caiet de schițe, cel cu desenele lui Niall. Știind că nu ar fi trebuit să se uite la el, nu se putu abține să nu o facă.

Oftă și începu să răsfoiască paginile. Pe de o parte, se bucură să vadă că îndemânarea ei se îmbunătățise în timp. Pe de altă parte, desenele acelea o duseră cu gândul la speranțele naive ale tinereții ei. Îl desenase pe Niall incredibil de răvășitor, cu iubire în ochi și cu o senzualitate care o fermecase încă de pe atunci.

Ce drac împielițat! Chiar și în schițe, reușea să o seducă.

Înțelegea cum se făcea că unele femei adorau relațiile conjugale. Pentru ea patul fusese întotdeauna o corvoadă. Dar asta pentru că Reynold întotdeauna o excita, însă fără să o facă să „termine", ceea ce nu reușea decât s-o facă să se simtă frustrată.

Ba chiar își aminti că-i spusese cumnatei ei în urmă cu câteva luni că plăcerile patului conjugal erau destinate exclusiv bărbatului. Brilliana spera din tot sufletul ca Delia să nu fi plecat urechea la astfel de prostii și că avea parte de experiențe minunate în luna de miere. Proaspătul ei soț era un afemeiat și mai mare decât Niall, astfel încât cu siguranță știa cum să satisfacă o femeie.

Spre deosebire de Reynold. Brilliana oftă. Reynold fusese întotdeauna mult mai preocupat de propria satisfacție decât de a ei, și nu doar în dormitor. Nu îi încurajase niciodată talentul la pictură ori ambiția de a desena pentru Wedgwood, nici măcar interesul ei sporit de a învăța despre administrarea moșiei.

Scanned by CamScanner

Și de ce? Pentru ca asta ar fi riscat să o distragă de la a se îngriji de nevoile *lui*. Ce egoist!

În schimb, Niall...

Auzi un zgomot care o făcu să tresară. Părea ca și cum cineva ar fi bătut în ușile din sticlă de la balconul ei.

Se întoarse într-acolo și înlemni. Zări silueta unui bărbat, care se uita înăuntru. Dar înainte să apuce să țipe de teamă, acesta spuse:

– Bree, deschide ușa. Te rog!

– Niall? Dumnezeule mare!

Și se grăbi să-i deschidă. Niall intră în cameră, iar ea aruncă o privire în urma lui.

– Cum naiba ai urcat până aici?

– M-am cățărat pe burlan.

– Pe burlanul acela îngust? Ai înnebunit? Ai fi putut să cazi și să mori!

Niall începu să râdă.

– Puțin probabil. Sunt expert în cățărat, zise el, scuturându-și haina de praf. Am văzut lumina aprinsă la camera ta și m-am gândit că, dacă tot ești trează, am putea să stăm de vorbă.

– E două dimineața!

– Da, dar ești trează.

Ei bine, avea și el dreptatea lui. Ar fi trebuit să-și ia halatul pe ea, să îi ceară să plece... să facă orice altceva decât să rămână țintuită acolo, în cămașă de noapte, cercetându-l din cap până-n picioare.

– De ce n-ai așteptat până mâine-dimineață?

– Pentru că nu putem să stăm de vorbă despre situația tatălui tău de față cu mătușa ta.

Ah, își aminti ea, fusese să joace cărți cu tatăl ei.

– Și ce-a mai făcut de data asta?

– Și-a plătit pierderile cu o bancnotă de douăzeci de lire falsificată.

Bree ridică din sprâncene.

– Și asta te surprinde?

– Într-un fel, da. Am sperat să nu fie vinovat. Dar, în mod evident, e vinovat, zise Niall, dezbrăcându-se de haină. În cel mai bun caz, o să fie judecat și deportat.

– Am știut încă de la bun că acest lucru era posibil.

Scanned by CamScanner

– Da, ne-am gândit, dar nu eram siguri că o să se și ajungă aici. Dar acum că mă gândesc la consecințele unui astfel de scandal public...

– Oh, înțeleg. Bree își împreună brațele la piept. Carevasăzică, deja avea îndoieli dacă să se căsătorească sau nu cu ea. Nu-l putea învinovăți, dar oricum se simți rănită. Eu m-am împăcat deja cu gândul acesta, dar înțeleg de ce *tu* ai putea avea rețineri. Nu vrei să te căsătorești cu o femeie care să arunce cu noroi în reputația familiei tale.

– Poftim? întrebă el, vizibil șocat. Nu mă referam la asta. Îmi fac griji în privința ta și a lui Silas, zise el, apropiindu-se de ea. Am venit să-ți spun că dacă vrei să-l salvez pe tatăl tău, am să fac tot posibilul. Pot să mă duc la el, să-i spun că știu despre banii falși și că o să-l dau pe mâna poliției dacă nu-mi mărturisește tot. Și apoi pot să fac tot ce ține de mine să-l țin departe de povestea asta.

– Ți-ai pierdut mințile? Dacă faci una ca asta, riști să te alegi cu Fulkham drept dușman! Sau, și mai rău, te poate obliga să continui să lucrezi pentru el.

– Nu neapărat, răspunse Niall. Sunt sigur că aș putea ajunge la o înțelegere cu el.

– *Nu*, n-am să te las să faci una ca asta, zise ea.

– Nu o fac *de dragul tatălui tău*, ci pentru tine și Silas. Chiar cred că...

– Nici nu mă gândesc! Deja te-am pierdut o dată, nu aș suporta să te pierd din nou.

– N-ai să mă pierzi. Am putea să aranjăm situația astfel încât...

Dar Bree clătină din cap cu atâta încăpățânare, încât mai multe șuvițe de păr i se desprinseră din coc, alunecându-i pe umeri.

– Nu mai avem ce discuta. Dacă ești îngrijorat pentru mine și pentru Silas, atunci o să rămânem la planul inițial.

Privirea încăpățânată de pe chipul lui îi dădea de înțeles că nu avea să renunțe până ce nu avea să o facă să se răzgândească. O cuprinse disperarea. Așa că îi urmă exemplul și făcu ceva scandalos ca să îi distragă atenția.

Îl sărută. Pe gură. Cu toată dorința pe care și-o înăbușise din după-amiaza aceea și până acum.

El făcu un pas în spate și o prinse de brațe.

– Ce naiba crezi că faci?

Scanned by CamScanner

– Ție ce ți se pare că fac?

– Dar trebuie să vorbim despre...

– Nu vreau să vorbim, și cu atât mai puțin nu vreau să vorbim despre tata, zise ea, încolăcindu-și brațele în jurul lui. Vreau să fac asta. Și îl sărută din nou.

El înlemni, însă doar preț de o secundă, după care o sărută cu atâta înflăcărare încât o făcu să leșine. Săruta atât de bine, iar în noaptea aceea nu voia altceva decât să se bucure de experiența lui de seducător.

Dar el își veni în simțiri și se dezlipi de ea. Îi aruncă o privire plină de ardoare, lăsă să-i scape o înjurătură și se eliberă din strânsoarea ei.

– Trebuie să stăm de *vorbă*.

– Nu acum.

– Bree...

– Nu se presupune că ar trebui să fii un desfrânat? zise ea, punându-și mâinile în șolduri, perfect conștientă de faptul că mișcarea îi împinse sânii înainte, citind dorința din ochii lui. De ce nu te comporți ca atare?

– Pentru că nu de asta am venit aici, răspunse el rânjind.

Bree ridică din sprâncene.

– Da, bine... Poate că îmi trecuseră și astfel de gânduri prin cap, dar...

– Bine, zise ea și, intrând în pielea doamnei Rebele pe care o visa el, îl apucă de mână și i-o duse la sânul ei.

Niall expiră șuierat. Îi mângâie sânul, ca în transă, mai întâi ușor, delicat, apoi mai ferm până ce îi simți sfârcul întărindu-se.

– Dumnezeule, mormăi el. Jur că ai cei mai frumoși sâni din toată Anglia. După care îi șopti numele, o strânse în brațe și o aruncă pe pat cu un strigăt înăbușit de jubilare, înainte de a o acoperi cu trupul lui.

Era minunat, de parcă ar fi fost devorată de o bestie magnifică. Fiindcă asta era el, un desfrânat curajos. Cu toată sălbăticia unui tigru bengalez, îi devoră buzele în timp ce îi mângâie sânii prin cămașa de noapte.

Ea îl trase de haine, disperată să își plimbe mâinile pe pielea lui, pe mușchii încordați, ceea ce păru să-l întărâte și mai mult.

Scanned by CamScanner

– Nu ți-e teamă că ne-ar putea auzi mătușa ta?

– Crede-mă, doarme dusă.

Da, poate că exagera *puțin*, dar nu mai conta. Niall era logodnicul ei. Ce le-ar fi putut face mătușa Agatha, să-i oblige să se căsătorească? În momentul de față nici asta nu mai suna chiar atât de rău.

– Și, în plus, zise ea, te vreau.

– Chiar așa? spuse el, uitându-se lung la ea. Păi, în cazul acesta, cum aș putea să refuz?

Niall se ridică ușor și începu să se dezbrace, în timp ce ea îl privea anticipând avidă ce va urma. Împreunările lor grăbite, la umbra copacilor, nu-i oferiseră ocazia să-l vadă gol, așa că, atunci când el dădu să se întindă din nou pe pat, ea îi șopti:

– Numai puțin. Vreau să mă uit la tine.

Ochii lui sclipiră în lumina focului.

– Carevasăzică, doamna mea Rebelă își face simțită prezența?

– Așa s-ar părea. Fără îndoială că la răsăritul soarelui avea să-și regrete actul de rebeliune, dar momentan îl savura pe deplin. Îl voia în brațele ei, în patul ei. Chiar *acum*.

– Atunci mi se pare normal să-mi plătești cu aceeași monedă, zise el, împreunându-și brațele la pieptul acela lat și bine sculptat. În lumina flăcărilor, părul de pe piept strălucea în nuanțe de auriu și ar fi vrut să-și treacă degetele pe pielea lui. Probabil că el îi citi gândurile, căci îi aruncă un rânjet obraznic.

– Dezbracă-te, scumpa mea.

Bree se îmbujoră. Nu se arătase complet dezbrăcată în fața nimănui, nici măcar în fața propriului soț. Cu toate astea, nu ezită să răspundă:

– Bine.

Și se ridică ușor de pe pat, doar cât să-și tragă peste cap cămașa de noapte și să o arunce pe podea.

Rămase complet expusă în fața examinării lui atente, care ar fi trebuit să o inhibe. Totuși, privirea lui rapace, care-i atingea sânii, pântecul, coapsele... părțile intime, reuși doar să o atâțe și mai mult. Chiar dacă Niall deja îi explorase trupul cu atingeri furișe, această invazie directă cu privirea părea mult mai profundă. Mai erotică. *Mai palpitantă.*

Scanned by CamScanner

Cu sângele pulsându-i în urechi, îi cercetă fiecare părticică a frumuseții sale masculine. Dumnezeule, era atât de chipeș! Era musculos, spre deosebire de Reynold, zvelt, în timp ce Reynold ar fi putut fi considerat chiar plinuț. Era la fel de diferit de fostul ei soț ca un lup de un câine prea bine hrănit. Dumnezeule, asta o făcu să-l dorească și mai mult.

Ea întinse mâinile spre el și spuse:

– Vino la mine, ticălosul meu sălbatic.

El se apropie ușor de ea, dar nu se așeză pe pat.

– Tot asta crezi despre mine?

– Te deranjează? îl întrebă ea, uimită de dezamăgirea din vocea lui.

– Acum nu, răspunse el, pe un ton cât de poate de serios. Dar s-ar putea să mă deranjeze de dimineață.

– Atunci rămâne pe dimineață. Dar acum, vrei să fii ticălosul meu sălbatic?

El se întinse să-i mângâie părul, după care îi apucă o șuviță între degete și o trecu ușor peste sfârcul ei, până o auzi gâfâind de plăcere la atingerea aceea excitantă.

Îl zări zâmbind la lumina focului.

– Pot să fiu orice, dacă asta înseamnă să fiu cu tine. Să te văd așa, dornică, înnebunită după mine. Să știu că mă vrei la fel de mult pe cât te vreau eu pe tine. Spune-mi-o din nou. Că mă vrei.

– Când te uiți așa la mine, te vreau mai mult decât ți-ai fi putut închipui vreodată.

– Mă îndoiesc, zise el, plimbându-și palmele pe șoldurile ei. Mi-am închipui de nenumărate ori cât de mult mă dorești, iubito.

Bree îi apucă mâna și i-o duse între picioarele ei.

– La fel ca mine.

Cu răsuflarea tăiată, Niall începu să o mângâie acolo jos, după care o sărută cu o intensitate vecină cu sălbăticia. Următorul lucru pe care-l știu – el o lipea cu spatele de saltea ca să se poată întindă peste ea. Senzația trupului său împresurând-o era atât de splendidă încât se arcui spre el, flămândă de mai mult. O cuprinse o plăcere teribilă simțindu-l încolăcit în jurul ei și își arcuri spatele, flămândă.

– Ah, iubita mea, ușuratica mea, îi șopti el.

– Ia-mă, Niall, îi spuse ea la ureche. Așa cum am visat întotdeauna să o faci.

Scanned by CamScanner

– E de o mie de ori mai bine decât în visele mele, zise el gâfâind. După care o pătrunse dintr-o singură mișcare.

Bree s-ar fi așteptat ca o asemenea grabă să facă împreunarea nesatisfăcătoare, dar în schimb era feroce, exotică și absolut minunată. El o pătrunse, iar ea simți fiecare mișcare până în adâncul sufletului. Îl dezmierdă, iar el gemu la fiecare atingere, de parcă i-ar fi prins însăși esența ființei lui.

Cu mângâieri tăcute, făcură dragoste în cel mai plăcut mod cu putință, iar ea savură fiecare clipă. La *asta* se așteptase de la căsătorie, la uniunea aceasta de trupuri, plăcere, pasiune, la... oh, la tot.

– Niall, șopti ea, cu inima plină de o bucurie pe care voia să o împărtășească și cu el. Fă-mă a ta, dragul meu.

– Ai fost dintotdeauna a mea, orice ai crede tu.

Și o purtă spre locurile acelea fericite, iar ea se agăță de el, urcând tot mai sus până ce, după câteva mișcări repezi, o trimise plutind spre stele.

Și probabil că o urmă într-acolo, căci gemu cu atâta simțire că ea păși în paradis.

– Dragul meu ticălos, suspină ea. Dragul meu Niall.

– Da, draga mea. Se împinse cu forță în ea, după care își vărsă sămânța, cu un suspin lung, sfâșietor. Ești a mea, îi șopti el pe buze. Doar a mea.

Iar adevărul era că nu voia nimic mai mult decât să fie a lui. Pentru tot restul vieții, pe vecie.

Dumnezeule!

Niall se întinse pe o parte, lângă Bree, sprijinindu-și capul în palmă, uitându-se lung la trupul dezbrăcat de lângă el. Nu-și putea lua ochii de la ea. Ca o zeiță dintr-un tablou, ea zăcea dormitând, cu părul răsfirat pe pernă, cu sclipiri de catifea în lumina lumânărilor.

Sânii plini erau decorați cu sfârcuri rozalii, obraznice, pe care voia să le devasteze din nou. Fermecat de frumusețea ei, își plimbă palma pe conturul delicat al trupului ei. Piele mătăsoasă, șolduri suficient de generoase ca să ademenească orice bărbat, iar între ele...

Dumnezeule, trebuia să înceteze cu astfel de gânduri, căci altfel avea să o ia din nou și încă mai aveau de vorbit. Nu-i venea să creadă că *ea* fusese cea care îl sedusese. Era ceva atât de necaracteristic ei.

Scanned by CamScanner

Sau poate că nu. La urma urmei, *ea* era doamna lui Rebelă.

O sărută ușor pe obrazul rozaliu, dorindu-și să fi putut rămâne până dimineață, dorindu-și să nu fi trebuit să-i părăsească patul. Dar pentru că nu erau căsătoriți, nu putea.

Ea îi gâdilă bărbia cu nasul.

– Ar trebui să te bărbierești.

– Asta e tot ce ai de spus? o necăji el.

– Ce-ai fi vrut să auzi?

– Că te-am făcut să leșini. Că sunt un amant desăvârșit. Că nu-ți vine să crezi ce capacitate extraordinară de...

– Gata, zise ea râzând. Știi prea bine că m-ai făcut să leșin, să mă zgâlțâi, să mă cutremur. Ca de obicei.

– Da, așa da, răspunse el, ciulindu-și urechile, dar nu auzi nici un zgomot venind din casă. Totul pare în regulă. Cred că nu ne-a auzit nimeni.

Ea îi aruncă o privire uluită.

– Și de când îți faci tu astfel de griji?

– De prima oară când te-am văzut.

– Ce vorbe goale! pufni ea, mângâindu-i pieptul. Ai fost dintotdeauna un netrebnic și așa o să rămâi, n-am nici o urmă de îndoială.

Cuvintele ei îl răniră mai mult decât și-ar fi putut da ea seama.

– Nu spune asta.

– De ce nu? întrebă ea confuză. Nu mă deranjează, serios. Tocmai asta te face atât de... interesant.

Niall oftă.

– Tocmai asta te face pe tine să crezi că te-am trădat în urmă cu mulți ani.

Bree își feri privirea.

– Nu mai contează. Ne-am schimbat, suntem alți oameni și îți fac un compliment când îți spun că ești un nerușinat. Pentru că asta te face să fii atât de bun la *asta*.

– Ah. Carevasăzică, ai hotărât să-mi ierți trecutul doar pentru că-ți ofer plăcere.

– Nu la asta mă refe...

– Bree, să știi că nu te-am trădat niciodată, zise el cu toată sinceritatea.

Scanned by CamScanner

Nu mai avea încotro, trebuia să-i mărturisească adevărul. Era clar că voia să-l ierte fără să știe adevărul, însă temerile ei nefondate aveau să le otrăvească viitorul, chiar dacă poate că ea nu-și dădea încă seama de asta.

Iar în inima lui, Niall avea încredere în ea să-i spună adevărul. Adevărul familiei sale.

Pentru că o iubea.

Nu încetase nici o clipă să o iubească. Chiar și când crezuse ce era mai rău despre ea, o parte din el rămăsese cu speranța că nu era femeia pe care și-o închipuise tatăl său.

Ea reușise să îl liniștească, așa cum nu o mai făcuse nimeni vreodată, reușise să aducă pacea în sufletul său. Se gândi la ea și la Silas și știu că împreună aveau să fie o familie fericită.

Dar singura modalitate prin care ar fi putut învăța să aibă din nou încredere în el, ar fi fost dacă și el avea să aibă încredere în ea. Așa că trebuia să-i spună tot adevărul – pentru că nu-și putea continua viața fără ea.

Trase adânc aer în piept.

– E adevărat, m-am duelat din cauza unei femei – dar nu genul de femeie la care te-ai gândit tu. M-am duelat cu Joseph Whiting ca să răzbun onoarea Clarissei.

Scanned by CamScanner

Capitolul 18

Brilliana făcu ochii cât cepele. Se duelase din cauza *surorii* sale? Dar Clarissa de-abia dacă-și făcuse pe atunci debutul în societate.

– Vrei să spui că Whiting a jignit-o în vreun fel? I-a făcut rău?

– A violat-o, zise Niall, întunecându-se la față.

– Oh, Dumnezeule. Iar ea... ți-a spus? Majoritatea femeilor ar fi ascuns adevărul, ca să-și apere reputația.

– N-a fost nevoie să-mi spună. L-am prins când încă era deasupra ei. O expresie bântuită îi traversă chipul, după care se ridică ușor de pe pat și începu să se îmbrace. Dacă ai fi văzut-o zăcând acolo în seră în noaptea aceea, distrusă, însângerată, plângând de ți se rupea sufletul...

– Sărmana Clarissa! Absolut îngrozitor!

Nici nu îndrăznea să-și imagineze cât de îngrozitor ar fi fost să fii luată fără voia ta. Reynold poate că fusese ceva mai direct, dar nu îi făcuse niciodată rău.

– Nu o învinovățești, nu-i așa? întrebă Niall, cu o privire temătoare.

– Bineînțeles că nu! Cum aș putea să fac una ca asta? Am mai auzit de nerușinați care încearcă să ademenească fetele să le sărute sau să le atingă în locuri nepotrivite. Dar asta întrece orice măsură.

Dintr-odată înțelese adevărata importanță a mărturisirii lui. Nu fusese niciodată vorba de vreo amantă. Nu o trădase niciodată. După cum bine îi spusese atunci, avusese un motiv întemeiat pentru care se duelase.

– Dar de ce nu mi-ai spus toate acestea atunci, când m-ai rugat să fug cu tine? șopti ea.

Niall se întunecă la față.

– Tata m-a făcut să jur să nu spun nimic nimănui, ca să salvăm reputația Clarissei. Whiting nu îi mărturisise martorului său motivul duelului, sperând că avea să o oblige pe Clarissa să se mărite cu el, dat fiind că îi răpise inocența. Chiar mi-a spus că vrea să se însoare

Scanned by CamScanner

cu ea după ce i-am prins împreună. Dar nu-mi puteam condamna sora la o viață alături de un nenorocit.

–Normal că nu, răspunse Brilliana, cutremurându-se.

–Odată ce l-am omorât, era evident că eu și Clarissa eram singurii care știau adevărul. I-am cerut ajutorul tatălui meu. El mi-a spus că singura variantă prin care puteam apăra reputația Clarissei ar fi fost să ne asigurăm că nimeni nu avea să-i ceară să depună mărturie despre ce se întâmplase. Iar singura modalitate prin care să evităm un proces era ca eu să fug din Anglia – așa că exact asta am făcut, ca să îi asigur ei un viitor.

Niall își încrucișă brațele la piept și se uită lung la ea.

–Și nu regret nimic. Am făcut ce trebuia să fac.

Bree se ridică ușor și își trase cămașa de noapte pe ea.

–Bineînțeles. Te înțeleg perfect. Și totuși... Știu că i-ai făcut o promisiune tatălui tău, dar mi-ai spus că eu eram marea ta iubire. Ai fi putut să-mi spui măcar *mie*.

–Și ce-aș fi rezolvat cu asta? întrebă el.

–În primul rând, nu m-aș fi lăsat păcălită de minciunile tatălui tău. M-aș fi agățat de speranța că aveai să te întorci după mine. Aș fi încercat și mai mult să iau legătura cu tine. Nu m-aș fi căsătorit cu Reynold, zise ea într-o șoaptă abia auzită.

Niall clătină din cap cu tristețe.

–Circumstanțele te-au obligat să faci asta, la fel cum și eu am fost obligat să fug. Tatăl tău nu ți-a lăsat nici o cale de scăpare, la fel cum nici al meu nu mi-a oferit altă variantă.

–Dar dacă aș fi știu că mă așteptai, poate că aș fi... nu știu... poate că aș fi încercat să aflu de la mama ta unde erai ascuns. Sau de la sora ta. Poate că aș fi plecat în căutarea ta și aș fi luat-o cu mine și pe mama.

–Bree, îi zise el încercând să o liniștească, mama ta nu ar fi putut niciodată să supraviețuiască unei astfel de călătorii și știi prea bine acest lucru.

–Cu toate astea, i-aș fi ținut piept tatălui meu, protestă ea. Aș fi așteptat să te întorci.

–Adică ai fi lăsat-o pe mama ta să ajungă la închisoarea datornicilor? Mă îndoiesc.

Bree se cutremură. Știa că Niall avea dreptate. Și totuși...

Scanned by CamScanner

– N-o să știm niciodată, nu-i așa? Poate că aș fi reușit să fac ceva mai mult, dar tu n-ai avut suficientă încredere în mine încât să-mi spui adevărul, așa că am crezut spusele tatălui tău și mi-am văzut de viața mea.

– Nu e vorba de încredere.

– Nu? zise ea, forțându-se să nu izbucnească în plâns. Nu ai vrut să-mi spui adevărul pentru că l-ai crezut pe tatăl tău când ți-a spus că sunt o aventurieră, spuse ea cu patimă. Eu m-am rupt de tatăl meu după ce m-a trădat. Când o aruncase în brațele lui Reynold. Dar tu... tu ai avut încredere în al tău. În loc să îți urmezi chemarea inimii.

– Dar nu am fost singurul care a făcut asta. Ți-am spus că am avut motive întemeiate pentru care m-am duelat, dar cuvântul meu nu a fost suficient pentru tine. Tu ai ales fericirea mamei tale în defavoarea mea, așa că nu poți să mă învinovățești pentru că eu am ales-o pe sora mea, în locul tău, zise el, după care continuă pe un ton mai blând: Și, oricum ar fi, problemele noastre nu au apărut din cauza neîncrederii. Mama ta era bolnavă, erai prinsă la mijloc. La fel ca mine – nu aveam dreptul să împărtășesc secretul altcuiva. Am făcut amândoi cum am crezut că era mai bine. Nu mai putem schimba ce a fost, dar oare putem lăsa trecutul în urmă?

Bree nu voia nimic altceva. Chiar nimic altceva. Însă de fiecare dată când își punea încrederea în altcineva, ajungea să fie rănită.

– Tu ești acela care ține toate secretele. Eu nu ți-am ascuns *nimic*.

Niall se întunecă la față.

– Chiar așa? Fulkham mi-a spus că soțul tău s-a înecat intenționat. Dar tu nu mi-ai spus nimic despre asta. E adevărat sau nu?

Bree se simți răvășită de un sentiment dureros de vinovăție.

– Am aflat de curând – dar, da, așa e, zise ea, aproape în lacrimi. S-a omorât din cauza noastră. Pentru că a înțeles într-un sfârșit că eram îndrăgostită de tine, și nu de el. Și după ce pierduse toți banii... A fost prea mult pentru el.

– Un prost, zise Niall, îmbrățișând-o. Bree, nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Nici căsătoria aranjată, nici faptul că nu ai reușit să te îndrăgostești de el și categoric nici acțiunile lui de la final. Nu te mai învinovăți.

Ea ridică privirea și îl privi drept în ochi.

– Din cauza mea Silas o să trăiască fără tată.

Scanned by CamScanner

– Nu din cauza ta, din cauza lui Trevor. Iar Silas *va avea* un tată. Pe mine, dacă accepți să fii soția mea.

Cuvintele lui rămaseră plutind în aer. Niall chiar voia să se însoare cu ea. Se părea că își dorise dintotdeauna să se însoare cu ea. De-abia dacă-i venea să creadă. Era riscant să aibă încredere în el.

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Spune-mi un lucru. Odată ce ai înțeles ieri *motivul* pentru care m-am căsătorit cu Reynold, de ce nu mi-ai mărturisit chiar atunci adevărul? Tatăl tău deja e mort, așa că ce motiv ai fi putut avea să nu-mi spui?

Niall își trecu degetele prin părul ei.

– Pentru că nu e secretul meu. E secretul Clarissei. Și al lui Edwin. Am vrut să am permisiunea lor înainte să-ți spun.

– Și presupun că ți-au dat-o, zise Bree cu un nod în gât, sau nu mi-ai fi spus nimic.

– De fapt, nu am permisiunea lor. Edwin nici măcar nu m-a lăsat să stau de vorbă cu sora mea. M-a implorat să nu-ți mărturisesc nimic, nu știa dacă putem avea încredere în tine, iar dacă secretul ieșea la iveală, Clarissa ar risca să piardă sarcina din cauza scandalului. A insistat să păstrez tăcerea.

Bree se uită lung la el, cu sufletul la gură.

El își răsuci ușor degetul prin buclele ei.

– Dar eu știu că pot să am încredere în tine, că a venit în sfârșit momentul să trecem peste episodul acesta. A fost un chin pentru mine să țin secretul ăsta și deja nu o mai puteam face, îi zise el, cu toată sinceritatea. M-am sacrificat destul pentru familia mea. Nu am de gând să te sacrific și pe *tine*. Nu din nou.

Bree ar fi vrut cu disperare să-l creadă. Dar...

El îi mângâie ușor obrazul.

– Sper că ai înțeles până unde ajunge loialitatea mea. Risc sănătatea surorii mele și prietenia mea cu Edwin spunându-ți tot adevărul. Pentru că, în inima mea, știu că pot să am încredere în tine. Întrebarea este: tu ai încredere în *mine*?

– Cum aș putea să am încredere în tine? răbufni ea. M-ai părăsit cândva... dintr-un motiv nobil, înțeleg. Dar rezultatul e tot același. Am rămas singură, fără nici un sprijin cu mama mea, răspunse ea. Fără nici o modalitate prin care să-l împiedic pe tata să mă arunce

Scanned by CamScanner

în brațele unui alt bărbat. După care m-a părăsit și *mama* – fără voia ei, bineînțeles –, dar tot am ajuns să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubeam.

Niall rămase lângă ea, cu o expresie de compasiune pe chip, dar Bree nu reuși să-și stăpânească lacrimile.

– Și până și *el* a ajuns să mă părăsească. Chiar nu înțelegi? Toată lumea mă părăsește până la urmă, fie că îi vreau sau nu în viața mea. De unde să știu că n-o să ajungi și tu să mă părăsești?

El îi șterse lacrimile de pe obraji.

– Pentru că te iubesc, scumpa mea. Nu am încetat nici o clipă să te iubesc. Și știu că și tu mă iubești pe mine.

Își trecu ușor degetul peste buzele ei și oftă din tot sufletul, după care îi dădu drumul.

– Din păcate, se pare că nu vrei să-ți asculți inima. Ți-e atât de teamă că ai putea fi rănită, că nici măcar nu îndrăznești să încerci să fii fericită, zise el, mergând să se îmbrace. Bree, tu ești cea care trebuie să ia o hotărâre. Ai să îngenunchezi în fața temerilor tale? Ai să continui să mă urăști pentru că te-am abandonat în brațele lui Trevor? O să-ți spui că faci cea mai sigură alegere pentru tine, când, de fapt, fugi de fericire? zise el, uitându-se fix în ochii ei. Sau ai să ne alegi pe *noi*? Eu ne-am ales pe noi în detrimentul tuturor. Vreau să fii soția mea, orice ar fi să se întâmple cu tatăl tău, cu sora mea sau cu Edwin. Acum e rândul tău să alegi ce *vrei*. Nu pot fi eu acela care decide în numele tău. Dacă aș putea, am fi chiar acum în drum spre altar.

Bree rămase nemișcată lângă el, cu gândurile împrăștiate, cu inima tremurând, iar el îi spuse:

– O să-ți las puțin timp de gândire, nu mult. Mâine o să vin să-ți cer în mod oficial să fii soția mea. Și o să am nevoie de un răspuns din partea ta. Pentru că nu pot continua să te iubesc, știind că ție ți-e teamă să mă iubești. Poate că Reynold a fost dispus să facă asta. Dar eu nu sunt.

Acestea fiind spuse, se îndreptă spre ușa de la balcon.

Bree se grăbi să iasă după el, să verifice că nu avea de gând să se arunce. Niall începuse deja să coboare pe perete, iar Bree ar fi vrut să strige după el: „Stai, întoarce-te! Vreau să fiu soția ta!"

Scanned by CamScanner

Dar cuvintele refuzară să îi iasă pe gură. Și dacă nu ar fi reușit nicidecum să se înțeleagă, în ciuda faptului că se iubeau?

„Ai să îngenunchezi în fața temerilor tale? Ai să continui să mă urăști pentru că te-am abandonat în brațele lui Trevor? O să-ți spui că faci cea mai sigură alegere pentru tine, când, de fapt, fugi de fericire?"

Niall avea dreptate, chiar *fugea* din calea fericirii. Pentru că altfel ar fi însemnat să înfrunte un viitor incert. Deja făcuse asta și eșuase de atâtea ori, încât îi era teamă să o ia de la capăt.

Odată ajuns la marginea grădinii, Niall se opri să-i trimită o bezea, iar Bree simți că inima avea să-i sară din piept. Îl iubea atât de mult.

Dar el nu înțelegea că dragostea nu era întotdeauna îndeajuns. Nu fusese îndeajuns, încât să îl țină alături de ea. Nu fusese îndeajuns, încât să țină pe *nimeni* alături de ea. Iar ea era întotdeauna cea care ajungea să fie rănită.

Bree își înăbuși durerea. Niall nu voia să înțeleagă că era un risc să-ți deschizi inima în fața cuiva, să iubești. Iar în clipa de față, gândul acela o înspăimânta mai tare decât ideea de a trăi o viață fără el.

Scanned by CamScanner

Capitolul 19

Niall se îndreptă direct spre biroul său, știind că i-ar fi fost imposibil să adoarmă. Se simțea pe deplin frustrat, și nu doar din cauza lui Bree, ci din cauza întregii situații. Era îndrăgostit până peste cap, iar dacă Bree nu avea să-i accepte cererea în căsătorie, nu știa ce avea să se aleagă de el.

În primul rând, pentru a duce la bun sfârșit planul lui Fulkham trebuia să continue cu logodna falsă, iar gândul de a rămâne în preajma ei asemenea unui pretendent politicos... Nu, nu putea continua cu povestea asta. Nu acum.

Raines nu mai părea la fel de suspect, decât dacă povestea aceea cu interesul lui față de doamna Vyse ar fi fost doar o minciună menită să păcălească lumea, însă Niall se îndoia sincer că era vorba de așa ceva.

Niall ar fi dat orice ca Sir Kenneth să fie adevăratul vinovat, însă asta doar din cauza legăturii dintre el și Joseph Whiting.

Niall scrâșni din dinți, se așeză la birou, scoase bancnota pe care o luase în seara aceea, hotărât să o studieze în detaliu sub lupă. Era vorba despre un fals, fără doar și poate. Dar dacă Fulkham nu i-ar fi spus exact cum să recunoască un fals, Niall nu și-ar fi dat seama în ruptul capului. Era un fals destul de bine făcut. Ceea ce, potrivit lui Bree, ar fi trebuit să îl scoată din ecuație pe Sir Oswald.

Niall se rezemă de spătarul scaunului. Avea să-i trimită bancnota lui Fulkham și să-i lase vorbă să se întâlnească mâine la club, astfel încât acesta să aibă timp să-și calculeze următorii pași. Între timp, Niall intenționa să stea de vorbă cu Sir Oswald. Nu ca să-l acuze de ceva, ci doar ca să încerce să-l tragă de limbă.

Și, poate că avea să profite de ocazie ca să îi bată obrazul pentru tot ce-i făcuse lui Bree. Era ceva ce Bree nu ar fi îndrăznit niciodată să facă ea însuși. Poate așa avea să se simtă ceva mai bine.

Scanned by CamScanner

Cu acest plan în minte, reuși să adoarmă preț de câteva ore. Dar de îndată ce se trezi și îi trimise scrisoarea lui Fulkham, se îmbrăcă și o porni spre reședința Payne. Trebuia să-și limpezească gândurile, iar o scurtă plimbare avea să-l ajute.

Era la doar câțiva pași de casa Payne, când zări o trăsură care pleca din fața clădirii. La naiba, oare Sir Oswald deja pornise la drum? Era prea devreme.

Trăsura trecu pe lângă el, iar Niall văzu că era Toby Payne. Ce bine! Lipsa acestuia, îi dădea ocazia să vorbească deschis cu Sir Oswald.

Niall se apropie de ușa de la intrare, când auzi zgomote puternice venind dinspre fereastra deschisă de la etaj.

Sir Oswald părea să fie groaznic de furios.

– Cine se crede să-mi spună *el* mie cum să-mi trăiesc viața? zbieră el. Îmi face capul calendar zi de zi. Nu l-am *rugat* eu să vină să-mi facă viața un calvar!

Niall auzi pe cineva bombănind în șoaptă, încercând să-l liniștească.

– Și ce pot *eu* să fac acum? întrebă Sir Oswald. Să-l ia naiba! Jenkins, bucură-te că nu ai un frate. Îți dau numai bătăi de cap!

Niall se apropie de intrare, dar înainte să apuce să bată la ușă, aceasta se deschise dezvăluind un lacheu.

– Lord Margrave, cât să bucur să vă văd! Poate reușiți dumneavoastră să îl liniștiți pe Sir Oswald.

– Du-mă la el. O să văd ce pot face.

Valetul urcă în grabă treptele, ca să-i anunțe sosirea, după care îl conduse în biroul lui Sir Oswald, acolo unde îl găsi pe sărmanul Jenkins care era nevoit să joace rolul prietenului de nădejde, probabil pentru că așa-zișii prieteni ai lui Sir Oswald erau niște oameni de nimic care nu îl vedeau altfel decât ca pe o posibilă sursă de venit.

De îndată ce Niall intră în încăpere, Sir Oswald își îndreptă toată mânia asupra lui.

– Margrave, să știi că e numai vina *ta* pentru că n-ai jucat mai bine aseară. Fratele meu e foc și pară și de ce? Pentru că am pierdut. Pentru că am pierdut toți banii pe care mi i-a împrumutat.

Banii pe care *Payne* îi împrumutase? Niall rămase pe gânduri.

– Lăsați-ne să vorbim între patru ochi, le zise el lui Jenkins și lacheului, care se grăbiră să plece. După care se apropie de Sir Oswald.

Scanned by CamScanner

Ce tot spuneți acolo? Chiar aseară am dat nas în nas la ieșirea din han cu fratele dumneavoastră și mi-a spus că venise să-și ia banii *înapoi*, bani pe care vi-i împrumutase mai demult.

Sir Oswald rămase cu gura căscată.

– Doamne, nu vorbi prostii! Nu am nici un ban momentan. Tot ce reușesc să câștig ajunge în buzunarele creditorilor. Nu i-am dat nici un ban fratelui meu.

Oare ce îi spusese Bree prima oară când veniseră să îl vadă pe tatăl ei? „Dacă tata chiar e implicat în conspirația asta, sunt sigură că a făcut-o pentru că datorează bani."

– Nu înțeleg, zise Niall.

Ce motive ar fi avut Payne să-l mintă?

– Toby a venit la han ca să-mi aducă *mie* bani, îi explică Sir Oswald. Dar se pare că azi i-a părut rău că a făcut-o, pentru că tocmai a venit să-și ceară banii înapoi. I-am spus că i-am pierdut pe toți și nu s-a arătat deloc încântat.

Unul din cei doi mințea. Dacă Payne ar fi fost cel care să-i dea bani lui Sir Oswald, și nu invers, atunci se prea putea ca bancnota falsă să provină chiar de la *el*.

Dar oare chiar era posibil? Fulkham îi spusese că Payne de-abia ajunsese în Anglia și că nu ar fi avut suficient timp să pună la cale afacerea asta.

Atunci poate că Sir Oswald era cel care mințea?

Poate că da. Doar că era vizibil afectat și își găsea cu greu cuvintele. Și se apucase să se plângă pe seama situației cu mult înainte ca Niall să calce pragul casei.

– Ce v-a spus mai exact fratele dumneavoastră?

– Tot felul de lucruri. Mă tot bătea la cap cu nu știu ce bancnote de douăzeci de lire, câte am jucat și cine le-a câștigat, răspunse furios Sir Oswald. De parcă ar mai conta. Ce importanță are că erau bancnote de zece, de douăzeci sau de o sută? Banii tot i-am pierdut.

Lui Niall începu să îi bată inima cu putere. Căci adevăratului infractor i-ar fi păsat să știe exact ce bancnote fuseseră puse în joc. Și la cine ajunseseră. Iar Payne chiar părea perfect capabil să fie creierul operațiunii; categoric era mai inteligent decât fratele său.

Dumnezeule – dar dacă Payne venise să îl împrumute cu bani pe Sir Oswald și, *din greșeală*, îi dăduse banii falși? Bancnotele

Scanned by CamScanner

descoperite inițial fuseseră folosite pentru diferiți creditori, devenind astfel mai greu de urmărit, căci negustorii primeau bani din diferite surse. Dar o bancnotă falsă la masa de joc era ceva mai ușor de urmărit.

Iar odată ce Payne își dăduse seama că îi împrumutase fratelui său, din greșeală, banii falși, se îngrijorase atât de tare, încât venise să-i ceară banii înapoi.

– Și să știi că nu e furios numai pe mine, continuă Sir Oswald. Nu e prea încântat nici de tine. Zice că nu ești suficient de bun pentru Brilliana. Auzi și tu, un bărbat de rangul tău! Nu știu cine își *imaginează* el că ar fi suficient de bun pentru ea. Sir Oswald începu să se plimbe agitat prin birou, sprijinindu-se în baston. Și de ce tot insistă să-și vâre nasul în treburile mele? Ar trebui să o lase să-și vadă de viața ei. A uitat deja în ce belele ne-a băgat data trecută? Dacă n-ar fi fost el... zise Sir Oswald, dar se opri. Se făcu alb la față și îi întoarse spatele lui Niall, îndreptându-se spre bar. În fine...

– Așteptați, zise Niall, mânat de o bănuială îngrozitoare. „Dacă n-ar fi fost el", atunci *ce?* Sir Oswald își turnă tremurând un pahar cu coniac, iar Niall se grăbi să-i ia băutura din mână. Vreau să știu *exact* ce fel de probleme v-a cauzat fratele dumneavoastră și Brillianei „data trecută".

– Păi... adică... din cauza *lui* a ajuns ea să mă urască. Propria mea fiică. Nu ar fi trebuit să mă iau după sfatul acelui ticălos.

Fără să-l scape o clipă din priviri, Niall insistă:

– Ce *anume* te-a îndemnat să faci?

Sir Oswald începu să se tragă de lavalieră.

– El a fost cel care mi-a zis să accept oferta căpitanului Trevor în urmă cu mulți ani.

Niall simți un gol teribil în stomac. Reuși cu greu să se comporte ca și cum nu ar fi știut despre ce vorbea Sir Oswald.

– Oferta căpitanului Trevor? îl îngână el.

– Nu te mai preface că nu știi cum a ajuns fiica mea să se mărite cu Reynold Trevor. O cunosc prea bine pe Brilliana. *Sigur* ți-a spus, ca să se plângă de mine, răspunse furios Sir Oswald. Mă urăște pentru că am aranjat căsătoria aia. De-aia m-a șters din viața ei. Nici măcar nu vrea să mă lase să-mi văd nepotul. Propriul nepot! Adică,

Scanned by CamScanner

zise el, uitându-se lung la Niall, *știai* deja despre căsătoria aranjată, nu-i așa?

„Știu că i-ați vândut-o pe Bree lui Trevor."

Nu, avea nevoie de mai multe informații, informații pe care nu avea să le primească dacă continua să-l agite.

– Știu câte ceva, răspunse el, întinzându-i paharul cu coniac. Dar nu înțeleg ce legătură are fratele dumneavoastră în toată povestea asta. Nu aveați nici un motiv pentru care să-i cereți sfatul.

– Oh, ba da. I-am trimis o scrisoare în Franța – l-am rugat să-mi trimită bani ca să-i plătesc datoria lui Mace Trevor, ca să nu fiu nevoit să... să o conving pe Brilliana să se mărite cu fiul individului ăluia, rosti cu mâhnire Sir Oswald. Toby mi-a răspuns că s-a săturat să-mi tot împrumute bani de fiecare dată când dau de bucluc. Și mi-a mai zis că ar trebui să accept oferta căpitanului Trevor. Pentru că el nu avea de gând să-mi dea vreun ban.

La naiba!

– Și i-ați spus Brillianei ce răspuns v-a dat unchiului ei?

Sir Oswald luă o gură de coniac.

– Eu nu i-am zis nimic. Mi-a fost teamă că dacă avea să afle că pierdusem atât de mulți bani încât nici măcar propriul frate nu mai voia să mă ajute... ei bine, mi-a fost frică că avea să refuze să se căsătorească, ceea ce ar fi însemnat că eu și mama ei am fi înfruntat închisoarea datornicilor. Iar mama ei era bolnavă, zise el cu o privire pierdută. Tare bolnavă.

Atât de bolnavă, încât Bree își sacrificase viitorul de dragul ei. Niall se simți copleșit de o furie oarbă.

Sir Oswald rămase tăcut preț de câteva clipe, după care Niall hotărî să atace.

– Deci, nu i-ați spus care a fost rolul fratelui dumneavoastră în toată povestea asta.

– Nu. Nu era treaba ei. I-am explicat întreaga situație și ea a fost cea care a acceptat să se căsătorească. Dar dacă aș fi știut că avea să refuze să-mi mai vorbească, i-aș fi spus că de-abia dacă aș fi avut cum să împiedic căsătoria aia. Dar s-a încăpățânat să vorbească doar cu mama ei, căreia nu i-am zis nimic. Iar după moartea mamei ei, Brilliana nu a mai trecut niciodată pe acasă, așa că n-am avut

Scanned by CamScanner

ocazia să stau de vorbă cu ea, spus el, coborându-și privirea. Și acum mă urăște.

– Și puteți s-o învinovățiți? răbufni Niall. Se simte trădată. Și sper că înțelegeți motivele ei.

– Da, răspunse Sir Oswald cu o expresie chinuită de vinovăție, fluturând mâna în aer. Dar e numai vina lui Toby că a refuzat să mă împrumute cu bani. Un ticălos fără inimă. Ce era să fac?

– În primul și-n primul rând, să nu pierdeți banii.

– Uite cine vorbea. Toby mi-a zis că și tu ești înglodat în datorii. În fine, Toby n-a mai acceptat să mă ajute. Până acum câteva luni când mi-a trimis din senin niște bani.

Niall rămase cu sufletul la gură. Exact când începuseră să apară bancnotele false în Londra.

– Să înțeleg că v-a trimis bani din Franța?

– Întocmai, zise Sir Oswald, așezându-se pe scaun. Dar ar fi trebuit să știu că nu avea să-l țină mult. S-a supărat din nou pe mine și m-a amenințat să mă scoată de tot din viața lui.

– Și ce s-a întâmplat acum câteva luni de s-a răzgândit? întrebă Niall.

– Se pare că auzise că intenționam să închiriez proprietatea familiei. Presupun că nu era tocmai încântat de idee, căci descendenții lui ar fi trebuit să o moștenească după moartea mea. Așa că a acceptat să mă împrumute cu bani cu condiția să plătesc o parte din datoriile pe care le avea cu banii trimiși de el. Și exact așa am făcut, îi povesti Sir Oswald. Dar nu m-a lăsat să spun că sunt banii lui. M-a pus să zic că îi plăteam datoriile cu banii mei.

Da, își zise Niall, *poate* că era și asta adevărat. Dar cel mai probabil, Payne se folosise de fratele său ca să-și plătească datoriile de afaceri cu bancnote contrafăcute, știind prea bine că dacă bancnotele aveau să fie descoperite, Sir Oswald avea să fie tras la răspundere. Iar dacă nimeni nu avea să-i descopere, atunci Payne avea să se aleagă cu o sumă frumoasă.

– Și dacă deja se ocupa de toate acestea din Franța, cum de a decis să vină în vizită? îl întrebă Niall. Doar ca să se asigure că... vă ocupați... corespunzător de datoriile lui de afaceri?

– Sau ca să mă bată la cap că am pus în pericol proprietatea familiei. Naiba știe când vine vorba de el. Dar, gata, nu mai vreau

Scanned by CamScanner

să am de-a face cu el, îi spuse el lui Niall, privindu-l drept în ochi. Și ai face bine să te ferești și tu de el. După ce a aflat cât de rău ne-a mers seara trecută, s-a dus chitit să o convingă pe fiica mea să nu se mărite cu tine.

– Poftim? întrebă Niall, deja furios.

– Mi-a zis că a auzit fel de fel de zvonuri despre tine și alte femei. I-am spus că sigur sunt niște minciuni, dar deja a plecat hotărât să-i împuie capul.

– Ba bine că nu! Niall se îndoia sincer că Bree avea să se lase convinsă de unchiul ei, însă dacă ticălosul acela *se dovedea* a fi adevăratul infractor, Niall nu voia să-l știe în preajma lui Bree. Trebuie să plec, zise el, îndreptându-se spre ușă.

Nu avea de unde să știe adevăratele intenții ale lui Payne. Mai ales dacă începuse să bănuiască deja că Niall încerca să-i dejoace planurile.

– Pune-l la punct. M-am săturat de prostiile lui! strigă după el Sir Oswald, dând paharul pe gât.

Și nu era singurul care se săturase de el. În fond, Payne fusese cel care îl despărțise de Bree în urmă cu mulți ani, iar pentru asta Niall avea de gând să-l facă să plătească cu vârf și îndesat.

Spera din tot sufletul că singurul motiv pentru care Payne se dusese să stea de vorbă cu ea era, într-adevăr, ca să încerce să o convingă să nu se mărite cu el. Pentru că dacă era ceva mai mult de atât, dacă Payne își dăduse seama că Niall lucra cu Lord Fulkham și intenționa să se folosească de ea ca să se răzbune pe cei care îi amenințau afacerile ilegale...

Atunci, cu Dumnezeu martor, Niall avea să-l facă bucăți.

Scanned by CamScanner

Capitolul 20

Brilliana era în salon, savurându-și cafeaua și finisându-și desenele sale pentru Wedgwood când lacheul mătușii Agatha veni să o anunțe că avea un musafir.

– Acum? Era mult prea devreme pentru orice fel de vizite de curtoazie. Ceea ce însemna că probabil era vorba despre Niall. Și încă nu era pregătită să-i dea un răspuns. Dacă este vorba despre Lord Margrave...

– Nu, doamnă. Domnul s-a recomandat ca fiind unchiul dumneavoastră. Un anume domn Toby Payne.

– Oh, zise ea dezamăgită. Poftește-l înăuntru, te rog.

Lacheul se duse după unchiul Toby, iar Bree se ridică în picioare. Ce ciudat că venise s-o viziteze. Totuși, zilele trecute se arătase tare încântat să o revadă și, la drept vorbind, și ea se bucurase să-l întâlnească.

Payne intră, iar Bree se duse să îl întâmpine cu un sărut pe obraz, după care îl pofti să ia loc.

– Vrei să bei o cafea? Sau un ceai?

– Nu, mulțumesc.

Bree îi făcu semn servitorului să plece, după care se așeză din nou pe fotoliu, lăsând la o parte caietul cu desene și creioanele.

– Încă mai desenezi? o întrebă el, apropiindu-se ușor de ea ca să îi examineze opera.

– Da, răspunse ea, după care adăugă cu mândrie în glas: Cei de la Wedgwood mi-au cerut să le trimit mai multe dintre desenele mele.

– Ah. Foarte înțelept din partea lor.

După care urmă o tăcere ciudată.

În cele din urmă, Payne își drese glasul și spuse:

– Știu că probabil te întrebi ce mă aduce aici.

– Presupun că ai vrut doar să-ți revezi nepoata preferată, îl șicană ea.

Scanned by CamScanner

Dar când observă că unchiul ei nu schiță nici cel mai mic zâmbet, Bree rămase pe gânduri.

– De fapt, zise el. Am venit... să-ți vorbesc despre logodnicul tău.

Asta o puse imediat în gardă.

– Despre Lord Margrave? Ce s-a întâmplat?

Era evident că era ceva diferit la unchiul Toby. Părea agitat, ba chiar preocupat de ceva anume. Ciudat. Îl considerase dintotdeauna un bărbat jovial, care nu se lăsa afectat de problemele de zi cu zi.

Și totuși, îl văzu cercetând agitat întreaga încăpere.

– Unde e Lady Pensworth în dimineața aceasta?

– Presupun că a ieșit la plimbare. Nu-i prea place să fie acasă când Silas își ia micul dejun, preferă să stea cu el mai târziu, la joacă, zise ea zâmbind. În ciuda faptului că pare așa ursuză, își iubește foarte mult nepotul.

– Da, bineînțeles, răspunse Payne, uitându-se lung la ea. Am uitat că pe micuțul tău îl cheamă Silas. Oare aș putea să-l văd?

Nu părea deloc o cerere ciudată, mai ales venind din partea propriului unchi, însă Bree simți ceva ciudat la mijloc. Instinctul său matern îi spuse să își țină fiul departe de acest om. Și, cu toate că nu avea nici o logică, își ascultă propriile instincte.

– Nu chiar acum, îmi pare rău. E... e la băița de dimineață.

– Ah, da, zise unchiul Toby, bătând darabana cu degetele în genunchi. Am uitat cât de tipicari sunt englezii cu tot ce ține de curățenie. Francezii nu sunt la fel de preocupați de asta.

– Ai dreptate, răspunse Bree. Ce naiba căuta aici? Ce se întâmplase cu el? Așadar, zise ea, cu sfială, ai spus că ai venit să-mi vorbești despre Lord Margrave?

Unchiul încuviință cu o scurtă mișcare din cap.

– Nu se ascunde pe aici pe undeva, nu?

– La ora asta? Bineînțeles că nu, zise ea, cu toate că și-ar fi dorit să *vină* mai repede.

– Foarte bine, foarte bine, spuse el, cercetând-o cu privirea. Nepoată, am să fiu sincer cu tine. Nu sunt de acord cu relația voastră. Mi-e teamă că nu poți avea încredere în el.

Dar Bree avu un sentiment că *unchiul* său era acela în care nu ar fi trebuit să se încreadă, cu toate că încă aștepta confirmări.

– Chiar așa? Ce te face să spui asta?

Scanned by CamScanner

– În primul rând, are o reputație de afemeiat. Lumea spune că s-a duelat din cauza unei femei, probabil o târfă. Nu pare genul de bărbat cu care să vrei să te căsătorești, nu?

Dar acum că Bree știa adevăratul motiv al duelului, o răni profund să audă astfel de bârfe. Se chinui să zâmbească.

– Unchiule, sinceră să fiu, chiar nu mă interesează *cum* era el pe atunci, atât timp cât de poartă frumos cu *mine* acum. Ceea ce se și întâmplă.

Ar fi vrut să-i spună nu era treaba lui cu cine alegea ea să se căsătorească, dar se temea că i-ar fi fost imposibil să se stăpânească, dacă o pornea pe drumul acesta.

Unchiul Toby îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Și ce-mi spui de patima lui pentru jocurile de noroc? Doar nu vrei să te căsătorești cu un alt individ ca tatăl tău, nu?

Bree tresări. Niall îi spusese că intrase în posesia unei bancnote false, iar acum, din senin, unchiul ei încerca să o convingă să nu se mărite cu Niall din cauza „patimii" acestuia pentru jocurile de noroc. Nu putea să fie o coincidență.

– Mă îndoiesc că Lord Margrave ar putea fi într-atât de nesăbuit încât să se comporte ca tata, zise ea, perfect senină.

– Dar pe *mine* nu m-ar surprinde deloc să aflu asta. Îți spun din surse sigure că a pierdut mulți bani la partida de aseară, o informă el, pe un ton complice. Și nici măcar nu sunteți căsătoriți încă.

Bree se arătă la fel de neafectată.

– Este doar o partidă de cărți, din când în când. Sunt sigură că după ce ne căsătorim și după ce ne stabilim în provincie, o să se liniștească.

– Crede-mă că nu vrei să ai nimic de-a face cu individul acela, îi zise el, cu o sclipire ciudată în ochi. Ai mai trecut o dată printr-o căsătorie aranjată cu un împătimit al jocurilor de noroc și n-a ieșit bine. Cum e posibil să-ți dorești să treci din nou prin asta?

Cuvintele lui atârnară greu pe umerii ei.

– Adică *știai* că prima mea căsătorie a fost aranjată?

Unchiul se făcu roșu la față, vizibil copleșit de un sentiment de vinovăție care îi dădu de înțeles că știa mult mai multe.

– Păi... da... am aflat de la tatăl tău. *De curând*. După ce ai fost în vizită la el.

Scanned by CamScanner

Mințea. Trebuia să fie atentă în preajma lui, să nu observe că își dăduse seama că asta.

– Da, desigur, zise ea, zâmbindu-i mieros. Cu toate că mă surprinde să aflu că ți-a povestit. Nu-l pune într-o lumină prea bună.

Unchiul Toby continuă să bată darabana cu degete pe genunchi.

– Da, păi, era disperat. Tatăl tău tinde să fie... indiscret în momentele sale de disperare. Și tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc, îi spuse el pe un ton dur. Patima lui pentru jocul de cărți e cea care îl aruncă în brațele deznădejdii și cred că și contele o să-i calce pe urme, dacă ești suficient de nesăbuită încât să te măriți cu el.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba se întâmpla? Insistența unchiului Toby începea să frizeze absurdul. Oare avea ceva de-a face cu bancnotele falsificate, da sau nu? Încercă o altă abordare.

– Dar ți-am spus deja că îmi place de Lord Margrave. E chipeș, fermecător și...

– La naiba, nu asculți? zbieră el.

Bree îl privi șocată. Întregul episod devenea din ce în ce mai ciudat.

– Unchiule, te rog să te liniștești. Nu înțeleg de ce ești atât de îngrijorat în privința logodnei mele. Nu țin minte să te fi preocupat până acum viața mea, zise ea, pe un ton ușor răutăcios.

De parcă și-ar fi dat seama că deja părea vizibil agitat, Payne nu mai zise nimic, încercând să-și stăpânească nervii.

După care își îndreptă spatele și spuse:

– Prea bine, mă obligi să-ți spun adevărul. Draga mea nepoată, mă doare să-ți spun asta, dar am motive întemeiate pentru care să-mi bag nasul în viața ta, îi zise el, uitându-se fix în ochii ei. Și dacă ți-aș spune că logodnicul tău încearcă să-l acuze pe tatăl tău de o fărădelege în care acesta nu are nici o implicare?

Bree rămase cu sufletul la gură. Oh, nu. Poate că unchiul Toby deja începuse să-l ia la ochi pe Niall...

– Ți-aș spune că ai luat-o pe arătură. Ce motive ar avea Lord Margrave să facă una ca asta?

– Ca să se pună bine cu cei de la guvern. Nu uita că a fost grațiat după ce l-a omorât pe individul acela. Poate că l-au iertat tocmai ca să-i întindă o cursă tatălui tău.

Scanned by CamScanner

Dumnezeule, rămase cu răsuflarea tăiată. Cum de ajunsese la toate aceste concluzii? Poate de la tatăl ei? Și asta însemna oare că tatăl ei era *cu adevărat* vinovat și că apelase, din nou, la ajutorul fratelui său?

Doar că îi venea greu să creadă că unchiul ei ar fi fost atât de naiv încât să-și închipuie că fratele său fusese acuzat „pe nedrept". Doar dacă nu cumva...

Doar dacă nu cumva unchiul Toby *știa* că tatăl ei nu avea cum să fie adevăratul vinovat, pentru că și el era părtaș.

Bree simți un gol în stomac. Da, lucrurile începeau să se lege. Unchiul Toby nu și-ar fi riscat niciodată reputația de dragul fratelui său. Dar ar fi fost în stare de orice ca să se apere pe sine *însuși*...

– Și de ce anume crezi că-l acuză logodnicul meu pe tata? îl întrebă ea. Nu e nimic ilegal în faptul că e nebun după jocurile de noroc.

Payne se schimbă la față.

– Nu vreau să spun nimic până nu sunt sigur, dar e vorba despre ceva serios. Ceva pentru care tatăl tău ar risca să ajungă la... spânzurătoare.

Bree se strădui din toate puterile să se arate absolut șocată.

– Nu te cred!

– Eu bănuiesc că Margrave și baronul Fulkham au pus ceva la cale. Și că acesta este *adevăratul* motiv pentru care Margrave a început să te curteze. Nu pentru că vrea să se însoare cu tine, ci ca să se infiltreze în cercul tatălui tău și să... îi facă probleme tatălui tău, la ordinele lui Fulkham.

Payne deja se apropia mult prea mult de adevăr – ceea ce o făcu să creadă că unchiul Toby era adevăratul infractor. Dar era important să nu-i dea de înțeles că știa despre ce era vorba, mai ales după ce refuzase să-i spună ce „probleme" îl păsteau pe *papa* la „ordinele" lui Fulkham. Era esențial să facă pe proasta.

Bree se strădui să pară îngrijorată și spuse:

– Ești sigur? Știu că Lord Margrave și Lord Fulkham se cunosc din vedere, dar nu aveam nici cea mai mică idee cum că ar fi prieteni *apropiați*.

– Fac parte din același club, îi răspunse unchiul său. Astfel încât ar fi avut timp suficient să pună la cale un plan prin care să-l prindă la înghesuială pe tatăl tău.

Scanned by CamScanner

– Dar ce motive ar putea avea să facă una ca asta?

– Nu sunt sigur. Încerc să aflu care e planul lor. Tot ce trebuie să știi este că ceva e putred la mijloc.

Bree se uită lung la el, cu mintea vraiște. Trebuia să afle ce anume îl făcuse să intre la bănuieli, însă fără să-și dezvăluie propriul rol în toată această poveste. Avea nevoie de cât mai multe informații, ca să-l pună în gardă pe Niall.

– Nu mi-l imaginez pe Lord Margrave în stare de așa ceva, zise ea, sperând ca unchiul său să o contrazică.

Acesta își dădu ochii peste cap.

– Uite ce, draga mea, tu ești o fată deosebită și orice bărbat ar fi norocos să fie cu tine. Dar chiar tu ai spus-o – ești văduvă, ai un fiu, iar zestrea ta, cu toate că nu e deloc de neglijat, nu e îndeajuns încât să atragă atenția unui conte. Nu când ar putea să-și aleagă orice moștenitoare din oraș. Îți spun eu că Margrave vrea să fie cu tine din cu totul alte motive. Iar Fulkham are planuri mari pentru el.

Bree se arătă sceptică.

– Și chiar dacă ce spui tu ar fi adevărat, ce-mi sugerezi să fac?

– Să rupi logodna, bineînțeles. Spune-i că nu-ți convine că e împătimit după jocurile de noroc. Și cu asta ar trebui să-l convingi să te lase în pace.

– După care toată lumea o să creadă că l-am lăsat cu buza umflată, zise ea.

– O femeie frumoasă ca tine are tot dreptul să refuze un bărbat, îi spuse unchiul său, deloc preocupat.

Nici măcar nu se mai sinchisea să spună lucruri care să aibă logică.

– Dar tocmai tu ai spus foarte bine mai devreme că sunt o văduvă cu un copil de crescut și cu o zestre *neînsemnată*, i-o reteză ea. Nimeni n-o să mai vrea să se apropie de mine dacă refuz un conte. Unchiul său îi aruncă o privire suspicioasă, așa că Bree continuă: Tot ce vreau să spun e că ar trebui să suport niște consecințe serioase dacă ar fi să rup logodna.

– O consecință la fel de serioasă ar fi ca tatăl tău să ajungă la spânzurătoare din cauza acestui individ! răbufni Payne, încleștându-și pumnii. Doar nu vrei să pui în pericol viața tatălui tău, nu?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea.

Scanned by CamScanner

– În plus, Margrave oricum nu are de gând să se însoare cu tine. Nu odată ce dovedește că tatăl tău... dar se opri înainte să se destăinuie fără voie. Vreau să spun, nu înainte să facă să *pară* ca și cum tatăl tău e vinovat de ceva. Ce motive ar mai avea să se însoare cu fiica unui infractor?

„Pentru că mă iubește."

Gândul îi veni în minte cu atâta claritate și adevăr, încât îi risipi toate temerile despre ea și Niall, demonstrându-i că erau pe atât de prosteşti pe cât o asigurase el că erau.

Niall încerca să afle adevărul din spatele acestei afaceri tocmai pentru că voia să le asigure un viitor fericit, pentru că voia să se elibereze de comploturile lui Lord Fulkham, ca să trăiască în liniște și pace. Știa că scandalul i-ar fi putut pune în pericol propria reputație și pe cea a familiei sale, dar nu-i păsa. Ba chiar se oferise să îl salveze pe tatăl ei, dacă asta și-ar fi dorit ea. Îl sfidase pe Edwin și îi mărturisise adevăratul motiv al duelului, știind prea bine că era un mare risc să-și pună toată încrederea în ea. Ce fel de bărbat ar fi făcut asta?

Unul de caracter. Un bărbat care avea să fie acolo pentru ea... pentru Silas și pentru copiii pe care urmau să-i aibă împreună, la fel cum fusese acolo pentru sora lui. Totul depindea doar de ea.

– Nepoată, ești atentă la mine? o întrebă unchiul ei furios.

Bree tresări.

– Oh, îmi cer scuze. Mă gândeam... cum să-l refuz pe Lord Margrave – dacă ești absolut sigur de tot ce mi-ai povestit până acum. Ești sigur că e bine să rup tocmai acum logodna? Dacă ar fi să rămân cu el, poate că aș putea să scot mai multe informații de la el, zise ea. Doar că ar trebui să-mi explici de ce anume încearcă să-l acuze pe tata, ca să știu ce să-l întreb.

Bree văzu teama din ochii unchiului său.

– Nu, nu vreau să te știu implicată în așa ceva. Tu doar rupe logodna și mă ocup eu de restul. O să-mi fie ușor să-l conving pe tatăl tău să nu mai joace cărți cu Margrave odată ce o să afle că nu mai sunteți logodiți.

Ah, carevasăzică acesta era *adevăratul* motiv pentru care era atât de disperat să pună capăt logodnei. Din cauza jocului de cărți. Oare își dăduse cumva seama că bancnota falsificată ajunsese în posesia lui Niall?

Scanned by CamScanner

Oricare ar fi fost motivul, trebuia să-l facă pe unchiul Toby să plece, înainte ca mătușa ei sau Niall să ajungă acasă. Trebuia să-l avertizeze numaidecât pe Niall.

Așa că se ridică în picioare.

– În cazul acesta, presupun că nu am altă soluție decât să rup logodna cu Lord Margrave. Te anunț de îndată ce vorbesc cu el...

– Mai trebuie să discut ceva cu tine, zise el, fără să se ridice.

Bree încercă să-și ascundă iritarea și se așeză din nou pe scaun.

– Ce anume?

Unchiul Toby se ridică în picioare și veni să se așeze lângă ea.

– Întâmplarea face că am nevoie de talentul tău de artistă. Aruncă o privire spre ușă, după care scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o aruncă în poală.

Bree cercetă îndelung documentul. Părea cumva oficial, ceva de la guvern sau de la bancă. Din păcate, era scris în franceză, iar franceza nu era punctul ei forte.

– Ce e asta?

– Ceva ce poate dovedi nevinovăția tatălui tău – *dacă* reușești să îl copiezi întocmai, până la imaginea ștampilată din colțul paginii. Doar că trebuie să faci câteva modificări, un nume și câteva cifre. Crezi că ai putea? Și am să te plătesc, bineînțeles.

Lui Bree îi fugiră gândurile în toate părțile. Unchiul ei îi cerea să falsifice un document care demonstra „nevinovăția" tatălui său – da, cum să nu.

– Da, nu mi-ar fi deloc greu să-l copiez. Dar cum o să-l ajute documentul acesta pe *papa*?

– Oh, e prea complicat să-ți explic acum, îi răspunse Payne cu zâmbetul pe buze. Dar ne-ar fi de mare ajutor. Dacă ești sigură că vrei să faci asta.

Trebuia să accepte, măcar ca să afle mai multe despre planurile unchiului său. După care avea de gând să i-l arate lui Niall ca să vadă împreună ce era de făcut.

– Desigur, sunt în stare de orice ca să-l ajut pe tata.

Câteva clipe mai târziu, lacheul mătușii sale intră în salon.

– Doamnă, Lord Margrave a venit să vă vadă.

Oh, nu, avea nevoie de mai mult timp ca să-l scoată pe unchiul Toby de acolo!

Scanned by CamScanner

Unchiul ei veni mai aproape de ea.

– Nepoată, ar trebui să-l inviți înăuntru. N-are rost să mai amâni, rupe acum orice legătură cu el. Și dacă-ți face probleme, sunt aici să te ajut.

Payne o văzu ezitând, încercând să ia în calcul toate opțiunile, așa că el însuși se ridică și îi porunci servitorului:

– Poftește-l înăuntru, bine? Eu și nepoata mea vrem să stăm de vorbă cu el.

Lacheul încuviință și ieși din cameră.

Bree sări ca arsă.

– Unchiule! Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta. Trebuie să mă gândesc la ce să-i...

– Gata cu prostiile. E simplu, zise el, îndesând documentul în buzunar. Spune-i că știi că are probleme cu jocurile de noroc și că n-ai de gând să te căsătorești cu un astfel de bărbat după tot ce ai pătimit cu tatăl tău și cu fostul soț. Fata mea, îi spuse el, apucând-o destul de vârtos de braț, nu-i poți permite să-l arunce pe fratele meu în închisoare.

– Bineînțeles că nu. La naiba. *Nu* avea de gând să plece fără să se convingă că avea să se despartă de Niall, iar ea nu avea ce face, căci ar fi riscat ca unchiul ei să intre la bănuieli.

– Dar te rog să mă lași pe mine să-i spun contelui...

– Ce să-mi spui? întrebă Niall în timp ce intra. Privirea îi fugi fix spre mâna unchiului Toby care-o ținea de braț și se crispă. Iartă-mă, draga mea, nu știam că unchiul tău a venit în vizită.

Unchiul Toby o strânse ușor de braț.

Iar Bree se eliberă din mâna lui, deloc subtil.

– Mi-e teamă că avem ceva important de discutat.

– Ce anume? întrebă Niall, cercetându-i chipul, iar Bree încercă să transmită cât mai bine tot ce-i trecea prin minte, în speranța că avea să-i citească gândurile, așa cum se întâmpla de obicei.

Bree își puse mâinile în șolduri și-și îndreptă spatele.

– Atunci când am hotărât să mă căsătoresc cu tine, nu am bănuit nici o clipă că ai... tendința deplorabilă de a merge seară de seară să joci cărți. Dar acum știu că ți-ai petrecut ultimele zile la masa de joc și mi se pare intolerabil.

Niall se uită lung la ea.

Scanned by CamScanner

– Intolerabil? Două nopți?

Bree nu îndrăzni să se uite la el, de teamă să nu înceapă să zbiere: „Te iubesc!" Ceea ce i-ar fi îngreunat tentativa de a încerca să se despartă de el. Sau, mai rău, ar fi putut spune: „Cred că unchiul este unul dintre infractori", cu toate că nu avea nici o dovadă clară în acest sens.

– Mă deranjează contextul acestor două nopți, îi zise ea. Dacă nu ești în stare să te abții de la joc nici măcar acum, când tocmai ne-am logodit, ce pretenții să am mai încolo? Adică odată ce o să ajungem să fim un cuplu de bătrânei căsătoriți, continuă ea, iar de data asta se întoarse să-i întâlnească privirea.

Zări o sclipire de fericire în ochii lui, ceea ce îi dădu speranța că înțelegea ce încerca ea să-i spună. Că avea încredere în el, că îl iubea... că voia să fie *soția* lui.

– Doamnă Trevor, mărturisesc că nu m-aș fi așteptat să te răzgândești așa ușor, răspunse el, pe același ton formal. Dar dacă insiști să încheiem orice...

– Da, chiar insistă! se grăbi unchiul Toby să intervină. Iar eu sunt de părere că face bine să se descotorosească de dumneata.

Niall îl privi furios, iar Brilliana strigă în gura mare:

– Unchiule! Nu e cazul să fii nepoliticos.

Niall îl țintui cu privirea pe unchiul Toby.

– Deci, cine a venit cu ideea să rupă logodna? Dumneata? Sau logodnica mea?

– Eu, bineînțeles, interveni Brilliana. Trebuia să-l scoată cât mai repede pe Niall de acolo, înainte ca acesta să-i spargă nasul unchiului Toby, căci părea pregătit să o facă. Iar asta *nu* ar fi ajutat deloc situația. Lord Margrave, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar consider că nu suntem potriviți unul pentru celălalt. Așa că ar fi mai bine să pleci.

Niall îi aruncă o privire galeșă, după care încuviință cu o scurtă mișcare din cap și dădu să plece.

– Te rog s-o saluți pe mătușa dumitale din partea mea, zise el pe un ton rece. La revedere.

Când îl văzu ieșind pe ușă, ar fi vrut să se prăbușească pe scaun, dar trebuia să rămână tare pe poziții, ca să-l convingă pe unchiul ei să plece o dată pentru totdeauna, după care să se ducă să-l caute pe Niall și să îi povestească tot ce aflase.

Scanned by CamScanner

– Vezi? îi spuse unchiul Toby. Nu a fost așa greu, nu?

– Unchiule, sper că știi ce faci. Nu știu dacă am să mai găsesc vreodată un pretendent așa bun.

– Mă îndoiesc, spuse el amiabil, tot numai zâmbete, acum că ea făcuse întocmai ce îi ceruse.

– Păi, trebuie să mă duc să-l văd pe Silas... începu ea să spună.

– Mai stai puțin. Doar are o dădacă, nu?

I se făcu inima cât un purice.

– Da. De ce?

– Pentru că am nevoie să-mi copiezi documentul acela chiar *acum*. Trebuie redactat pe o hârtie specială pe care o țin în camera mea de acasă de la tatăl tău. Speram să vii cu mine ca să ne ocupăm cât mai repede de treaba asta.

Bree aproape că avu un atac de panică. Oare era posibil ca unchiul Toby să fie periculos? Acum o săptămână ar fi putut jura că acesta nu i-ar fi făcut niciodată nici un rău, dar acum nu mai era chiar atât de sigură. Bineînțeles, odată ajunși acasă la tatăl ei, ar fi fost și alți oameni acolo. Nu ar fi avut ce să-i facă de față cu Jenkins și cu *papa*... Doar dacă nu cumva și *papa* era părtaș. Poate chiar și Jenkins.

După care își dădu seama că dacă accepta să îl însoțească, poate că ar fi obținut dovada de care aveau nevoie ca să-l condamne! Cu siguranță, avea să se aleagă cu două copii ale acelui document guvernamental și orice altceva ar fi reușit să găsească în biroul lui.

Poate că șansa avea să fie de partea ei și ar fi putut să le înmâneze lui Niall și lui Fulkham toate dovezile necesare, ca să *termine* odată povestea. Gata cu farsa asta, gata cu minciunile față de mătușa Agatha, gata cu teama că aveau să fie descoperiți. Pentru ca ea și Niall să poată să fie împreună, *o dată pentru totdeauna*.

Era un risc pe care merita să și-l asume.

– Desigur, răspunse ea cu entuziasm. Mă duc să-mi iau haina.

Scanned by CamScanner

Capitolul 21

Niall rămase în grădina de peste drum, așteptând să-l vadă plecând pe Toby Payne ca să poată să se întoarcă să stea de vorbă cu Bree. Nu înțelegea prea bine ce se petrecea cu adevărat, însă de un lucru era sigur – Bree nu ar fi rupt niciodată logodna din cauza presupusei lui patimi pentru jocurile de noroc. Unchiul ei era cumva implicat în afacere și trebuia să afle ce punea la cale.

Și oare să îndrăznească să creadă că remarca despre ei doi ca fiind „un cuplu de bătrânei căsătoriți" era menită să îl asigure că aveau să se bucure de un viitor împreună? Dumnezeule, ar fi dat orice.

Auzi ușa deschizându-se și își ținu respirația. Când o zări pe Bree mânată pe scări în jos de unchiul ei, se înfurie teribil. Unde naiba o ducea Payne?

Dar ea nu părea să se împotrivească. Ba chiar păreau să se simtă în largul lor împreună când Payne îi făcu semn spre trăsura care aștepta și o ajută să urce. După care îl auzi pe Payne spunându-i vizitiului să îi ducă acasă la Sir Oswald.

Trăsura porni, iar Niall reflectă asupra opțiunilor pe care le avea. Putea să se ducă după ei la Sir Oswald, dar ce avea să facă acolo? Nu avea nici o dovadă împotriva lui Payne, darămite autoritatea de a-l aresta. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l pună pe Payne în gardă.

În schimb, s-ar fi putut duce la St. George și să se întâlnească cu Fulkham, așa cum rămăsese stabilit, ca să-l pună la curent cu tot ce aflase și să vadă ce informații noi mai primise Fulkham. Dacă adunau suficiente dovezi incriminatorii, Niall ar fi putut să-l convingă pe Fulkham să acționeze acum. Pentru că Niall bănuia că Payne avea un motiv important pentru care s-o convingă pe Bree să se despartă de Niall atât de brusc și să mai și plece la drum cu ea. Doar că încă nu știa ce pusese omul la cale.

Scanned by CamScanner

Singura problemă era că dacă se ducea la St. George, asta însemna să o lase pe Bree singură cu Payne, ceea ce nu-l încânta deloc. Nu avea nici o siguranță că Bree nu se afla în pericol. Și chiar dacă tatăl ei părea să țină la ea, cum ar fi putut el să știe dacă acesta i-ar sări în ajutor dacă era cazul?

La urma urmei, se lăsase convins de fratele său să își arunce fiica într-o căsătorie aranjată. Și poate că nevoia de bani avea să-l împingă să facă orice i-ar fi cerut Payne.

Doar că Bree nu era o fetișcană neștiutoare. Era perfect capabilă să le țină piept celor doi. Pentru numele lui Dumnezeu, deja se descurcase ea în situații și mai delicate. Poate că venise momentul să înțeleagă că Bree își putea purta singură de grijă. Pentru că dacă ar fi vrut ca el să o „salveze" mai devreme, i-ar fi spus-o. Nu era atât de naivă.

În plus, dacă Niall s-ar fi apucat să pună în pericol toate eforturile lor venind nepregătit în întâmpinarea ei, Bree ar fi fost în stare să-l omoare.

Așa că Niall ieși din grădină în stradă, unde aproape că fu pus la pământ de o femeie care venea repede în direcția lui.

– Margrave! strigă Lady Pensworth. Ce cauți aici? E și Brilliana cu tine? întrebă ea, uitându-se încruntată spre grădina din spatele lui.

– Mi-e teamă că nu. A plecat chiar acum câteva clipe cu unchiul ei.

– Cu Toby Payne? Ce ciudat! Mi-a spus că s-a întors la Londra, dar nu știam că sunt chiar atât de apropiați. Ce treabă are cu *el*? Și tu ce cauți aici, ascuns în grădină?

Niall nu avea timp de asta.

– Lady Pensworth, te rog să mă ierți, dar trebuie...

– Știi cumva încotro au luat-o? Și cât timp o să fie plecată? Ce treabă are cu ea? întrebă ea, ducându-și ochelarii la nas. Nu-mi place ce se întâmplă aici. Brilliana nu obișnuiește să plece fără să-mi dea de știre, măcar de dragul lui Silas. Poate mi-a lăsat vorbă la servitor. Nu-mi place situația asta. E ceva putred la mijloc.

Aerul ei îngrijorat și revoltat îi dădu o idee.

– Da, chiar e ciudat.

Iar în clipa aceea luă o nouă decizie. Avea nevoie să fie în două locuri în același timp, dar pentru asta avea nevoie de ajutor. Și de ce să nu apeleze tocmai la Lady Pensworth?

Scanned by CamScanner

Și ea era o femeie inteligentă, perfect capabilă să se descurce într-o situație dificilă. Ținea la Bree și nu i-ar fi fost greu să creeze o diversiune credibilă. În plus, nu-l avea deloc la inimă pe Sir Oswald după tot ce-i făcuse fiicei sale.

Iar Bree nu se simțise niciodată împăcată că avea secrete față de ea. Așadar, dacă ar fi s-o implice pe Lady Pensworth în planul lor, Bree ar fi avut numai de câștigat.

Iar partea cea mai bună era că baroana deținea și o trăsură.

– Lady Pensworth, dacă ai fi dispusă să mă duci cu trăsura până la St. George, o să-ți povestesc tot ce știu despre Bree și unchiul ei. Iar odată ce o să termin ce am de spus, sper că vei accepta să mă ajuți în încercarea de a o salva pe logodnica mea din calea unui infractor care îi vrea răul.

– Un infractor? Hm, mormăi ea, privindu-l pe deasupra ramelor ochelarilor. Și o să-mi spui și adevărul motiv pentru care tu și Brilliana v-ați logodit? Și să nu te prind cu aiurelile alea pe care mi le-ai îndrugat în seara aceea în care v-ați anunțat logodna. Vreau să știu adevăratul motiv.

Da, avea de-a face cu o femeie tare isteață. Înspăimântător de isteață.

– Da, asta face parte din explicație.

Lady Pensworth îl cercetă îndelung cu privirea.

– Prea bine. În cazul acesta, merg să chem trăsura.

Trăsura lui Lady Pensworth opri chiar în fața clubului St. George. Niall îi povestise pe scurt despre cum el și Bree ajunseseră logodiți ca urmare a planului lui Fulkham. După care îi explicase că povestea căpătase noi conotații.

Din fericire, babornița părea să aibă un talent de a a citi printre rânduri, astfel încât își dăduse deja seama că între el și Bree era ceva mai mult.

Nu putu să îi dezvăluie prea multe detalii despre duel, dar Lady Pensworth păru să înțeleagă că nu era treaba ei. Era mult mai interesată să afle dacă el și Bree aveau, cu adevărat, planuri de căsătorie. Iar el îi spuse că spera să se însoare cu ea, căci era îndrăgostit de femeia aceea afurisită.

Scanned by CamScanner

Răspunsul lui păru să o mulțumească, iar Lady Pensworth îl lăsă să-i explice ce anume voia de la ea. Așa că făcu întocmai.

– Deci, ai înțeles ce ai de făcut, da? întrebă el, gata să coboare din trăsură.

– Mă duc acasă la Sir Oswald și o să inventez ceva ca să trag de timp până vii dumneata cu întăriri.

– Exact. Dar să ai grijă să nu exagerezi prea tare, astfel încât nici unul din ei să nu intre la bănuieli.

– Desigur, răspunse ea cu o sclipire în ochi care îi dădu de înțeles că era nerăbdătoare să-și joace rolul. Sunt sigură că sunt perfect capabilă să le țin piept lui Sir Oswald și netrebnicului său frate.

Niall nu avea nici cea mai mică îndoială.

– N-o să dureze mult. Fulkham deja mă așteaptă. Și dacă el n-o să aibă de gând să facă ceva, eu n-am să rămân indiferent. Sunt în stare să întorc casa cu susul în jos ca să găsesc dovezile de care am nevoie. Te rog să ai grijă de Bree până mă întorc, zise el cu sufletul la gură.

Lady Pensworth pufni, ca să-și ascundă îngrijorarea pentru Bree și îi deschise ușa.

– Hai, mergi odată să-ți faci treaba. Și o să am *eu* grijă de nepoata mea.

– Mulțumesc. N-o să-ți pară rău.

– Sunt sigură de asta. E bine din când în când să-ți pui mintea la contribuție într-un astfel de plan elaborat.

Niall o luă prin surprindere și o sărută pe obrazul palid înainte să sară din trăsură și să închidă ușa în urma lui.

– Ce nerușinat, mormăi ea, însă nu își putu ascunde bujorii din obraji și îi porunci vizitiului să-și continue drumul.

Niall îl găsi pe Fulkham singur în sala de lectură, iar bărbatul se grăbi să-i înapoieze bancnota falsificată.

– E identică cu celelalte care au ajuns în posesia noastră. Ești sigur că a venit direct de la Sir Oswald?

– Da. Doar că vin cu informații noi, zise el, și începu să-i povestească despre motivele pentru care bănuia că Toby Payne se afla în spatele întregii afaceri.

După ce Niall își termină povestea, Fulkham lăsă să-i scape o înjurătură.

Scanned by CamScanner

– Acum înțeleg mai bine ceva ce mi-a povestit noul ambasador francez. Se pare că Payne al nostru s-a confruntat cu mai multe probleme financiare în Paris, odată cu răsturnarea guvernului – pentru a suta oară – în Franța. Noul regim nu e la fel de prieten cu negustorii britanici, așa că s-a tot chinuit să-și plătească creditorii.

– Cu bancnote false.

– Încă nu avem cum să dovedim asta, răspunse Fulkham încruntat. Sir Oswald a fost singurul care le-a pus până acum în circulație, așa că el e singurul care ar putea fi pus sub acuzare.

Niall se așteptase la asta.

– Sunt sigur că Payne e vinovatul. Și dacă aș putea să-ți garantez că o să găsesc dovada vinovăției lui Payne în casa lui Sir Oswald? M-ai lăsa s-o percheziționez?

Fulkham îl privi cu suspiciune.

– Ai avea cum să faci asta?

– Acum nici jumătate de oră, Payne a convins-o pe Bree să rupă logodna. După ce a crezut că am plecat, au mers împreună acasă la tatăl ei. Trebuie să aibă el un motiv *anume* pentru ca să o ducă acolo. Și, acum că știm că a încercat să-și acuze propriul frate de falsificare de bani, e foarte posibil să se folosească de Bree pentru asta.

– În ce fel? întrebă Fulkham neîncrezător.

– Nu știu, dar ce alt motiv ar fi putut să aibă ca să plece cu ea? Sau pentru care să o convingă să se despartă de mine?

– Dar poate că nu a convins-o de nimic. Poate că ea singură a hotărât să se despartă de tine, pentru că s-a săturat de poveștile tale. Poate că vizita unchiului ei nu are nimic de-a face cu faptul că te-a părăsit. N-avem de unde să știm, poate că dragostea pe care i-o poartă unchiului ei a făcut-o să se răzgândească și să vrea să-și apere tatăl.

– Poftim? Niall își încrucișă brațele la piept. Și atunci de ce s-a folosit de pasiunea mea pentru jocul de cărți ca scuză pentru a rupe logodna, în loc de problemele noastre mai personale? Îți spun eu că Payne a instruit-o ce să spună, sunt *sigur* de asta. Iar acum Bree e la mâna lui și, cu siguranță, o să-i ceară să facă ceva ilegal. Așa că, dacă tu *nu* ai de gând să-ți iei oamenii și polițiștii și să mergi să le percheziționezi casa, mă duc *eu* singur, măcar să aflu că Bree nu a pățit nimic. Iar asta probabil că îți va zdruncina ancheta din temelii și o să-ți fie

Scanned by CamScanner

imposibil să-l mai pui sub acuzare pe adevăratul vinovat. La asta vrei să se ajungă?

Fulkham se lăsă pe spate ca să-l studieze.

– Dacă faci asta, pot să te trimit la închisoare pentru că îmi periclitezi ancheta.

– Nu mă interesează. Dacă e s-o pierd pe Bree din cauza planurilor mârșave ale unchiului ei, asta e, o să zac în închisoare, zise el, cu inima cât un purice, aruncând o privire pe fereastră. Ai avut dreptate – în dragoste nu e ușor. Dar merită să lupți pentru dragostea ta. Așa că dacă e să pierd cursa încă de dinainte să ajung la final, nimic din tot ce mi-ai putea face tu nu se va compara cu iadul în care am să trăiesc o viață fără ea.

Vorbele lui îl luară pe nepregătite pe Fulkham.

– Nu știam că e atât de importantă pentru tine.

– Chiar mai mult decât ai putea crede, oftă el. Am pierdut-o cândva. Nu am de gând s-o pierd din nou.

– Sper că-ți dai seama că dacă e să mergem acolo cu toată poliția după noi și nu găsim nimic, pierdem orice șansă de a-l da în vileag pe adevăratul vinovat, nu?

Niall îl țintui cu privirea.

– Te-am lăsat eu vreodată la greu? Te-am mințit eu vreodată? Ai primit vreodată informații false de la mine?

Fulkham își duse mâinile la cap și începu să înjure.

– Nu, dar să știi că uneori ești o mare belea pe capul omului.

– De la cine crezi că am învățat asta? îl necăji Niall.

– Bine, fie, mormăi Fulkham. Dar o să am nevoie de una sau două ore ca să-mi adun oamenii. Te descurci?

Acum că reușise să-l convingă pe Fulkham, ar fi fost în stare să se descurce cu orice.

– Nu-ți face griji. Am un as în mânecă, sub forma unei doamne foarte enervante. Payne n-o să poată fugi nicăieri – oricât de mult ar vrea el.

Scanned by CamScanner

Capitolul 22

Brilliana și unchiul ei se instalară în salonul de la etaj din casa Payne care părea de mult părăsită judecând după stratul gros de praf de pe rafturi și de lipsa cărbunelui din șemineu.

Având ocazia să analizeze mai îndeaproape documentul pe care unchiul Toby o rugase să îl copieze, ajunsese la concluzia că era o poliță franceză. Nu avea cum să fie sigură, dar semăna destul de mult cu cele englezești care mai trecuseră prin mâna ei la Camden Hall.

Dar cât de prostuță își închipuia că era încât să creadă că documentul acela avea să-l disculpe pe tatăl ei? Era o jignire la adresa propriei inteligențe. Când era evident că voia să schimbe numele și sumele ca să transforme o poliță adevărată care aparținea altcuiva într-una care să îi aducă *lui* bani.

– Nepoată, de ce durează atât de mult? începu el să se plângă, cercetându-i munca.

– Vrei sau nu să iasă bine?

Trebuia să facă cumva să scape de el. Dacă ar fi putut să modifice cumva copia ei într-o secțiune care *nu* era menită să arate altfel în mod normal, în cazul în care s-ar fi trezit vreodată acuzată de ceva, ar fi putut atrage atenția spre respectiva eroare intenționată, tocmai ca să demonstreze că nu avusese niciodată nici un gând ilegal. Doar că trebuia să fie ceva subtil care să nu îi sară în ochi unchiului Toby, dar suficient de clar, încât să fie remarcat de cei de la bancă.

Poate o mică modificare în desenul elaborat din partea de sus a documentului – oare unchiul Toby l-ar fi observat?

– Vrei, te rog, să nu mai stai cu ochii pe mine? îl certă ea. Nu pot să lucrez dacă mă intimidezi în halul ăsta.

– Bine, fie, mormăi el, apropiindu-se de fereastră.

Slavă Cerului! Cercetă în grabă desenul. Și dacă ar fi modificat grifonul? Părea să facă parte din emblema băncii, prin urmare, mai

Scanned by CamScanner

mult ca sigur că funcționarii de la bancă ar fi observat dacă l-ar fi preschimbat într-un dragon.

Nu, încă s-ar fi asemănat prea mult. Dar poate cu un armăsar înaripat, asemenea lui Pegas?

Da, așa da.

Unchiul ei rămase la fereastră, iar Bree își concentră toată atenția pe desen. Dar pe măsură ce continuă să lucreze la documentul acela menit să-l „achite" pe tatăl ei de orice vinovăție, se enervă din ce în ce mai tare. Cum îndrăznea unchiul Toby să o târască și pe ea în afacerile lui ilegale?

Unchiul Toby se îndepărtă de lângă fereastră și începu să se plimbe prin încăpere. De ce era atât de agitat? Ce altceva mai punea la cale?

Măcar ieșise și ceva bun din toată povestea asta. Dat fiind faptul că unchiul său insistase să se furișeze în casă fără să le dea de veste tatălui ei și lui Jenkins, asta o făcea să creadă că măcar tatăl ei nu era implicat în afacerea asta.

Din păcate, având în vedere că nimeni nu știa că erau acolo, chiar dacă lui Niall i-ar fi trecut prin cap să vină să o caute acolo, Jenkins l-ar fi trimis înapoi.

Continuă să lucreze în tăcere, cât de încet posibil. Unchiul Toby se apropie de ea, vizibil nervos, când dintr-odată auziră zgomote venind de la parter.

– La naiba, nu auzi că vreau s-o văd pe nepoata mea?

Mătușa Agatha? Cum așa? De unde știuse ea să o caute tocmai acolo?

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care fără îndoială că Jenkins încercase că o liniștească pe mătușa Agatha.

Însă nimic nu funcționă, căci auzi din nou vocea ei agitată.

– Termină cu prostiile! Știu prea bine că e aici. Vreau să o văd. Chiar *acum*.

– Ce caută aici? șuieră unchiul Toby.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Dar dacă nu mă lași să mă duc să vorbesc cu ea, o să facă un scandal de pomină. Și o văd în stare să mă caute prin toate camerele.

Și, de parcă mătușa sa i-ar fi citit gândurile, femeia începu să urle în gura mare:

Scanned by CamScanner

– Brilliana! Unde ești? Trebuie să vorbesc cu tine în clipa asta.

– Deci? îl întrebă Brilliana pe unchiul ei. Să mă duc la ea?

– Doar dacă mergi să scapi de ea, răspunse unchiul Toby, încruntându-se.

– Încerc. Slavă Domnului cu mătușa Agatha. Avea o capacitate extraordinară de a simți când cineva era în pericol.

Răspunsul ei deloc convingător îl puse pe gânduri pe unchiul Toby.

– Vin cu tine, draga mea.

În mod normal, insistențele lui ar fi deranjat-o. Doar că știa că unchiul Toby nu ar fi fost niciodată în stare să-i țină piept mătușii Agatha. Cum nu o făcuse nimeni niciodată.

Brilliana așteptă până ce unchiul său se întoarse cu spatele, după care înșfăcă documentul menit să îl copieze, cât și copia deja pe jumătate făcută, și le strecură în buzunar.

După care porni în grabă pe hol în urma unchiului său.

– Mătușă Agatha, aici sunt! Cu ce te pot ajuta?

Mătușa ei deja începuse să urce scările, urlând la Brilliana.

– Margrave i-a spus servitorului meu că ai rupt logodna!

Brilliana se îndoia, dar intră în jocul mătușii.

– Așa e.

– Poftim? Ți-ai pierdut mințile?

Brilliana se uită cu coada ochiului la unchiul său care asculta cu urechile ciulite și răspunse:

– Mătușă, nu cred că asta e problema dumitale!

– Poftim? Nu uita că eu sunt cea care ți-a dat o zestre, așa că am tot dreptul să-mi spun părerea, ripostă mătușa Agatha odată ajunsă în capătul scării, față-n față cu Brilliana. Ce-a fost în mintea ta să te desparți de un bărbat de rangul lui Margrave?

– Margrave are patima jocurilor de noroc, interveni unchiul Toby. Ce importanță mai are rangul lui? Și, de fapt, ce cauți dumneata aici? o întrebă el, uitându-se lung la ea. Cine ți-a zis să vii aici?

Brilliana abia putea respira, sperând ca mătușa să-i alunge bănuielile.

– Ei bine, nu că ar fi treaba dumitale, domnule, spuse cu cel mai imperios ton al ei, mă îndreptam spre casă când v-am văzut trecând cu birja pe lângă mine. L-am luat la întrebări pe lacheul meu

Scanned by CamScanner

și el mi-a spus că Brilliana a plecat cu unchiul ei și că ați lăsat vorbă că mergeți acasă la fratele dumitale.

– Ne-ai văzut trecând cu birja pe lângă dumneata? întrebă el. Eu n-am zărit pe nimeni pe stradă.

– Poate că dumneata nu, dar Brilliana m-a văzut și mi-a făcut cu mâna, răspunse ea, înfiptă. Nu-i așa, Brilliana?

Mătușa Agatha trebuia să aibă un motiv pentru care mințea.

– Așa este. Îmi pare rău, mătușă Agatha, dar nu am avut timp să oprim și să te anunț că mi-am schimbat planurile pe ziua de azi.

– Nu mai contează, răspunse ea. Dar bineînțeles că m-am speriat când am aflat de la lacheu că te-ai despărțit de Margrave. Ai înnebunit? Pentru numele lui Dumnezeu, vorbim despre un conte. Cum să rupi logodna cu un conte?

Tatăl Brillianei urcă scările și el, fără îndoială alarmat de zarvă.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el, uitându-se când la mătușa Agatha, când la Brilliana. Ce cauți aici, fata mea?

– A rupt logodna cu Lord Margrave! zise mătușa Agatha, de parcă asta ar fi fost menit să explice totul.

– Poftim? exclamă tatăl ei. *De ce?*

– Pentru că are patima jocurilor de noroc, răspunse unchiul Toby, scrâșnind din dinți.

– Și ce importanță are *asta?* spuse Sir Oswald. Mai toți bărbații din Londra au patima jocului. Inclusiv tatăl ei.

– Și tocmai din acest motiv nu ar trebui să se mărite cu un astfel de om, răspunse unchiul Toby.

– Ce prostie, zise mătușa Agatha. Sir Oswald are dreptate. Care e problema dacă-i place să joace cărți?

– Vezi, Toby? Mai bine să nu ne băgăm nasul în treburile copiilor.

Unchiul Toby se uită furios la fratele său, iar mătușa Agatha îi făcu Brillianei cu ochiul. Îi făcu cu ochiul! Brilliana nu ar fi bănuit vreodată că baroneasa *știa* măcar să facă cu ochiul.

– Oswald, poate că tu nu vrei să te bagi, zise unchiul ei, dar eu țin prea mult la ea ca să o las să facă una ca asta.

Brilliana se abținu să nu pufnească.

– Așa că întoarce-te la partidele tale cu tovarășii tăi de tot râsul, continuă unchiul Toby. Iar dumneata, Lady Pensworth, zise el, întorcându-se spre mătușa Agatha, te rog să mă ierți, dar nepoata

Scanned by CamScanner

mea deja a luat o hotărâre, așa că n-are nici un rost s-o mai bați la cap.

– Auzi la el, s-o bat la cap! exclamă mătușa Agatha. Cum *îndrăznești* să spui una ca asta? Poate nu știi, dar eu sunt cea care a primit-o sub aripa mea protectoare și iată cum alege să mă răsplătească – refuzând un gentleman foarte bun. Așa ceva nu se poate tolera. Așa ceva nu se poate tolera!

Acestea fiind spuse, situația se deterioră. Unchiul Toby se ceartă cu mătușa Agatha, *papa* își dădu cu părea pe ici-colo, dar era contrazis la fiecare tentativă, iar Brilliana făcu tot posibilul să-i întărâte de câte ori putea, pentru că deja bănuia că, în toată nebunia aceea, mătușa sa punea, de fapt, ceva la cale – cu toate că nu avea nici cea mai mică bănuială despre ce ar fi putut fi vorba.

Până ce, dintr-odată, se auziră bătăi puternice în ușa de la intrare și toată lumea înlemni.

– Deschideți ușa în numele Maiestății Sale, William al IV-lea! se auzi un glas puternic, oficial.

Brilliana rămase cu gura căscată. Iar când îi aruncă o privire nedumerită mătușii sale, aceasta îi făcu din nou cu ochiul. Dumnezeule!

Tatăl ei păru sincer surprins de oaspeți și nu ezită să coboare de îndată treptele ca să vadă ce se întâmpla. În schimb, unchiul Toby se albi la față și țâșni spre salon.

Brilliana porni în goană după el. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea de gând să-l lase să se descotorosească de orice dovadă ascunsă în casă. Intră în salon și îl găsi întorcând camera cu susul în jos.

– Nepoată, unde le-ai pus? o întrebă el.

Brilliana auzi tropăit de cizme pe scări și îi aruncă o privire inocentă.

– Ce anume?

– Hârtiile, la naiba! Cea pe care o copiai și copia ta!

Brilliana se uită pe masă.

– Nu sunt aici?

– Vezi și tu că nu sunt, zise el, întinzând mâna. Dă-mi-le. Acum!

– Nu sunt la mine. Poate au căzut pe jos, sugeră ea. Te-ai uitat sub masă?

Scanned by CamScanner

Unchiul Toby înaintă spre ea cu atâta furie în ochi, că Brilliana se dădu un pas în spate, dar tocmai atunci intră Niall, iar Bree răsuflă ușurată.

– Ești bine, draga mea? întrebă el îngrijorat.

Zâmbind larg, i se aruncă în brațe.

– Sunt atât de fericită să te văd.

El o sărută scurt pe buze, ceea ce o liniști, căci însemna că își dăduse seama că nu îl părăsise cu adevărat mai devreme.

Unchiul zise:

– Margrave, ce naiba cauți tu aici?

Ei deja nu-i mai păsa de unchiul Toby. Era cu Niall și asta era tot ce conta.

Papa dădu și el buzna în cameră, cu o expresie șocată pe chip.

– Toby, oamenii ăștia spun că falsifici bani! S-au apucat să verifice toți banii pe care mi i-ai dat în ultimele luni. Du-te să le spui că e o greșeală la mijloc. Vocea lui deveni frenetică. Nu se poate să fie adevărat!

– Bineînțeles că nu este adevărat, îl liniști unchiul Toby. E o simplă neînțelegere.

– Nici vorbă, domnule, se auzi o voce triumfătoare din pragul ușii. Lord Fulkham intră în micuțul salon, fluturând mai multe bancnote în aer. Sir Oswald, le-am găsit printre bunurile dumitale. Cel puțin un sfert din ele sunt false.

– Vrei să spui că e adevărat? își întrebă *papa* fratele, vizibil șocat. Ticălosule, vrei să spui că mi-ai dat bani falși să-i împrăștii prin oraș?

Unchiul Toby se întoarse spre Lord Fulkham încercând să se arate revoltat.

– Nu știu despre ce vorbești. Nu i-am dat nimic. Dacă are bancnote falsificate, nu le-a primit de la mine.

Însă zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui Lord Fulkham nu pieri.

– Ah, astea sunt ale dumitale, zise el, deschizând o valiză aparent goală, după care îi înlătură fundul fals, unde găsi și mai multe bancnote.

– Pe *acestea* le-am găsit în camera *dumitale*.

Deși culoarea se scursese din obrajii unchiului Toby, acesta clătină din cap cu încăpățânare.

Scanned by CamScanner

– Sunt sigur că fratele meu a pus valiza aceea acolo, ca să mă incrimineze. Ignoră protestele furioase ale fratelui său și adăugă: Domnule, țin să te anunț că sunt un negustor cinstit. Ce motive aș fi putut avea să încalc legea?

– Nu știu ce *motive* ai, interveni Brilliana, dar cu siguranță ai încercat să o faci, spuse ea, scoțând documentul și copia din buzunarul său ca să i le dea lui Fulkham. Nu sunt sigură, dar cred că este vorba despre o poliță franceză pe care unchiul meu m-a obligat să o falsific.

În timp ce Lord Fulkham cercetă îndeaproape cele două documente, unchiul Toby îi aruncă Brillianei o privire ucigătoare.

– Lord Fulkham, chiar nu vezi ce se întâmplă aici? Fratele și nepoata s-au aliat împotriva mea, ca să-mi pună în cârcă afacerile lor ilegale. Nu eu sunt cel în posesia acelei polițe – ci *ea*. Nu eu sunt cel cu abilități artistice. Ci *ea*.

Papa se uită înnebunit la ea, iar Niall îngheță lângă ea, dar Brilliana îl strânse ușor de braț ca să îl liniștească.

Tocmai era pe punctul de a le spune că schimbase emblema băncii tocmai pentru ca unchiul Toby să nu poată folosi polița, când își auzi tatăl adresându-i-se lui Lord Fulkham:

– Sir, nu vă uitați în gura ei, zise el, încercând cu greu să-și îndrepte spatele. Fiica mea încearcă doar să mă apere pe mine. *Ea* nu e vinovată de nimic. *Eu* am făcut copia aceea.

Unchiul Toby păru puțin uluit, dar mască repede acest lucru.

– Vezi? Sunt în cârdășie împotriva mea.

– Nu, *noi doi* suntem în cârdășie, Toby, i-o tăie fratele său. Gata, nu mai are rost să ne ascundem. Sir Oswald se întoarse cu fața spre Lord Fulkham și întinse mâinile în fața lui, cu o expresie de resemnare. Domnule, o să mărturisesc tot. Arestează-ne pe noi și las-o pe fiica mea să plece.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai *acum* se gândise și el să dea dovadă de iubire?

– Lord Fulkham, tatăl meu nu are nimic de-a face cu...

– Doamnă Trevor, calmează-te, îi porunci Fulkham, după care își îndreptă din nou atenția spre tatăl ei. Domnule, dacă este adevărat ce spui, atunci lămurește-mă cu ceva, zise el, întinzându-i polița originală. Ce fel de creatură mitică apare în această emblemă?

Scanned by CamScanner

Brilliana răsuflă ușurată când văzu nedumerirea de pe chipul tatălui său.

– Creatură mitică? Ce naiba vrei să spui?

– Desenul acesta conține o creatură mitică. Ambele documente au desene cu creaturi mitice. Ce creatură este aceasta?

Sir Oswald părea pe punctul de a leșina.

– Mitică... Păi... un dragon?

Slavă Domnului că nu alesese un dragon.

Lord Fulkham se întoarse rânjind cu fața spre Brilliana.

– Doamnă Trevor, dumneata despre ce creatură crezi că este vorba?

– Pe polița originală apare un grifon, răspunse ea, încântată. Iar pe copie un cal înaripat.

Lord Fulkham încuviință.

– Foarte iscusit din partea ta, draga mea. La urma urmei, s-ar părea că te pricepi la subterfugii.

– Adică... vrei să spui că ai *modificat-o*, ticăloaso? urlă unchiul ei.

Brilliana se uită lung la el. Carevasăzică, dăduse cărțile pe față.

– Asta mi-ai poruncit să fac, nu? Știu că mi-ai spus să fac unele modificări. Așa că am făcut întocmai.

De-abia atunci unchiul Toby își dădu seama că se dăduse gol.

– Dar nu... Să știi că am prieteni, *buni* prieteni în guvern care n-o să vă permită să...

– Să arestăm un netrebnic ca tine? zise Lord Fulkham, făcându-le semn oamenilor săi. Ofițerii veniră să-l ridice pe unchiul Toby, iar Fulkham adăugă: Judecând după ce a apucat doamna Trevor să copieze până acum, aveai de gând să fugi, nu-i așa? Cu câteva mici modificări ici, colo, la nume și la câteva sume de bani, un „negustor cinstit" ca dumneata ar fi putut convinge orice bancă din străinătate să primească polița aceasta.

– Nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, răspunse unchiul Toby.

– Nici nu mai contează, zise Lord Fulkham. Mulțumită nepoatei dumitale și logodnicului ei, avem suficiente dovezi împotriva ta. Ofițerii îl încătușară pe unchiul Toby, iar Lord Fulkham se întoarse spre Brilliana, cu zâmbetul pe buze. Doamnă Trevor, e mare păcat că nu ești interesată de munca noastră. Mi-ar prinde bine o femeie ca dumneata.

Scanned by CamScanner

– Nici să nu te gândești, zise Niall, trăgând-o mai aproape de el.

– Margrave, am să fac abstracție de impertinența ta, îi spuse Lord Fulkham, căci totul a ieșit bine. Dar dacă nu am fi beneficiat și de ajutorul lui Lady Pensworth, nu cred că s-ar fi ajuns aici.

– *Știam* eu că se întâmpla ceva când am văzut-o aici, zise Brilliana. Se comporta tare ciudat.

– Să-i mulțumești lui Margrave pentru asta, zise Lord Fulkham. El a trimis-o aici să-l țină ocupat pe Payne și să se asigure că nu pățești nimic, până veneam noi cu întăriri.

– Ce idee bună, îi zise ea lui Niall.

– Da, dar datorită insistențelor lui de a da buzna chiar acum peste voi, mormăi Lord Fulkham, tot nu am reușit să aflăm cine făcea bancnotele falsificate pentru Payne.

– Dacă nu am fi acționat chiar acum, Payne ar fi fugit, zise Niall. Știi și tu prea bine lucrul acesta.

– Probabil că da. Tind să cred că odată ce tatăl tău a pierdut bancnota aceea la partida de joc, Payne s-a speriat și și-a dat seama că avea să fie prins, oftă Fulkham. Oricum, nu cred că am fi putut să îi prindem pe complicii lui, dat fiind că cel mai probabil se află în Franța. O să continui să lucrez cu autoritățile franceze ca să-i prindem.

– Și ce-o să se aleagă de *papa?* întrebă Brilliana.

– Având în vedere că nu avea nici o intenție ilegală, o să pledez în favoarea lui, să nu fie acuzat de nimic. Mai ales după ce o să-l informez pe judecător că ne-ai ajutat să-l capturăm pe unchiul tău.

Sir Oswald făcu ochii mari.

– Adică... tu ai știut tot timpul ăsta despre banii falși?

Brilliana încuviință.

– Lord Fulkham mi-a spus că dacă e să te salvăm de la spânzurătoare, trebuia să aflu adevărul din spatele acestei afaceri. Și tot el a vorbit cu Niall să mă ajute.

– Ai făcut tu asta pentru mine? o întrebă tatăl său, încleștându-și pumnul în jurul bastonului.

– Tată, doar nu aveam de gând să-i las să te spânzure, răspunse ea.

Sir Oswald rămase câteva clipe pe gânduri, după care îl întrebă pe Lord Fulkham:

– Asta... o să pățească fratele meu? O să fie spânzurat?

Scanned by CamScanner

– Sir, o să fac tot posibilul să fie doar deportat. La urma urmei, îi sunt dator fiicei dumitale pentru că ne-a ajutat la capturarea lui.

– Să nu-i faceți nici o favoare de dragul meu, pufni Brilliana. A încercat să dea toată vina pe *papa*. N-o să-l iert niciodată pentru asta.

– Vorbim mai târziu despre asta, zise Fulkham. Acum mă duc să văd ce dovezi au mai reușit să strângă oamenii mei.

Fulkham ieși pe ușă, iar mătușa Agatha își făcu loc să intre.

Brilliana se aruncă în brațele ei.

– Oh, mătușă, te ador, îi zise ea. Îți mulțumesc mult pentru tot ajutorul.

– Draga mea, dacă ai fi pățit ceva, nu știu ce m-aș fi făcut. Ești foarte importantă pentru mine. Înțelegi?

– Da. Și tu pentru mine.

Mătușa Agatha se întoarse o clipă cu spatele să-și șteargă lacrimile de la ochi și trase adânc aer în piept.

– Gata, ajunge. Mă bucur că ai măcar *o* rudă care să nu te lase la greu, zise ea, uitându-se cu coada ochiului la Sir Oswald.

– La drept vorbind, interveni Niall, Sir Oswald nu e singurul vinovat că Bree a ajuns să se mărite cu Trevor. Payne are și el partea lui de vină.

– Poftim?! exclamară la unison Brilliana și mătușa Agatha.

– Tatăl tău l-a rugat pe unchiul tău să îl ajute să plătească datoria pe care o avea față de căpitanul Trevor, îi zise Niall Brillianei, ca să nu fii *nevoită* să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l doreai, dar unchiul tău a refuzat să te ajute. Ba chiar l-a îndemnat pe tatăl tău să accepte sugestia căpitanului Trevor și să te lase să te căsătorești.

– Vai... ce escroc nemernic! răbufni Brilliana. Acum *chiar* sper să ajungă la spânzurătoare!

– Doar că, la urma urmei, nu a fost vina lui, zise Sir Oswald, făcând un pas în față. Eu aș fi putut să aleg să refuz oferta căpitanului, indiferent de consecințe. Dar nu ți-am lăsat nici o altă variantă, spuse el resemnat. Am regretat în fiecare zi decizia mea. Crezi că ai putea vreodată să mă ierți?

Brilliana se holbă la el, cu inima cât un purice. Nu l-ar fi crezut niciodată în stare de astfel de cuvinte. Cu toate că era același nemernic, parcă începuse să îl vadă cu alți ochi. Mai ales după ce încercase să o salveze.

Scanned by CamScanner

– Tată, ai fi fost dispus să mergi la închisoare de dragul meu, îi spuse ea. Aș fi o fiică tare nerecunoscătoare dacă aș rămâne supărată pe tine. Așa că, da, te iert.

– Ei bine, zise el, răsuflând ușurat, măcar atât să fac și eu, după ce tu te-ai căsătorit cu Reynold Trevor ca să mă salvezi pe *mine* de la închisoare. Asta înseamnă că ai să mă lași să-mi cunosc nepotul? o întrebă el cu un zâmbet cald.

– Da, răspunse ea, uitându-se la Niall. Dar cred că va trebui să aștepți până la nuntă, căci o vom organiza cât de curând.

– *Foarte* curând, dacă e să fie după mine, draga mea, zise Niall.

– Poftim? exclamă mătușa Agatha. După toate câte am pătimit cu voi doi, cred că mi-am câștigat și eu dreptul de a o vedea pe nepoata mea căsătorită în cadrul unei ceremonii fastuoase, demne de o viitoare contesă. O merită, iar eu o să acopăr toate costurile. Exact *asta* urmează să facem.

Brilliana îl privi rugătoare pe logodnicul ei.

– Niall, spune-i...

– Cine sunt eu să mă împotrivesc dorințelor mătușii tale? Dacă femeia visează la o ceremonie fastuoasă, asta vom face, zise el, luând-o de mână. Atât timp cât eu sunt mirele, nu mă interesează cum și când o fi să ne căsătorim, dragostea mea.

Brilliana se uită drept în ochii lui, simțindu-și inima plină de iubire.

Mătușa Agatha își drese glasul.

– Vino cu mine, Sir Oswald, zise ea, luându-l de braț. Hai să mă servești și pe mine cu un ceai. Sunt moartă de sete.

Cei doi se îndreptară ușor spre ușă, iar Brilliana îl auzi pe tatăl ei mormăind:

– Și eu, dar parcă n-aș bea ceai.

– Acum că mă gândesc mai bine, zise femeia, nu ar strica câțiva stropi de coniac în ceai.

Mătușa Agatha închise ușa în urma lor, iar Brilliana și Niall izbucniră în hohote de râs.

Apoi își dădură seama că rămăseseră în cele din urmă singuri... cât de singuri puteau să fie cu o droaie de oameni care întorceau casa cu susul în jos. Și, brusc, Brilliana simți că parcă nu-și mai găsea cuvintele.

Scanned by CamScanner

Își amintea prea bine cum decursese discuția de seara trecută și rămase cu privirea în poală, încercând să-și adune gândurile.

– Te rog, spune-mi că nu ai din nou de gând să te desparți de mine, îi zise el. N-aș suporta una ca asta de două ori în aceeași zi.

– Niall, termină. Am ceva foarte important să-ți spun.

Îl luă ușor de mână și își ridică privirea. Simți un junghi în inimă când văzu incertitudinea din ochii aceia căprui pe care îi iubea atât de mult. O incertitudine născută din toate temerile ei.

O incertitudine pe care avea să o risipească o dată pentru totdeauna.

– Ai avut dreptate seara trecută când mi-ai spus că mi-e teamă să-mi urmez inima. Dar, pot spune în apărarea mea, odată ce inima este frântă, chiar și când își revine, ți-e teamă că este încă prea fragilă ca să mai iubească. Așa că o ții închisă, împachetată la căldură, ca să n-o mai rănească nimeni, niciodată.

Câteva lacrimi începură să-i curgă pe obraji, dar ea continuă să vorbească.

– Însă în dimineața asta când a trebuit să-l aud pe unchiul Toby încercând să mă convingă să rup logodna, mi-am dat seama că inima mea este mai puternică decât aș fi crezut. Căci a continuat să creadă în tine, când eu n-aș fi putut să o fac, te-a așteptat, când eu nu am putut să o fac. Și a continuat să te iubească, când eu n-am putut să o fac, zise ea cu zâmbetul pe buze. Și mi-am dat seama că inima mea nu avea nevoie de mine ca să o apăr de nimic. Avea doar nevoie să o scot de la căldură și să o las să respire. Astfel încât acum e liberă să facă tot ce a vrut dintotdeauna să facă: să te iubească. Așa cum te-am iubit eu dintotdeauna.

Niall îi răspunse cu un zâmbet mai frumos decât orice răsărit de soare și se aplecă să-i atingă fruntea cu fruntea sa.

– Asta e problema cu inimile noastre. Sunt ale naibii de încăpățânate. Inima mea a tânjit după tine în toți anii aceștia. Ce zici, le lăsăm să se bucure de noi?

Brilliana încuviință din cap, atât de fericită, că nu mai putea vorbi.

Niall o sărută cu dragostea gingașă și intensă a unui bărbat care o cunoștea cu adevărat, trup și suflet.

Scanned by CamScanner

Câteva clipe mai târziu se desprinse de ea și o privi cu același zâmbet șiret.

– Deci, nu mai vrei să te desparți de mine?

– Niciodată, dragostea mea. Te-ai pricopsit cu mine.

Niall începu să râdă, o luă de braț și se îndreptară împreună spre ușă.

– Era și timpul.

Scanned by CamScanner

Epilog

Ajunul Bobotezei, 1831
Margrave Manor

După ce tăiară tortul, Niall primi bucata de tort care avea și bobul de fasole, ceea ce însemna că avea să fie încoronat regele Bobotezei. Brilliana începu să râdă. Exact de asta mai avea nevoie soțul ei, de o coroană care să-l facă și mai arogant.

Bineînțeles, Clarissa, sora acestuia, primi felia de tort care conținea bobul de mazăre, ceea ce însemna că ea era regina. Urmară mai multe glume pe seama domniei fraților Lindsey, toate glume nevinovate, iar Brilliana se amuză să-și vadă soțul mărșăluind prin salon cu coroana de hârtie pe cap.

Clarissa își puse propria coroană de hârtie pe cap și i se alătură Brillianei.

– Nici nu poți să-ți imaginezi cât de fericită sunt să fiu și eu, în sfârșit, la o petrecere. Am crezut că o să înnebunesc trei luni ascunsă la moșie.

– Îmi dau seama, răspunse Brilliana, toată un zâmbet. Și ce mai face micuțul Horatio?

– E adorabil! exclamă Clarissa. Știu că toate mamele spun asta, dar e din cale afară de isteț. Are doar două săptămâni și deja zâmbește!

– Normal, răspunse Brilliana, neîndrăznind să îi spună că mulți bebeluși păreau să zâmbească la vârsta aceea. Sper să venim curând să-l vedem.

– Desigur, de îndată ce reușesc să-l conving pe Edwin că n-o să pățească nimic, zise Clarissa dându-și ochii peste cap. Îmi iubesc soțul, dar exagerează cu toată atenția asta.

– Mie mi se pare foarte drăguț din partea lui, zise Brilliana.

Scanned by CamScanner

– Da, drăguț. Și câteodată foarte obositor. Brilliana... spuse Clarissa, vorbind dintr-odată pe un ton foarte serios, înțeleg că ai aflat de la fratele meu motivul pentru care a fost plecat în exil.

– Da, zise Brilliana, strângându-i mâna prietenei sale. Și asta mă face să te admir și mai mult. Ai dat dovadă de o putere extraordinară să poți trece peste așa ceva.

– Mulțumesc. Ca să fiu sinceră cu tine, nu eram pe cât de liniștită credeam eu. După care l-am cunoscut pe Edwin, iar el mi-a arătat că... În fine, zise ea zâmbind, am vrut să vorbesc cu tine pentru că Edwin mi-a spus în cele din urmă că secretul meu a fost cel care v-a despărțit pe tine și pe Niall în urmă cu mulți ani. Îmi pare *atât* de rău că...

– Fii liniștită, te rog. Ce s-a întâmplat a fost fără voia ta, iar reacția lui Niall a fost îndreptățită. Eu și Niall am reușit să ne regăsim, asta e tot ce contează.

– Așa e și mă bucur mult pentru voi doi, spuse Clarissa, îmbrățișând-o. Mă bucur foarte mult că ești sora mea.

– Și eu, răspunse Brilliana cu lacrimi în ochi.

După care, Delia, cealaltă cumnată, își făcu apariția.

– Ce se întâmplă aici? Clarissa, tu ai făcut-o pe sora mea să plângă?

– Să știi că acum e și sora *mea*, zise Clarissa. Așa că va trebui s-o împărțim.

– Cu mare drag, răspunse Delia cu zâmbetul pe buze. Nu poți avea niciodată prea multe surori.

Cele trei se îmbrățișau și râdeau când apăru Niall.

– Dumnezeule, ce se întâmplă aici? Mi se pare mie sau regina mea pune țara la cale cu soția mea? De fapt, asta a sunat destul de ciudat, nu-i așa? întrebă el, încruntat.

Clarissa izbucni în râs.

– Da, dar nu-i nimic. În seara asta tu ești regele. Poți să spui orice vrei tu.

– În cazul acesta, vă rog să mă lăsați singur cu soția mea, doamnelor.

– Desigur, răspunse Clarissa cu un zâmbet atotștiutor, trăgând-o pe Delia după ea.

– Uite că sunt și avantaje să fii regele Fasole, zise el, rânjind.

Scanned by CamScanner

– Nu lăsa să ți se urce la cap, îl certă Brilliana. Ești rege doar în seara asta.

– Îmi ajunge – nu vreau să domnesc peste norodul *ăsta*. Sunt de-a dreptul imposibili.

Brilliana începu să râdă și aruncă o privire în jurul ei. Warren vărsa pe furiș puțin coniac în bolul cu punci. Jeremy, un alt membru al clubului St. George, încerca să convingă un domn mai în vârstă să pozeze pentru una dintre picturile lui deocheate. Mătușa Agatha se învârtea cu Silas în brațe prin toată camera în timp ce copilul râdea. Iar tatăl ei...

– Dumnezeule, zise Brilliana. Tatăl meu tocmai i-a dus un pahar cu punci mamei tale.

Niall se uită spre ei și se încruntă.

– Ți-i imaginezi pe cei doi împreună?

– Trebuie să fim cu ochii pe ei. Doamne ferește, îți dai seama cum ar fi dacă s-ar căsători? O să ajungă faliți!

– La cum îi place mamei mele să meargă la cumpărături, iar tatălui tău la masa de joc...

Rămaseră cu privirile ațintite asupra lor preț de câteva clipe. Păreau să se simtă bine unul în compania celuilalt. Brilliana nu-și aducea aminte ultima oară când îl văzuse pe tatăl ei râzând, însă Lady Margrave părea să cunoască secretul.

– Trebuie să *recunosc* că s-a mai liniștit cu jocurile de noroc, zise Brilliana. Cred că povestea asta cu unchiul Toby l-a pus puțin pe gânduri. Puțin. Și nu știu dacă o să-l țină.

– Ei bine, mama mea cu siguranță n-o să se responsabilizeze, spuse Niall. E prea bătrână ca să se mai schimbe.

Și prea amețită, își zise Brilliana, dar nu era ca și cum tatăl ei era cu mult mai breaz. Din punctul acesta de vedere, se potriveau.

Ce gând înspăimântător!

– Apropo, zise Niall, ce părere ai de condamnarea unchiului tău?

– Trebuie să recunosc că am răsuflat ușurată să aflu că a fost doar deportat, zise ea. Știu că a greșit, dar...

– Te înțeleg. Iar legile noastre sunt absurde în astfel de situații, spuse Niall. Nimeni nu ar trebui spânzurat pentru falsificare de bani.

Scanned by CamScanner

– Sunt de acord, răspunse Brilliana, zâmbindu-i. Mulțumesc că ai vorbit cu Lord Fulkham în numele lui.

– Doar pentru că știu că asta îți doreai tu. Nu am fost deloc încântat să aflu că unchiul tău încerca să te facă și pe tine părtașă în afacerea lui, zise el, prinzând-o de după mijloc.

Mătușa Agatha li se alătură, cu Silas de mână. De îndată ce Silas îl zări pe Niall, începu să strige:

– Jack, Jack!

Niall izbucni în râs și băgă mâna în buzunar, iar mătușa Agatha exclamă:

– Margrave! Nici să nu te gândești!

– Nu e ceasul *acela*. E un desen perfect decent cu câteva doamne care dansează. Niall învârti de rotiță, deschise ceasul și i-l întinse. Poftim, vezi cu ochii tăi.

Mătușa Agatha îl examină îndeaproape, în timp ce Silas continuă să o tragă de mânecă, ca să-și primească jucăria.

– Presupun că e totul în regulă, spuse ea, oferindu-i ceasul lui Silas, care îl privi fermecat. Dar chiar nu puteai să iei unul cu cățeluși sau așa ceva?

– Nu au model cu cățeluși, răspunse Brilliana, deloc încântată. Crede-mă, am verificat.

Mătușa Agatha își dădu ochii peste cap.

– Ei bine, măcar dansatoarele astea sunt îmbrăcate. Măcar atât.

– Normal că sunt îmbrăcate, zise Niall de-a dreptul ofensat. Cât de desfrânat mă crezi?

Mătușa Agatha se uită la el peste ramele ochelarilor.

– Îndeajuns încât să-i furi inima nepoatei mele, când n-aș fi crezut pe nimeni capabil de așa ceva.

Niall rămase șocat de complimentul primit, iar Brilliana începu să râdă, prinzându-l de braț.

– Are el ceva al lui, nu-i așa?

– Jack! Jack! strigă Silas, întinzându-i ceasul lui Niall. *Papa!* Repară pe Jack!

Zâmbetul de pe chipul lui Niall o înduioșă pe Brilliana până la lacrimi. De câteva zile, Silas începuse să îi spună lui Niall „papa", și de fiecare dată când o făcea, Niall părea atât de încântat, încât îi venea să-i pupe pe amândoi.

Scanned by CamScanner

El roti din nou cheița și îi înapoie lui Silas ceasul. De data aceasta, băiatul plecă să-i arate ceasul său bunicului Payne, care deja începuse să cocheteze fără jenă cu bunica Margrave. Dumnezeu să-i ajute pe toți!

– Mă duc după băiatul ăsta, să mă asigur că nu face năzbâtii, zise mătușa Agatha. Știu că e cam devreme să spun asta, dat fiind că sunteți căsătoriți de numai o lună, dar sper să văd mai mulți copilași pe aici în curând. Silas are nevoie de tovarăși de joacă.

Brilliana se abținu cu greu să nu zâmbească.

– Așa e, zise ea, și, de îndată ce baroana se îndepărtă, ea și Niall izbucniră în râs.

Brilliana își puse mâna pe burtă și îi șopti:

– Cum Dumnezeu o s-o convingem că bebelușul nostru n-a fost conceput înainte de nuntă?

– Doctorul Worth n-o să spună nimic. Și, la drept vorbind, nu e atât de neobișnuit în Londra să auzi de copii născuți la opt luni.

– Dar s-ar putea să fie un copil născut la șapte luni, zise Brilliana, mușcându-și buza de jos. Poate că ar trebui să plecăm, să nasc în afara țării.

– Este vorba de moștenitorul contelui de Margrave, n-o să stea nimeni să numele zilele pe degete.

– Și dacă se întâmplă să fie fetiță? îl certă ea. Să știi că bebelușii sunt de două feluri.

– Atunci o să semene leit cu mama ei, răspunse Niall, cu zâmbetul pe buze, iar toată lumea o să fie atât de fermecată de frumusețea ei, încât n-o să se mai apuce să facă calcule.

– Ce nerușinat! zise ea, iar când îl văzu încruntându-se, adăugă cu toată dragostea: Niall, e un compliment. Pentru mine o să rămâi întotdeauna același ticălos nerușinat, chiar și când o să ajungi un bătrânel însurat cu copii, nepoți și cu paharul de vin în brațe. Pentru că felul acesta nerușinat al tău este ceea ce te face să fii veșnic tânăr, liber și plin de viață.

– Ah. Așa cum doamna Rebelă face același lucru pentru tine.

– Exact, rânji ea.

Niall veni mai aproape de ea, cu o strălucire năstrușnică în privire.

Scanned by CamScanner

– Ei bine, dat fiind că în seara asta sunt rege, doamnă Rebelă îți poruncesc să mă însoțești în bibliotecă, după ce pleacă toți invitații, la un pahar de vin. Și poate și alte... plăceri. La orice va pofti inimioara ta rebelă.

– În bibliotecă? Fără nici un copac în zare?

– E prea frig afară pentru copaci. Dar poate niște rafturi din lemn?

– Sau poate covorul de lângă șemineu?

Niall lăsă ușor să-i alunece mâna pe posteriorul ei.

– Da, cred că asta ar putea satisface unele... plăceri.

– Vin și plăcerile pasiunii. Sună de-a dreptul minunat, zise ea, aruncându-i o privire ispititoare. Regele meu, în seara asta sunt supusa ta. Poți să faci ce vrei cu mine.

– În cazul acesta, de ce să mai așteptăm până după ce pleacă oaspeții?

Deși îi aruncă o privire șocată, nu se împotrivi când Niall începu să o poarte ușor spre ușă. Pentru că, din când în când, orice femeie trebuia să facă pe rebela cu nerușinatul ei.

Scanned by CamScanner